wendy walker

TRADUCERE DE **LOREDANA VOICILĂ**

„O POVESTE CARE CREEAZĂ DEPENDENȚĂ!"
A.J. FINN,
autorul romanului
Femeia de la fereastră

DISPARIȚIA LUI MOLLY CLARKE

„CAPTIVANT, CU RĂSTURNĂRI DE SITUAȚIE NEAȘTEPTATE! AVEȚI ÎN MÂINI UN ROMAN EXTRAORDINAR DE BUN!"
ADRIAN McKINTY, autorul romanului *Lanțul*

THRILLER

LEDA BAZAAR

wendy walker

DISPARIȚIA LUI MOLLY CLARKE

wendy walker

DISPARIȚIA LUI MOLLY CLARKE

Traducere din limba engleză de
LOREDANA VOICILĂ

LEDA BAZAAR

Pentru mama mea,
Terrilynne Kempf Boling

1

Ziua întâi

CONDUC. CERUL SE ÎNTUNECĂ TOT MAI TARE.

Îmi spun că trebuie să mă concentrez, să fiu atentă la cele două benzi de asfalt negru, drept, și la cele două linii galbene care le despart.

Drumul pare un tunel săpat prin lanurile cafenii de porumb care flanchează șoseaua de o parte și de cealaltă ca niște ziduri ce se întind cât vezi cu ochii. Întunericul se întinde acum deasupra și dedesubt, și dintr-o parte în cealaltă. Pretutindeni.

Aud o femeie la radio vorbind despre furtună, însă vocea i se pierde în surdină. Sunt copleșită de gândurile care nu îmi dau pace în vreme ce în minte mi se derulează evenimentele acestei zile îngrozitoare.

Bucata acesta a Route 7 trece printr-un șir nesfârșit de localități mici din New England – nu satele de modă veche din sud, ci vechile orășele industriale lăsate în paragină.

Ferme neîngrijite, case dărăpănate, fabrici abandonate – se înalță ca niște pietre funerare. Mă întreb unde trăiesc oamenii. De unde își cumpără cele necesare. Unde lucrează și unde ies la cină. De ce nu pleacă de acolo.

Angoasa mă face să-mi ridic umerii și să-mi îndrept spatele. Se întâmplă același lucru ori de câte ori trec pe aici. Orașele acestea mă vor bântui până târziu în noapte.

E o benzinărie în față. Gas n' Go. E situată la intersecția Route 7 cu un drum secundar care duce

spre centrul unuia dintre aceste orășele. Nu am mers niciodată pe acolo și nici nu am de gând să merg vreodată. Punctul acesta pare să fie însă locul în care străinii își dau seama că au nevoie de benzină în călătoria lor de la sud de Connecticut spre vestul statului Massachusetts. Trebuie să fie vreo cinci-șase internate și colegii la care se poate ajunge de pe Route 7. Uneori, când trebuie să fac o oprire, recunosc mașini, fețe chiar.

Și azi va trebui să opresc. Beculețul pentru benzină este aprins de câțiva kilometri. După ce trec de Gas n' Go, mai rămân două ore până acasă, în capătul de sud al statului. Am trecut deja de semnul verde de întâmpinare. Bine ați venit în Connecticut.

Acasă.

Va fi puțin trecut de ora nouă. Soțul meu, John, va fi cel mai probabil în oraș. La sală. La muncă. La un pahar cu vreun prieten. Fata mea, Nicole, va fi și ea pe undeva. Oriunde, numai în preajma mea, nu. A împlinit 21 de ani și acum are opțiuni. Opțiuni care mă țin trează noaptea, cu ochii la ceas. Ascultând, atentă la ușă.

Câinii vor lătra și mi se vor agăța de haină. Vor vrea doar mâncare. Își păstrează afecțiunea pentru soțul meu. El este cel care i-a adus acasă după ce a murit Annie, așa că sunt mai mult câinii lui decât ai mei.

Casa va mirosi a Fantastik și a balsam de lavandă pentru că este joi, și joia vin menajerele. Mă întreb dacă își vor aminti să curețe cenușa din șemineul de la noi din dormitor. Este sfârșitul lui octombrie și s-a făcut suficient de frig, încât să facem focul. Lui John îi place să stea în pat, cu șemineul aprins, și să se uite la televizor. L-a aprins aseară. Până am urcat eu, el adormise deja, deși acum îmi aduc aminte că pe foc era un buștean

întreg. Concluzia mi se formează rapid în minte, și mă trezesc acoperindu-mi gura căscată cu mâna.

Sunt oare prea sensibilă? Sunt prea eu, prea Molly? Aud gândurile acestea rostite cu vocea lui John. „Nu mai fi atât de Molly!" A ajuns să îmi folosească numele ca pe un adjectiv care îi permite să mă expedieze. Dar, nu – nu mă înșel în privința bușteanului de pe foc. Se prefăcea că doarme.

Ziua se destramă, iar eu nu-mi pot struni gândurile.

Fiul meu, Evan, merge la una dintre școlile cu internat la care se poate ajunge de pe drumul acesta. A fost recrutat din primul an pentru talentul lui la fotbal. Acum este în clasa a unsprezecea și sezonul acesta a început să joace ca atacant. Eu fac călătoria asta în fiecare joi, o dată la două săptămâni, ca să urmăresc meciurile pe care le joacă pe teren propriu. Sezonul este la jumătate, și până acum echipa lui conduce. Anul acesta s-ar putea să iasă pe primul loc în ligă.

E un drum de patru ore la dus, patru ore la întors. John îmi zice că sunt nebună pentru că fac călătoria asta de două ori pe lună. Îmi zice că lui Evan nu îi pasă. Nicole folosește cuvinte mult mai dure. Îmi spune că Evan nu mă vrea acolo. Că îl fac de râs ducându-mă. Că nu mai este un băiețel și că „nu are nevoie ca mămica lui să-l urmărească jucând fotbal".

Evan s-a schimbat. Aici Nicole are dreptate. Este conștient de puterea pe care o are pe teren. Până azi, nu i-o băgasem de seamă. Acum emana din postura lui și din felul în care pășea. I se citea în privire.

Și în cruzime. Mă întreb când a început. Dacă este ceva nou. Sau dacă doar acum bag eu de seamă.

L-am așteptat în fața sălii de sport, la intrarea care dă spre vestiarele echipei. Îl văd iar în fața ochilor, în timp ce ziua mi se derulează în minte, încetișor, dureros.

Îl văd cum pășește alături de prietenii lui, cu geanta aceea uriașă atârnată de umăr, cu șireturile încălțărilor înalte desfăcute, cu șapca de baseball întoarsă cu cozorocul la spate și cu un zâmbet șiret, ce are probabil ceva de-a face cu o fată.

În acea clipă, înainte ca ochii lui să se oprească asupra mea și întreaga expresie să i se schimbe, mi-am simțit inima plină de mândrie.

Gândurile acestea vin și, aidoma cu acela cu buștеanul de pe foc, nu mai pleacă. Băiatul meu, scumpul meu Evan, copilul meu mijlociu, pășea ca și cum întreaga lumea îi aparține. Mi-a apărut un zâmbet larg pe față în timp ce așteptam să își întoarcă privirea și să mă vadă în ușă. Și și-a întors-o. Și m-a văzut.

Ochii i s-au mărit și s-a uitat în altă parte. Se apropia, însă privirea tot nu i se întorcea spre mine. S-a tras apoi între doi dintre prietenii lui și a intrat pe ușă, lăsându-mă uluită în fața unei asemenea ignorări.

Abia acum, 180 de kilometri mai târziu, simt usturimea.

Mi se încețoșează ochii. Îmi șterg lacrimile. „Iisuse!” îl aud pe John. „Nu mai fi atât de Molly! E doar un adolescent.”

Însă gândul nu vrea să-mi dea pace, imaginea aceea a spatelui lui întors în timp ce intră în clădire.

Îmi ridic privirea spre norii întunecați care se înghesuie pe cer și văd sigla de la Gas n’ Go, așezată în vârful unui stâlp uriaș. Furtuna asta e de fapt un uragan. Cred că sunt chiar în calea lui.

John mi-a zis că acesta este încă un motiv pentru a nu pleca la drum astăzi. Școala ar fi putut să anuleze jocul dacă furtuna urma să se dezlănțuie, și, chiar dacă nu ar fi făcut-o, era cert că voi trece prin mijlocul ei la întoarcere.

Furtuna, faptul că lui Evan nu îi pasă.

„Și Annie." S-a oprit înainte să rostească cuvintele, însă acestea au plutit tăcut în spațiul dintre noi.

Astăzi este comemorarea morții ei. Cu cinci ani în urmă, pe această dată, ne-am pierdut cel mai mic dintre copii. Avea nouă ani.

Nu! Nu mă voi gândi la Annie. Nu voi da înapoi. Voi merge înainte.

Pas cu pas.

Am învățat asta la terapie. Am fost profesoară de științe la o școală generală, și în meseria mea accentul se pune pe analizarea problemelor, descompunerea acestora și formarea ipotezelor – așa că am studiat durerea în această manieră. Obiectiv. Clinic. Nu suntem programați pentru a trăi moartea unui copil. Pentru a-i face față. Pentru a-i supraviețui. Însă, la fel ca în cazul oricărei alte slăbiciuni umane, am învățat să folosim știința pentru a ne păcăli fiziologia. Putem lua un creier făcut țăndări și îl putem cârpi la loc cu o mantra cum este aceasta. Mantra testată în experimente clinice. Verificată în articole științifice și în conferințe TED și care acum apare în cărțile de self-help.

Pas cu pas, Molly. În fiecare zi mai faci un pas.

Dacă nu aș mai fi avut alți copii de care trebuie să am grijă, nu aș fi fost în stare să fac acești pași. Aș fi murit. M-aș fi lăsat să mor. Aș fi găsit o cale să mor. Nu se poate supraviețui unei astfel de dureri. Și totuși, am supraviețuit.

Înainte.

Însă ziua continuă să se deruleze, înapoi acum, spre dimineață.

Nicole doar ce se întorsese de la una dintre ieșirile ei nocturne. Nu știu unde a dormit. Pielea i-a devenit mai palidă, părul, lung și rebel. Este zveltă datorită faptului că aleargă. Aleargă kilometri întregi. Aleargă până când amorțește, din cap până în picioare. Pe afară și pe dinăuntru. Apoi doarme toată ziua. Stă pe afară toată noaptea. Este o războinică zveltă, aprigă și rebelă. Cu toate acestea, durerea reușește să i se strecoare înăuntru.

„Pe unde ai umblat toată noaptea?" am întrebat-o. A urmat schimbul de replici obișnuit, despre cum asta nu-i treaba mea... dar este treaba mea, pentru că trăiește în casa mea și cum rămâne cu diploma ei GED[1] și cu faptul că trebuie să încerce să iasă din fundătura în care se află... Dar este vina mea că se află în această fundătură, din cauza lui Annie și a durerii ei, și a faptului că nu toată lumea poate depăși pur și simplu o astfel de suferință... Dar când va înceta să mai folosească moartea surorii ei ca scuză pentru faptul că a fost exmatriculată de la școala privată la care mergea, în clasa a douăsprezecea, și că nu s-a mai întors la studii niciodată?

A ridicat din umeri și m-a privit fix în ochi. Când ajunsese așa? Un soldat gata să se lupte cu oricine ar îndrăzni să se apropie prea mult de ea?

„Dar tu? Tu când te întorci la muncă?" m-a întrebat la rândul ei.

Îi place să îmi amintească că și eu am renunțat să mai trăiesc. Respir, da, dar nu trăiesc cu adevărat.

În dimineața aceasta, nu am știut ce răspuns să îi dau fiicei mele. În după-amiaza aceasta, nu am știut ce răspuns să îi dau fiului meu.

Nici măcar nu l-am văzut pe Evan după meci. Am așteptat la ușă, dar el trebuie să fi ieșit pe altă

parte. A fost cât pe ce să merg la el în dormitor și să îi spun ce părere am despre comportamentul lui. Să fac ceea ce face o mamă atunci când știe că are dreptate și că fiul ei trebuie să primească o lecție.

Semnul de la Gas n' Go se apropie, iar norii se întunecă din ce în ce mai tare în vreme ce-mi trec aceste gânduri prin minte. Nu l-am găsit. Nu am făcut ceea ce cred acum că ar fi trebuit să facă o mamă. O mamă bună.

Brusc, îmi dau seama de ce.

Mașina încetinește. Apăs pe accelerație, dar nu îmi răspunde.

Nu sunt o mamă bună.

Acum nu le mai pot opri, nu mai pot stăvili gândurile la copilul meu mort. Annie. Nu că m-ar părăsi vreodată cu adevărat. Pândesc tot timpul, se ascund, se deghizează ca să nu le bag de seamă atunci când se apropie.

Trag de volan cu toată puterea. E țeapăn. A murit motorul. Atunci când se oprește mașina, încerc să îl repornesc, dar nu mai vrea.

Văd mesajul de pe bord. Am rămas fără benzină.

De cât timp era aprinsă luminița? Am fost cu gândul la ziua asta. Preocupată. John avea dreptate. Nu ar fi trebuit să plec. Nu azi.

Îmi îndrept privirea de-a lungul Route 5. Văd intrarea de la benzinărie. Nu are cum să fie la mai mult de zece metri depărtare. Vântul bate cu putere, zguduind mașina. Văd cum se apropie ploaia, purtată de o armată de nori. O plapumă trasă peste cer. Nu-mi dau seama cât de departe sunt, cât timp mai am la dispoziție.

O explozie de gânduri. Inima îmi bate tare în piept. Ce-am făcut?

Iar acum se strecoară gândul la focul de aseară. Avem patru șemineuri în casă, toate patru cu lemne. Fac și întrețin focurile de când ne-am mutat

aici, cu doisprezece ani în urmă. Știu cum arată un buștean care doar ce-a fost pus pe foc.

Nu am umbrelă, doar o jachetă subțirică. O pun oricum pe mine. Mă întind după geantă și o strâng în mână. Sunt doar nouă metri.

Deschid portiera, ies și apoi o închid după mine. Și alerg, strângând bine geanta. Alerg prin vântul mai puternic decât mi-am imaginat.

Alerg și mă gândesc la bușteanul acela care abia fusese pus – noaptea trecută – pe foc. John nu adormise. Se prefăcea că doarme ca să nu fie nevoit să mă vadă, nici măcar cât să-mi zică noapte bună.

Nu este prima oară.

Prin fața ochilor îmi fulgeră fragmente ale discuției cu Nicole în timp ce trupul meu se străduiește să răzbată prin vânt.

Acum ne certăm în fiecare zi.

„Deschide ochii!"

Cearta a fost atât de rapidă și de furibundă, încât pe moment nu am pătruns fiecare cuvânt. Acum însă, da.

„Sunt deschiși. Te văd clar ca lumina zilei, Nicole."

„Nu pe mine. Pe soțul tău!"

Nu văd ce se află chiar sub nasul meu. John nu ia niciodată cina acasă. Se preface că doarme atunci când intru în dormitorul nostru.

„Soțul meu nu mă mai iubește. Soțul meu iubește pe altcineva."

Gândul acesta mi se pare unul vechi, pe care l-am purtat ca pe o piatră colțuroasă în buzunar, încercând să o cizelez. Însă, oricât aș scărmăna cu unghiile, colțurile rămân mereu aspre.

Și apoi, acele cuvinte pe care nu le mai auzisem, dar pe care le simțisem de atâtea ori. Faptul că le-am auzit din gura fetei mele a răsucit cuțitul în rană.

„Te urăsc!”

Lacrimile îmi alunecă pe obraji în timp ce alerg.

Annie. Păr blond, fin, atingându-i umerii delicați. Ochi mari și rotunzi, și gene lungi. Încă o simt în brațele mele. Viața ei e abia la început. Annie.

Annie!

Acum știu de ce m-au năpădit toate gândurile astea. M-au condus toate spre gândul acesta, ultimul. Spre această constatare rece.

Nu sunt o mamă bună întrucât nu am condus patru ore ca să-mi urmăresc fiul jucând fotbal pentru că vreau ca acesta să se simtă iubit. Am condus patru ore ca să mă simt eu iubită.

Buștеanul din șemineu. Cuvintele fetei mele: „Te urăsc!”

Doar Evan mi-a mai rămas. Trebuia să îi văd chipul, să îl văd împlinit, astfel încât să îmi validez propria existență.

Deschid gura ca să trag aer în piept. Vântul este puternic, iar aerul, rece. Mi-au luat foc plămânii.

Poate că Evan și-a dat seama. Poate că a văzut-o scurgându-mi-se prin pori. Nevoia pe care voiam ca el să o umple, dar pe care trebuie s-o fi simțit ca pe o otravă. O mamă nu ar trebui să ceară astfel de lucruri de la copilul ei.

Am fost cauza ratării lui Nicole. Ea este sigură de asta, și acum o simt și eu, deși sunt derutată. M-am dus la fiul meu sub un fals pretext și i-am provocat neplăceri. L-am făcut să reacționeze într-un mod crud. Soțul meu se preface că doarme ca să nu fie obligat să se uite la mine.

Da, îmi spun în timp ce durerea îmi pulsează în tâmple. Sunt o mamă rea. Este un fapt obiectiv. Nu am cum să o dau cotită.

Am lăsat un copil să moară.

Sunt la intrarea în benzinăria Gas n’ Go. Ridic privirea și văd că în față nu sunt mașini. Înăuntru

nu sunt aprinse luminile. În dreptul pompelor sunt așezate conuri portocalii.

Ploaia se pornește brusc; plapuma care acoperă cerul s-a sfâșiat. E întuneric, dar reușesc să deslușesc mesajul de pe un carton. Închis pe timpul furtunii!

Rămân pe loc și las ploaia să mă lovească, rămânând cu privirea ațintită la aceste cuvinte.

Evan, Nicole, John. Am devenit o povară pentru ei pentru că nu mă mai iubesc. Pentru că nu mă pot iubi.

Chiar azi s-au împlinit cinci ani de când au încetat să mă mai iubească.

Cinci ani de când a murit Annie.

Cinci ani de când a alergat în stradă.

Cinci ani de când am lovit-o cu mașina. De când am ucis-o.

Lacrimi, ploaie, vânt. Fac câțiva pași spre intersecție, spre drumul care duce în oraș. Hastings Pass. Doar șoseaua, țărâna și cocenii de porumb care se întind pe dealuri cât vezi cu ochii. Nici urmă de vreo mașină.

Este un uragan de categoria patru. Așa au spus la radio. Acum îmi aduc aminte vocile. Îmi amintesc numele acestui oraș. Hastings. Am condus în miezul furtunii. Aud mantra în minte. Nu te da bătută! Simt greutatea vinii mele ca pe o piatră pe care o țin deasupra capului. Cât m-am luptat ca să o împiedic să cadă! Mă gândesc că poate acum a sosit momentul. Poate că aș putea să o las să cadă.

Poate că aș putea lăsa totul în urmă.

Cuvintele acestea îmi provoacă o euforie neașteptată, deconcertantă.

Lasă totul în urmă! Pur și simplu, lasă totul în urmă!

Drumul mărginit de lanuri cafenii de porumb, întunecat de furtuna dezlănțuită, îmi pare frumos

acum. E o oază. O cale de izbăvire. Picioarele încep să mi se miște și îmi poartă trupul. Mintea mea este în transă. Amorțită de aceste cuvinte și de promisiunea pe care mi-o oferă.

Poți lăsa totul în urmă.

O poți lua de la capăt.

Poți lăsa jos piatra, povara pe care o duci.

Pășesc înainte pe acest drum, până ajung să fiu una cu furtuna. Nu mai simt umezeala. Nu mai simt frigul. Nu mai simt iluzoriul acestor promisiuni. Și, pentru prima oară de când mi-am ucis copilul, mă simt împăcată.

Vă rog, lăsați-mă! *Lăsați-mă* să plec! Aud cuvintele în minte ca pe o rugăciune.

Vă rog! șoptesc ele. Nu mă căutați!

Nu știu câtă vreme am mers sau cât de departe am ajuns când văd o lumină venind din spate. Mă întorc și descopăr farurile unui automobil care se îndreaptă încetișor spre mine. Bat de sus, orbitoare. E un soi de camionetă. Înaltă, dar și lungă. În ciuda transei în care mă aflu și a păcii pe care mi-a adus-o aceasta, îmi ridic ambele mâinile deasupra capului și le flutur frenetic, strângând încă bine geanta. Camioneta oprește în fața mea.

Mă apropii până ajung la doar câțiva centimetri de geamul pasagerului. Înăuntru se află două siluete.

Îmi pun palma streașină deasupra ochilor ca să mă apăr de ploaie. Mă aplec și observ că geamul coboară câțiva centimetri.

— Știi, vine furtuna – nu ar trebui să umbli pe aici!

E o voce de bărbat. Prietenoasă. Dar cu un ton imperativ.

— Vrei să te ducem în oraș?

O altă voce dinăuntrul camionetei. Geamul mai coboară câțiva centimetri.

Este vocea unei fetițe. Chipul unui îngeraș.

— Ei bine? Vrei sau nu? mă întreabă ea.

Mă holbez la ea, la părul său blond, la ochii luminoși și la bărbatul de lângă ea.

Mă holbez la ea, la această fetiță și, Dumnezeule, pentru o fracțiune de secundă îmi văd copilul mort.

Și apoi observ drumul așa cum este cu adevărat. Un miraj. O iluzie. Iar cuvintele care mi-au purtat pașii departe de viața mea – sunt mincinoase. Nu îmi promit nimic mai mult decât amăgeli de doi bani.

Vina nu îmi va da pace niciodată. Nu îmi voi părăsi niciodată familia.

— Da! răspund.

Geamul de la camionetă se ridică la loc și fetița dispare. Însă acum aud țăcănitul portierei. Mă întind să apuc mânerul, nerăbdătoare să scap de furtună. Nerăbdătoare să mă întorc la familia mea. Să uit ce fusese cât pe ce să fac. Furtuna aceasta ar fi putut să mă omoare. Vântul și frigul. Apoi vina ar fi trebuit să fie purtată de alții. John, Nicole, Evan. Cum aș putea să fiu atât de egoistă după tot ce le-am făcut? Nu mă voi mai gândi niciodată la asta.

Urc în mașină și închid portiera. Ușurarea se luptă cu disperarea.

Și, înainte să apuc să îmi șterg ochii umezi de ploaie și să văd ce se află cu adevărat înaintea mea, aud din nou țăcănitul. Portierele se închid.

Se blochează.

---

[1] *The General Educational Development test* – un grup de patru teste care oferă echivalentul unei diplome de liceu în SUA și Canada (n. tr.).

2

Ziua a treisprezecea

A SUNAT TELEFONUL. APOI S-A OPRIT. DUPĂ CARE A sunat din nou.

Nicole Clarke s-a trezit și a simțit alt trup lângă al ei. Acesta nu s-a clintit.

Țârâitul era zgomotos. Lumina zilei strălucea, o simțea chiar și prin pleoapele închise. În suflet începeau să i se strecoare remușcările în timp ce mâna i se întindea spre locul de unde venea sunetul.

Și-a dus telefonul la ureche, strângând din ochi, apoi s-a tras spre marginea patului ca să nu mai aibă niciun fel de contact cu străinul pe care îl adusese acasă.

A reușit să scoată un „bună!" Avea vocea răgușită.

— Nicole Clarke? a întrebat o voce de femeie.

Părea agitată.

— Sun în legătură cu dispariția unei femei în Hastings.

Numele orașului. Adrenalină, greață. Nic nu a răspuns.

Apoi au luat-o cu asalt amintirile fragmentate ale nopții trecute.

Shoturi de votcă... *Bărbatul* din capătul barului... care acum era la ea în pat.

Îi spusese să plece la prima oră. Sau poate că își pierduse cunoștința înainte să apuce să o facă.

Femeia a continuat:

— Numele meu este Edith Moore. Sper că nu este un moment nepotrivit, dar s-ar putea... s-ar putea să știu ceva despre acea femeie... Mama ta, corect?

Bărbatul a mormăit și și-a trecut brațul greu peste pieptul lui Nic. I l-a dat la o parte.

Noaptea trecută își dorise la un moment dat ca brațele lui să o strângă cât mai tare. Acum îi provocau repulsie. Era aceeași poveste, întotdeauna.

Nic s-a rostogolit pe o parte și și-a strâns genunchii la piept.

— O clipă! a spus ea, așteptând ca valul de greață să se disipeze.

Apelurile care ofereau informații despre mama ei începuseră să se rărească. Cei mai mulți cetățeni trecuseră peste. Își găsiseră alte căi prin care să își hrănească dorința de a fi băgați în seamă.

Psihologul le explicase, spunându-le de ce oamenii sunt foarte atrași de aceste povești, de durerea altora, și de ce simt nevoia să se implice, chiar dacă astfel, prin minciunile lor, nu fac decât să îngreuneze descoperirea adevărului. Prin poveștile lor închipuite. Prin rahaturile lor inventate.

Era vorba și despre recompensa în bani. Un milion de dolari dacă mama ei era găsită în siguranță. Cinci sute de mii de dolari pentru ponturi care le-ar fi oferit „piste”. Nimic nu tenta un mincinos mai mult decât banii. Tatăl ei angajase un detectiv particular care să se ocupe de informațiile pe care le primeau.

Femeia a continuat:

— Locuiesc în Schenectady, care este la două ore de Hastings – la granița cu New York. Mă întorceam acasă după o călătorie până în Manhattan. M-am întâlnit acolo cu niște amice. De aceea eram pe drum.

Nic a început cu întrebările care aveau, cel mai probabil, să încheie conversația: „În ce zi? La ce oră? Pe ce drum?”

Cei care sunau nu-și făceau niciodată temele. De obicei, nimereau orașul. Uneori, modelul și culoarea mașinii mamei ei – un Audi Q5 albastru-deschis. Staționat chiar la câțiva pași de benzinărie.

Edith Moore turuia răspunsurile. Ultimul dintre ele a făcut-o pe Nic să fie mai atentă.

„Hastings Pass.”

Cei mai mulți oameni spuneau că o văzuseră pe Molly Clarke pe Route 7. Acolo îi fusese găsită mașina. Acela era drumul care ducea spre cazinoul în care îi fusese folosit cardul de credit. Era întotdeauna varianta pe care o ghiceau dubioșii. Și mincinoșii.

Asta era ceva nou.

— Ce căutai pe Hastings Pass? a întrebat-o Nic pe un ton aspru. Nu e deloc în drum dacă te îndrepți spre Schenectady dinspre Manhattan.

Nic cunoștea fiecare milimetru din acel oraș. „Hastings.” Știa fiecare drum, fiecare câmp, fiecare fântână abandonată în care ar fi putut să cadă mama ei încercând să caute adăpost în fața uraganului.

— Voiam să mă opresc undeva peste noapte din cauza furtunii. E un loc, Hastings…

— Motelul Hastings.

Nic s-a ridicat, mijindu-și ochii.

— Da, motelul Hastings. Am ajuns la motel în jurul orei șase, dar era deja plin ochi. Știam că trebuie să mă feresc din calea furtunii, așa că m-am întors înapoi pe Route 7. Am intrat pe Hastings Pass și cred că am trecut cu mașina pe lângă mama ta.

S-a auzit o altă voce. Era a bărbatului din patul ei, care rămăsese acolo mai mult decât era

binevenit.

— Cine e la telefon...

— Nimeni... Trebuie să pleci.

Nic a fluturat din mână spre el, apoi a arătat ușa și înspre hainele împrăștiate pe covorul din dormitor. Cum bărbatul o privea confuz, s-a exprimat cu mai multă claritate:

— Te rog... ieși! A adăugat însă: Îmi pare rău!

A repetat cuvintele: „Îmi pare rău, îmi pare rău!" până când omul s-a pus în mișcare.

Și chiar îi părea rău. Pentru noaptea trecută și pentru nopțile dinainte, și pentru cele care aveau să vină. Îi părea rău pentru multe lucruri de când murise Annie.

Înapoi la femeia de la telefon.

— De ce nu ai vorbit mai devreme? Au trecut două săptămâni.

— După cum îți spuneam, nu locuiesc în zonă. Și nu prea urmăresc știrile. Dar, cu câteva zile în urmă, vorbeam cu una dintre prietenele pe care le întâlnisem în oraș, iar ea m-a întrebat dacă mă prinsese furtuna. Apoi a menționat că așa dispăruse o femeie.

Nic a ascultat cu atenție în timp ce îl urmărea pe bărbat mișcându-se prin cameră și adunându-și cămașa, pantalonii, lenjeria. Nopțile de felul acela trebuiau să se sfârșească.

Știa că nu se aveau să se sfârșească.

Edith Moore a continuat, cu glasul tremurându-i de nerăbdare:

— Am căutat povestea pe internet și mi-am dat imediat seama că ea era! Am văzut-o pe drum. Pe Hasting Pass – nu pe Route 7. Înaintase aproximativ un kilometru și jumătate pe drum. Începuse să plouă. Era udă leoarcă.

Nic și-a sprijinit capul într-o mână în timp ce informațiile cazului i se derulau în minte.

Mașina abandonată la câțiva pași de benzinărie.

Fără benzină.

Înăuntru nu era decât telefonul ei mobil, prins de încărcător.

Fiecare câmp, fiecare casă, totul luat la rând, căutat și răscăutat.

Apoi, două zile mai târziu, cardul ei de credit fusese folosit la un cazinou din apropiere.

Și hainele ei, umede încă, găsite în camera de hotel – dimpreună cu biletul.

Biletul care explica totul – și nimic.

— Și nu ai oprit? Nu ai ajutat-o? a întrebat Nic.

Femeia a turuit cum încetinise mașina, dar apoi, din cealaltă direcție venise o camionetă.

— O camionetă?

— Da! O camionetă cu remorcă. De culoare închisă. A oprit, și ea a intrat înăuntru.

Nic a țâșnit în picioare.

— Am citit tot ce am găsit disponibil, a reluat femeia. Despre mașina care a fost găsită în dimineața următoare și despre benzinăria închisă, despre uragan și despre pana de curent. Ah, și despre cum întregul oraș a căutat-o peste tot până a fost găsit acel bilețel sfâșietor în camera de hotel. Biata ta mamă și toate lucrurile prin care a trecut! Apoi cazul a fost închis sau clasificat, parcă. În presă ziceau că este un caz de „abandon”.

Exact așa se petrecuseră lucrurile.

Nic și tatăl ei fuseseră la fața locului, alături de echipele de căutare. Patru zile petrecute în Hastings, care acum erau o înșiruire încețoșată de imagini. Schițe aspre cu aer rece, lanuri țepene de porumb și cafea amară servită pe mese pliante, aduse de localnici. Barul de vizavi de motel. Votcă. Tequila. Un străin în capătul holului – barmanul. Deloc plăcut.

Apoi a început să iasă la iveală comportamentul urât al familiei din ziua dispariției.

Cuvintele pline de cruzime rostite de Nic în bucătărie și auzite de menajere. Faptul că Evan își ignorase mama, moment la care fuseseră martori copiii din echipa de fotbal. Și soțul lui Molly Clarke, John, care nici măcar nu băgase de seamă că soția lui nu ajunsese acasă, pentru că adormise.

Și de ce adormise? Avea la îndemână un milion de motive. Nic abia se putea abține să nu îl dezvăluie pe cel adevărat – nu o mai iubea. Avea o aventură. Nic îi văzuse mașina în oraș, pe când el pretindea că e la birou. Observase cum evita să o privească în ochi și cum devenea brusc binevoitor și politicos atunci când încerca să își acopere urmele. Enorm de multe schimbări, și toate de dată recentă. Erau schimbări noi, subtile. Cu excepția aceleia care îți sărea în ochi. Pentru prima oară de când nevasta lui îi omorâse fiica, bărbatul arăta fericit.

Toate gesturile urâte veniseră pe fondul comemorării a cinci ani de la moartea lui Annie.

Pe fondul acesta teribil, fără scuză, era interpretat biletul mamei ei. Cuvinte aruncate pe o foaie din agenda unei camere de hotel. Deși Nic le citise doar o dată, când închidea ochii, putea să vadă încă forma fiecărei litere.

Iubita mea familie, îmi pare extrem de rău! Nu am reușit să ajung acasă și apoi m-am gândit că poate vă va fi mai bine fără mine. Vă rog să nu mă căutați! Mă rog pentru fericirea voastră.

Semnase cu numele întreg. Molly Clarke. Poliția le spusese că făcuse asta cel mai probabil pentru a se asigura că biletul urma să ajungă la ei – pentru ca personalul de la hotel să știe cine îl lăsase acolo.

Dar plătise camera cu cardul. Care era pe numele ei. Iar cuvintele, întorsăturile frazelor – nu sunau precum ceva ce ar fi spus ea.

Biletul fusese trimis la un expert. Se potrivise cu mostrele pe care le oferiseră ei. Era scrisul lui Molly Clarke.

Cu toate acestea, fata li se împotrivise. Se contrase cu poliția locală. Cu cei de la patrula statală. Chiar și cu tatăl său. Ei îi oferiseră statisticile care veneau în sprijinul teoriei abandonului. Majoritatea femeilor adulte care dispar o fac pentru că încearcă să își lase viețile în urmă. Se întorc acasă când – sau dacă – sunt pregătite.

Ea ce avea la îndemână? Fantomele trecutului, fragmentele unor amintiri despre o mamă devotată care nu și-ar fi rănit niciodată copiii părăsindu-i? Adevărul era că Nic nu avea nicio idee ce era în capul mamei ei, în inima ei, nici ce poveste se înfiripase acolo: cum că ar fi o povară, și lor le-ar fi mai bine fără ea.

Nic îi spusese practic asta în față, în dimineața dinainte ca mama să-i părăsească.

Convingerea că mama lor îi trădase venise ca un șoc, apoi își făcuse cuib în golul dinlăuntrul ei, alături de durerea și vina care îl săpaseră acolo după moartea lui Annie. Erau amorfe, acopereau fiecare centimetru din ea, trăiau în fiecare celulă a corpului său. Și cereau, insațiabile, să fie umplute. Bărbații și alcoolul abia dacă le mai atingeau.

Evan scăpase mult mai ușor. Curseseră lacrimi, dar se întorsese rapid la școală. Tatăl ei își făcuse datoria, adoptând o mină sobră și ocupându-se de părinții vârstnici ai soției sale. Locuiau într-un azil și erau deja afectați de demență. Nic îi invidia. Acum, după aproape două săptămâni, prietenii încetaseră să mai vină cu caserole cu mâncare.

Toată lumea revenea la viața de zi cu zi pentru că era insuportabil să rămâi într-o stare permanentă de doliu și de durere. Evan se întorsese la școală. Tatăl ei se întorsese la muncă și la activitățile lui de după program. Iar Nic, la nopțile ei.

Doar că acum se înrăutățiseră.

Femeia vorbea din nou:

— S-ar putea ca șoferul acelei camionete să știe unde s-a dus.

Da, și-a zis Nic. *Șoferul ar putea ști de ce ne-a părăsit.*

— Îmi mai poți spune și altceva? Vreun detaliu pe care l-ai observat la ea? Trebuie să întreb.

— Da, desigur! a răspuns Edith Moore. Stai să mă gândesc... Păi, ar fi ceva legat de ceea ce făcea, dar nu știu dacă e relevant...

— Ce? a întrebat Nic, dorind brusc și cu disperare ca spusele femeii să fie adevărate. Ce a făcut?

— Atunci când i-a făcut semn camionetei, și-a fluturat ambele mâini deasupra capului, încrucișându-le înainte și-napoi. Într-o mână avea geanta, așa că mi s-a părut ciudat, știi? Că nu i-a făcut semn camionetei cu o singură mână. Îmi amintesc că mi-am zis că e straniu.

Nic a închis ochii și a văzut-o pe mama ei, în urmă cu mulți ani. Era la un cros, aștepta la linia de sosire. Și își flutura mâinile exact așa – încrucișându-le deasupra capului. Făcea aceeași mișcare și la meciurile lui Evan. Și atunci când încerca să le atragă atenția când venea să îi ia cu mașina sau când o ignorau pe când treceau prin bucătărie și ea îi întreba cum le mersese în ziua respectivă.

Râdeau cu toții de ea. Dar, în același timp, găseau gestul plin de tandrețe.

Asta cu ani în urmă – pe când încă era loc pentru tandrețe.

— Și geanta? a întrebat Nic.

— Era portocalie. Foarte țipătoare... Ah, și avea litere pe ea! NEA. La momentul respectiv, am presupus că este o monogramă, dar, după ce am citit despre mama ta și i-am văzut numele, m-am gând că poate este numele vreunui designer.

— Sunt numele noastre, a spus Nic. Numele copiilor ei.

Mama își comandase singură acea geantă. Nimeni altcineva nu ar fi fost atât de morbid. Și exact asta era: ceva morbid. O amintire țipătoare care să nu o lase să uite că avusese trei copii. Nicole. Evan. Annie. Trei copii, nu doi. Și că unul dintre ei era mort. Acel „A" uriaș care o izbea în față în timp ce i se derula ziua. Lua geanta aceea peste tot.

Nic a deschis ochii și a lăsat adevărul să i se strecoare în minte.

Este adevărat! Femeia asta a văzut-o pe mama!

— Ce-ar fi să ne întâlnim? a întrebat Edith Moore. Aș putea să îți arăt locul exact în care se afla atunci când s-a urcat în camionetă.

Gândul i se părea de neconceput. Hastings...

— Poate că ar fi bine să te duci la poliția locală, a propus Nic.

Femeia a insistat însă:

— Nu cred că ar avea vreun rezultat, având în vedere ceea ce cred ei.

Tăcere. Nic a închis ochii și a încercat să alunge senzația de rău pe care o simțea în pântece.

Hastings...

— Ideea e că, a adăugat necunoscuta, nimănui nu îi va păsa de această biată femeie de pe drum mai mult decât familiei ei.

Zece minute mai târziu, Nic își îndesa câteva haine într-o geantă de voiaj. Blugi, tricouri,

pulovere, adidași. De ce altceva mai avea nevoie? Pijamale, lenjerie intimă.

S-a dus la baie ca să își ia periuța de dinți și șamponul.

În minte i s-a strecurat o voce: Acum fugi doar, din nou?

Psiholoaga avea teoriile ei în privința comportamentului lui Nic.

„Nu fugi de durere! Trebuie să o simți înainte ca lucrurile să se îndrepte."

Dar ea o simțea. Și lucrurile nu se îndreptaseră.

În acea dimineață, îi spusese mamei ei niște lucruri pe care nu i le mai spusese nimănui. Lucruri la care nici măcar nu se putea gândi. Legate de Annie.

Voise să vadă nefericire pe chipul mamei ei în locul iubirii. Și reușise. Acum avea în minte imaginea pe care i-o sădise acolo Edith Moore: mama ei stând în ploaie, udă până la piele. În mijlocul furtunii. O furtună în care o aruncase Nic prin cuvintele ei îngrozitoare.

Și acum apăruse cineva care știa încotro o luase. Cineva care conducea o camionetă. Cineva care putea să o ajute să o găsească pe mama sa, și ea putea astfel să îi spună că nu o urăște și, Dumnezeule, putea să își retragă cuvintele pe care le rostise în acea dimineață. Nic și-a alungat vocile din minte. Sfaturile înțelepte. Bunăvoința față de ea însăși care știa că urmează să apară. Nu vrea să fie găsită. Ai grijă de tine, Nicole! Însă Nic știa niște lucruri pe care acele voci nu le știau, lucruri care o alungaseră pe mama ei.

Era vina ei, și acum trebuia să îndrepte totul. Trebuia să-și găsească mama.

3

Ziua întâi

FATA POARTĂ O MASCĂ. ȘI-O TRAGE PE FAȚĂ DUPĂ ce urc în camionetă.

E un soi de mască chirurgicală pe care acum pot să o văd doar în reflexia oglinzii retrovizoare. Bărbatul are un fes de lână, tras în jos, pe frunte.

Mașina înaintează prin rafalele de ploaie. Vântul puternic se lovește de geamuri.

— Mulțumesc că ați oprit! zic. Am rămas fără benzină.

Fetița se întoarce.

— N-a fost o mișcare prea înțeleaptă, replică ea.

Are o voce vioaie, de parcă ar declara doar ceva evident, fără să judece pe cineva. Cu toate acestea, este straniu că un copil de vârsta ei nu își dă seama că exact asta face.

— Ai dreptate, răspund.

Bărbatul zâmbește.

— Nicio problemă! Orașul nu este departe.

Observ că își ridică ochii spre oglindă ca să mă vadă, apoi îi îndreaptă repede spre fiica lui.

Fiică... Acum îmi pun niște întrebări. Fac presupoziții.

Fata continuă să vorbească:

— Sunt alergică la tot, așa că trebuie să port mască atunci când ies din casă. Îmi face vocea să sune ciudat?

Cuvintele ei îmi intră pe-o ureche și-mi ies pe cealaltă. Îmi îndrept privirea spre geam, întrebându-mă unde suntem și cât, mai exact, mai

este până în oraș. Nu văd decât bucățica de drum luminată de faruri. Cerul este o pânză neagră.

Simt miros de benzină și bag de seamă că pe podea, lângă mine, se află două bidoane din plastic. În rest, camioneta este curată, dar veche. Pielea de pe scaune este crăpată, iar în unele locuri s-a tocit de tot.

— Hei! se răstește fetița. Răspunde-mi la întrebare!

Atenția mi se mută rapid de la drum la cerul întunecat și de la bidoanele cu motorină la fetița cu mască care m-a admonestat pentru că nu i-am acordat atenție și nu i-am răspuns la întrebare. Reușesc cumva să refac întrebarea din memoria mea imediată. Era ceva legat de mască și de vocea ei... Deduc despre ce ar putea fi vorba.

— Mie îmi sună foarte bine, îi răspund.

Se uită la mine în oglindă, cu ochii mici, și îmi închipui că întreaga față îi este boțită pentru că se încruntă.

Așa că zâmbesc. Un zâmbet larg și cald, cu buze tremurânde din cauza frigului și, acum, pentru că îmi dau seama că sunt închisă într-o camionetă cu niște străini.

— Cum te cheamă? o întreb.

Încerc să fiu prietenoasă. Nu am nevoie decât de un drum până în oraș.

Fata își îndreaptă privirea spre bărbat înainte să răspundă. Acesta dă din cap și zice:

— Haide! Nu fi timidă!

Lucru straniu, pentru că mie numai timidă nu mi se pare.

Fata se răsucește cu totul, zâmbind atât de larg, încât pot să-i văd obrajii încrețiți în colțurile măștii.

— Alice! răspunde ea.

Ezit câteva secunde pentru că numele sună diferit în mintea mea. Ea zice „Alice”, dar eu aud „Annie”.

Pentru câteva clipe, inima mi se oprește în piept.

Alice se întoarce din nou cu fața la drum, de data aceasta săltând ușor, și bărbatul îi ciufulește ușor părul. E un gest jucăuș și, în același timp stângaci, de parcă nu ar fi obișnuit să facă asta prea des.

Camioneta încetinește.

Privesc prin parbriz spre locul în care sunt îndreptate farurile și văd magazine cu geamurile baricadate. Cum trecem de ele, se pierd din nou în întuneric.

Camioneta înaintează pe stradă. Bărbatul își păstrează privirea ațintită în față.

— Suntem în oraș? întreb.

Trecem pe lângă o clădire care arată ca un fel de restaurant după silueta ei gri și numărul mare de scânduri care îi acoperă un rând de geamuri. Lângă ea, observ firma înfiptă în iarbă. Luminată pentru o fracțiune de secundă de faruri în timp ce ne îndepărtăm. Scrie Motelul Hastings.

— Poate acolo... la motel. Ai putea să mă lași acolo...

Bărbatul își îndreaptă atent privirea pe geam, cercetând strada.

— Pare închis. Totul este baricadat... Și, vai – se pare că e pană de curent în tot orașul!

Vocea îmi tremură atunci când rostesc următoarea întrebare:

— Ne-am putea întoarce la mașina mea? Poate că aș putea folosi din motorina pe care o ai aici? Patru litri doar. Mai este o benzinărie la jumătate de oră distanță, la cazinou, nu? Am văzut un semn pe Route 7...

Te rog, te rog, te rog! Hai să ne întoarcem la mașina mea și la viața mea, așa cum era cu două ore în urmă, indiferent ce a mai rămas de ea! Acum îmi este dor de viața aceea, și nici măcar nu știu de ce. Îmi este dor de fata mea insolentă care mă

urăște și de fiul meu nemilos care mă ignoră. Îmi este dor de soțul care se preface că doarme atunci când intru la noi în dormitor ca să petrecem timp împreună și de câinii care nu vor decât mâncare de la mine. Dumnezeule, îmi este dor chiar și de durerea aceea a doliului care nu mă părăsește niciodată!

Vine dintr-un loc ascuns. Dintr-un instinct primar. Acest dor.

Camioneta întoarce la colț și mărește viteza.

— Sunt goale, îmi zice bărbatul. Ne duceam să le umplem, dar benzinăria închisese deja.

Îmi îndrept privirea spre bidoane. Pot să jur că aud pleoscăind lichidul dinăuntrul lor, dar poate că mă înșel. Sau poate că ceea ce aud sunt doar câțiva stropi rămași pe fund.

De ce ar minți? Benzinăria era închisă.

— Ce putem face, atunci? îl întreb.

— Drumul este blocat. Tocmai ce s-a prăbușit un copac. N-ai auzit știrea la radio? Acum nu putem merge decât înainte.

Nu am auzit nimic. Nu aud niciun radio pe lângă uruitul motorului. Și cum de a fost transmisă știrea atât de repede?

Fata pare să știe încotro ne îndreptăm.

Îmi deschid geanta ca să pun mâna pe telefon. Trebuie să le spun ce s-a întâmplat, lui John și lui Nicole. Scurm în interiorul ei – portofelul, pieptănul, mentosane, șervețele. Scot totul în poală și las geanta goală.

Acum îmi aduc aminte – telefonul era prins la încărcător, afară din geantă, pe scaun.

Nu am telefon. Mă cuprinde un nou val de teamă.

Întreb:

— Îmi poți împrumuta un telefon mobil? Familia mea trebuie să fie teribil de îngrijorată.

Alice are privirea ațintită asupra mâinilor pe care și le ține în poală.

Bărbatul clatină din cap.

— Nu, îmi pare rău! L-am lăsat acasă. Nu-ți face griji! Vom ajunge curând. Vei putea să dai telefon de acolo, apoi vom vedea ce putem face ca să ajungi acasă.

— Sau ai putea să stai cu noi în seara asta! intervine Alice.

Din nou, întorcându-se. Din nou, cu exuberanță.

Acum bărbatul zâmbește.

— Să luăm lucrurile pe rând! zice.

Așa că mergem mai departe. Cotim. La stânga. La dreapta. Ne adâncim în pădure.

Nu suport tăcerea. Nu suport faptul că nu știu ce se întâmplă. Așa că fac ceea ce presupun că ar fi normal dacă mintea nu mi-ar fi un tăvălug.

— Apropo, eu sunt Molly. Molly Clarke. Apreciez mult ajutorul vostru!

Alice chicotește agitată. Bărbatul privește mai departe la drum.

Încerc să îi surprind privirea în oglinda retrovizoare.

— Pot să întreb și eu cum te cheamă?

Bărbatul își îndreaptă privirea spre Alice. Alice se uită la el intens și îi împunge ușor umărul cu degetul.

Bărbatul ridică din umeri și își întoarce atenția înapoi la drum. Pare amuzat.

Alice e cea care îmi răspunde.:

— Îl cheamă Mickey Mouse! zice ea și apoi râde.

Omul zâmbește, și înțeleg că este un mic joc de-al lor. Alice este cea care poate să îi aleagă numele în fața străinilor.

Le fac și eu jocul, deși simt că îmi e rău:

— Să îți spun Mickey sau domnul Mouse?

Bărbatul râde, dar nu îmi răspunde.

Camionul înaintează încet prin furtună. Aceasta se învâltorește cu repeziciune în jurul nostru. Timpul și distanțele se relativizează.

Nu văd mai departe de lumina farurilor. Vântul suflă puternic, răscolind ploaia în lături. Plouă puternic. Întoarcem și ocolim iar și iar. Evităm copacii căzuți, îmi spune bărbatul, deși eu nu îi văd de pe scaunul din spate.

Omul nu face conversație. Nu îmi adresează întrebările evidente: cine sunt sau de unde vin. Îmi zic că este îngrijorat din cauza furtunii și vrea doar să se asigure că Alice ajunge în siguranță acasă.

Simt gust de sânge pentru că mi-am mușcat prea tare buza. Acum nu îmi mai este frig, dar nu mă pot opri din tremurat.

Camioneta încetinește din nou și de această dată se oprește de tot. Alice se îndreaptă în scaun. Își întoarce privirea pe geam, spre ceea ce văd și eu – un gard înalt din sârmă metalică. Are o poartă cu încuietoare. Ne-am oprit pe aleea din față.

Bărbatul coboară. Alice nu întreabă de ce. Își ridică gluga de la haină, deși aceasta nu reușește să o protejeze prea mult de rafale. Aleargă spre poartă și se oprește în fața unui lanț masiv care se încolăcește între doi stâlpi de la gard. Pare că deschide o încuietoare manuală. Una dintre mâini este înțepenită bine. Cealaltă răsucește și apoi trage cu putere. Desfășoară lanțul, iar o parte din gard se deschide.

Îmi îndrept privirea spre piedica de la portiera mașinii care îmi atinge brațul drept. Nu s-a deschis atunci când a coborât din camion. Cu toate acestea, mâna îmi alunecă pe mâner și trag cât pot de ușor. Nu se deschide. Are probabil pusă o piedică pentru copii. Mă întreb dacă aș putea încăpea printre scaune ca să scap pe portiera din față. Alice e prea mică pentru a mă putea opri. Dar poate să țipe

suficient de tare, încât să-l atenționeze pe bărbat, și cu siguranță el m-ar prinde din câțiva pași.

Mă opresc. Suntem în fața unei case. Aici locuiește o familie. Poate că înăuntru se află o soție și mai mulți copii. Alice și tatăl ei au ieșit doar pentru a lua motorină în bidoanele de lângă mine. Și câteva sticle cu apă. Le văd în fața scaunului pe care stă Alice, la picioarele ei. Au dat întâmplător peste mine. S-au oferit să mă ducă cu mașina.

Nu mai fi atât de Molly! îmi zic. Dar Molly și-a omorât copilul. Molly știe că se pot întâmpla lucruri de neconceput, și acum are gânduri care uneori nu sunt realiste, care sunt „hiperbolice", așa cum ar spune John. Dar, oricum ar fi, le gândește. Pentru că, odată, au fost reale. Chiar au fost realitate.

Molly.

Îmi amintesc de bușteanul de pe foc și mă întreb dacă gândurile mele sunt nebunești, fără sens. Mă gândesc la Evan și la cruzimea lui... și la Nicole – oare mă urăște cu adevărat?

Alice vorbește acum cu o voce somnoroasă:

— Am ajuns acasă!

Sună victorioasă.

Bărbatul aleargă înapoi la mașină. Intră și închide portiera.

— Uau! Ce mai furtună! zice, scuturându-se de ploaie.

Camioneta intră pe poarta deschisă. Odată ajuns de partea cealaltă, oprește din nou. Iese afară. Aleargă la gard și leagă la loc lanțurile. Ne încuie înăuntru, pe această proprietate.

Bărbatul se întoarce la mașină și pornim. De data asta, sunt foarte atentă. Urmăresc vitezometrul care arată în jur de cincizeci de kilometri pe oră. Număr secundele în minte. Le număr ca o școlăriță. O oaie... două oi...

Ajung la douăzeci. Vreo jumătate de kilometru – o jumătate de kilometru ca să ajungi de pe șosea până la casă.

Încerc să stochez această informație undeva, înăuntrul minții mele răvășite. Încerc să vizualizez cam ce înseamnă asta raportat la această proprietate și la casa pe care pot să o văd acum în fața camionetei.

Bărbatul oprește motorul și scoate cheile.

Aleargă apoi afară. Îmi deschide mai întâi mie portiera, apoi lui Alice. O ia în brațe, și fetița își încolăcește brațele în jurul gâtului lui, chițăind atunci când ploaia îi atinge fața și corpul. Se lipește de el așa cum o face un copil în brațele tatălui său, și sunt uimită că mă trece un val de ușurare.

Alice îl iubește pe acest om și el o iubește pe ea. Acolo unde este iubire, nu poate exista pericol.

— Haide! mă strigă acum pe mine.

Ies și îi urmez. Îmi trag peste cap jacheta elegantă, dar complet nepotrivită pentru această vreme, și râd, pentru că acum mă simt copleșită de ușurare. Râsul îmi aduce lacrimi în ochi pe care mi le înăbuș înainte să-i ajung din urmă pe binefăcătorii mei.

Nu văd prea multe în timp ce înaintăm. Doar umbra unei verande spațioase și o scară cu trepte late, fără balustradă. Sunt atentă la picioare în timp ce pășesc. Una, două, trei, patru...

După șase trepte, am ajuns pe verandă. Din trei pași, am ajuns la ușa care se deschide fără cheie. Dinăuntru năvălește o pală de aer uscat care miroase a lemn și a vechi.

Odată ce ușa se închide în urma noastră, rămânem toți trei înăuntru, cufundați în întuneric. Ploaia lovește în rafale acoperișul, dar este înăbușită de pereții care resorb sunetul. Bărbatul o lasă jos pe Alice și se îndreaptă spre o măsuță.

Întunericul este brusc sfâșiat de lumina puternică a unei lanterne.

— Voi încerca să pornesc generatorul, anunță el. Cred că avem suficientă benzină pentru toată noaptea. Alice, ce-ar fi să o conduci tu pe Molly în camera de oaspeți? Oferă-i un prosop din dulap!

Îmi rostește numele cu atâta degajare, de parcă am fi prieteni vechi!

Prosoape, lanterne și camere de oaspeți. Nu mai sunt și alți membri ai familiei aici, dar e bine și așa. Da, îmi zic. E bine și așa – până când reușesc să dau telefon.

Bărbatul îmi întinde lanterna și iese din nou pe ușă. Alice își dă jos masca. Este genul de mască chirurgicală albă pe care o poți cumpăra de la farmacie. Le-am folosit și eu când am văruit o cameră, deși asta a fost cu ani în urmă, pe când eu și John eram abia la început. Pe când făceam noi înșine lucrurile pentru că aveam mai mult timp la dispoziție decât bani.

Gândul la soțul meu îmi taie respirația, pentru că îl iubesc. Încă îl iubesc. Chiar dacă el nu mă mai iubește.

Alice are ochi albaștri strălucitori și păr moale și blond; pielea îi este albă ca zăpada. Nu vede lumina soarelui. Cu toate astea, nu e palidă. Obrajii îi sunt îmbujorați de la frig. Și toate aceste culori – albastrul, auriul, albul și roșul – sunt minunate. Culorile tinereții. Coloristica unei fete tinere. Îmi umplu inima și apoi se scurg prin golul pe care l-am săpat acolo cu cinci ani în urmă.

Iau lanterna și o urmez îndeaproape prin camera de zi. Trecem de o ușă care dă spre bucătărie, pe dreapta. Apoi înaintăm pe un hol și ne oprim. Fata deschide un dulap în care sunt depozitate prosoape, pături și cearșafuri. Lucruri normale. Normale.

Trage de acolo un prosop alb, uzat, și mi-l întinde. Îl apuc cu o mână și îmi usuc fața.

— Haide! zice veselă.

Privesc de-a lungul holului, dar rămân pe loc. Văd uși, toate închise.

Vreau să mă usuc. Să mă încălzesc. Vreau ca bărbatul să vină înapoi, pentru ca eu să îi pot folosi telefonul și să-mi sun familia. Toate acestea îmi par acum la îndemână, așa că le vreau cât mai repede.

Intrăm în prima cameră de pe stânga. Are un pat, un șifonier și o oglindă ovală, atârnată în perete. Patul este strâns frumos, acoperit cu o cuvertură și are două perne deasupra. Camera are baia ei, pe care o văd printr-o ușă întredeschisă. Singura fereastră din încăpere a fost baricadată cu șipci. Pentru furtună, îmi zic. La fel ca motelul din oraș.

— Aceasta este camera de oaspeți. Poți dormi aici în noaptea asta, îmi spune Alice. Eu dorm în camera de alături.

Îi zâmbesc. Îmi zâmbește la rândul ei. Însă mie nici prin gând nu-mi trece să dorm în această casă.

John va veni după mine – chiar și prin furtună. Chiar dacă nu mă mai iubește.

— Pot să aștept cu tine? mă întreabă.

— Desigur.

În casă este întuneric. Înțeleg. Dar apoi auzim amândouă pași. Se opresc, apoi se mișcă de colo-colo. În capătul holului apare o lumină și, brusc, bărbatul își face apariția în ușă.

— Mergi și pregătește-te de culcare! îi spune lui Alice.

Are în mână două lanterne. Pe una dintre ele i-o dă ei. Fata îl ascultă și ne lasă singuri.

Bărbatul mi se adresează mie acum:

— Am dat drumul generatorului. Vom avea căldură. Folosește-te de lanternă în seara asta! În

dulap sunt niște haine. Poți să te îmbraci cu ele, dacă vrei.

Mă holbez la om, cu prosopul ridicat până în dreptul ochilor.

— Trebuie să dau telefonul acela – sunt sigură că soțul meu va găsi o cale ca să mă ia acasă.

În timp ce rostesc cuvintele, răspunsul lui mi se formulează deja în minte. Știu răspunsul pe care mi-l va da pentru că nu s-a oferit să îmi pună la dispoziție un telefon, și asta e straniu. Nu ceva straniu „gen Molly", îmi zic. Ci cu adevărat straniu.

Vine și răspunsul:

— Ideea este că nu avem semnal pentru telefonia mobilă aici și liniile telefonice sunt căzute. Am verificat telefonul din bucătărie cu câteva clipe în urmă.

Dau din cap și reușesc să zâmbesc politicos. Nu știu de ce. Un obicei deprins din locul în care trăiesc, într-o cultură a suprimării emoționale.

— Am putea încerca măcar? Poate într-o altă parte a casei sau afară? Sau aș putea să împrumut camioneta și să sun de pe drum, mai spre oraș? Turui mai departe: Pentru că soțul și fata mea vor fi foarte îngrijorați. Ar fi trebuit să ajung acasă cu mai bine de o oră în urmă și mi-am lăsat mașina pe marginea drumului. Sunt convinsă că lumea se întreabă deja a cui este. Îmi închipui că mă va căuta poliția, și m-aș simți îngrozitor dacă și-ar irosi resursele din cauza mea.

Turui și mă holbez la el, cercetându-i chipul pentru a mă asigura că înțelege, încercând să identific cel mai mic indiciu care să trădeze o emoție umană. Însă el doar mă urmărește, îmi urmărește buzele mișcându-se și îmi zâmbește cu milă.

— Putem merge de dimineață – de îndată ce răsare soarele, îmi răspunde după ce mă opresc din

vorbit.

Își lasă mâna pe umărul meu și mă strânge ușor.

— Știu că e ciudat să te afli în casa altcuiva. Și eu m-aș simți ciudat. Dar aici nu suntem în suburbii. Ai fi putut să te rănești – vântul te-ar fi doborât la pământ. Iar frigul... în noaptea asta, temperatura va coborî sub zero grade.

Mă privește. Îl privesc la rândul meu, înghețată până în clipa în care își ia mâna de pe umărul meu.

— Te simți bine? mă întreabă.

Dau din nou politicos din cap, întrebându-mă de ce a amintit de suburbii. De unde știe unde locuiesc?

Apoi iese din cameră și mă lasă singură. Mă holbez la locul în care a stat și aștept să procesez ceea ce mi-a spus. Las cuvintele să-și găsească logica în mintea mea lipsită de logică.

Doar sunt o întrupare a suburbiei. Mașina, un Audi, la fel. Cu siguranță nu a făcut decât să deducă. Vede probabil persoane ca mine conducând pe acolo în fiecare zi, în drumul lor spre școli sau oprindu-se să-și alimenteze mașinile.

Afară s-a pornit o furtună puternică. Vânt. Ploaie. Frig. Drumurile sunt cel mai probabil blocate. Liniile au căzut – telefonice, de curent. Tot ce ține de fire e mort. Și nu au semnal pentru telefoanele mobile. Toate acestea sunt lucruri despre care știu că sunt adevărate sau că sunt cel mai probabil adevărate.

Nu mai fi atât de Molly! îmi poruncesc.

Închid ușa de la dormitor. Deschid dulapul și dau de haine. Haine de femeie. Găsesc niște pantaloni de pijama și un hanorac. Sunt uscate. Și miros a detergent de rufe.

Au fost spălate recent. Mă întreb dacă asta înseamnă că au fost și purtate recent.

Unde se află posesoarea lor?

Mă duc la baie și închid ușa în urma mea. Îmi scot hainele ude și le îmbrac pe cele uscate care-i aparțin unei femei necunoscute. Odată întoarsă în cameră, îmi întind rufele ude pe unde apuc. Pe scaun. Pe calorifer. Pe dulap. Pe ladă.

Apoi mă strecor sub cuvertură și mă fac ghem. Cel mai mic ghem în care mă pot strânge. Las lanterna aprinsă la piciorul patului pentru că nu sunt încă pregătită să rămân în întuneric.

Îmi las teama să-și arate colții și apoi îi spun exact ce este ea în fapt. La fel ca gândurile mele ilogice, este o rămășiță din trecut. Teama aceasta nu este decât vină. Atâta tot. Doar vină. Am acționat prostește, iar acum familia mea își va face griji. Poliția va veni să mă caute. Dar, de dimineață, voi îndrepta lucrurile. Așa cum a spus bărbatul: „De îndată ce răsare soarele."

Faptele rămân fapte și au sens. Teama nu este decât vina care își caută drumul înăuntru. Vina care vrea să se prefacă pentru că eu nu vreau să dau piept cu ea.

Se strânge în jurul meu ca o a doua cuvertură. O cuvertură familiară.

Cuvertura vinovăției.

4

Ziua a treisprezecea

HASTINGS PASS.

Nic ura acest drum. Ura cum se scufunda în pământ și pietriș, și cum praful plutea în aer multă vreme după ce se ridica. Ura lanurile dese și maronii de porumb care se înălțau de o parte și de cealaltă, ca într-o scenă dintr-un roman de Stephen King. Ura faptul că, deși era drept ca o săgeată, se unduia pe dealurile mici, astfel încât nu putea să depășească niciodată o mașină care mergea prea încet.

Hastings Pass se intersecta cu Route 7 la Gas n' Go. Trebuia să faci la stânga dacă veneai din sud. La dreapta dacă veneai din nord.

Mama ei venise din nord. Mașina fusese parcată la doar zece metri de benzinărie. Parcată în refugiu și abandonată.

Primiseră telefonul a doua zi, după furtună. Vineri. Pe la mijlocul dimineții, înainte să bage măcar de seamă că nu se întorsese acasă. Nic dormise până târziu după una dintre nopțile ei. Tatăl său plecase la birou de parcă ar fi fost o zi obișnuită, una ca oricare alta. Nici nu se gândise la carnea lăsată pe blatul de bucătărie, nici la hainele agățate de ușă, nici la câinii care nu fuseseră hrăniți și nici la faptul că nu fusese făcută cafeaua. Zisese că bănuise că soția lui ajunsese târziu acasă și că se culcase în camera de oaspeți. Cât de drăguț din partea ei că nu îl trezise! Nu verificase dacă mașina ei era parcată. Nu se gândise să o facă. Nu

observase. Se simțea ușurat, își închipuia Nic. Era probabil greu să îți privești soția în ochi după ce ai fost cu altă femeie.

Ar fi vrut să îl urască pentru asta. Însă familia lor trecuse prin multe. Molly Clarke îi amintea soțului ei de copilul lui mort. Molly Clarke îi amintea lui Nic de felul în care murise Annie și de rolul pe care îl jucase ea în seria de evenimente care duseseră la moartea surorii mai mici. Acolo, îngropate printre amintirile oribile ale acelei zile de groază, se aflau amintirile frumoase ale clipelor frumoase, și nu exista nicio cale prin care să le descâlcească.

Brațe care o strângeau cu putere. Mâini moi care îi mângâiau părul. Mirosul de pâine proaspătă, făcută în casă, și de baie cu spumă. O voce care o încuraja tare de pe margine. O voce blândă care îi șoptea în întuneric: „E în ordine, sunt aici!" Atâtea și atâtea amintiri frumoase care acum erau împletite cu durere și nu mai puteau fi evocate.

Vocea, chipul și parfumul lui Molly Clarke puteau trezi în ea sentimente contrare. Agonie și extaz. Furie și iubire. Nic începuse să o evite, așa cum făcea și tatăl ei. Te durea să fii în preajma ei.

La trei kilometri mai jos de Hastings Pass se afla sediul poliției. După ce treceai de motel și de restaurant. După bar și atelierul de reparații.

După ce treceai de centrul orașului, dădeai de rânduri de case, așezate pe parcele mici de pământ – ferme, case mici, cu un singur etaj, în stil colonial, în diferite stadii de uzură. Câteva păreau îngrijite, dar într-o manieră care trăda disperarea – o ultimă, zadarnică luptă. Coșuri cu flori atârnate pe o verandă veche.

La rând veneau apoi gara și primăria orașului. După aceea, Hasting Pass se întindea spre râu, cu drumuri neasfaltate de o parte și de cealaltă care

duceau spre pădure, acolo unde se aflau proprietăți și mai mohorâte, și mai sărace.

Cerul cenușiu făcea ca totul să fie cu atât mai dezolant, accentuând deznădejdea. Nic își amintea acum felul în care aceasta știa cum să se strecoare înăuntru.

Ea și mama ei nu intraseră niciodată pe Hasting Pass înainte de dispariție. Mama sa zicea că îi dă un sentiment neplăcut. În cele câteva dăți în care mersese cu ea ca să îl vadă pe Evan, nici măcar nu opriseră la benzinărie.

Iar acum Nic știa totul despre acel oraș pe lângă care trecuseră de atâtea ori. Hastings fusese construit pentru a susține o companie de produse chimice în 1950. Compania se folosea de râu pentru a se debarasa de deșeuri. Nimeni nu cunoștea o alternativă mai bună. Sau poate că nimănui nu îi păsa. Mai târziu, conducerea a fost preluată de o întreprindere farmaceutică, iar aceasta a întreținut orașul până când recesiunea l-a tras la fund. După aceea, jetoanele de domino s-au prăbușit.

Orașe ca acesta erau presărate până la râul Housatonic, în statul New York, sau până la granița cu Canada. Fuseseră abandonate ca o primă nevastă ce se chinuie mai apoi să-și crească fiii și fiicele cu puținele resurse pe care le are la îndemână. În mare parte, cultivând pământul și crescând animale. Mai erau apoi șomajul și locurile de muncă de la stat. Polițiștii, funcționarii, muncitorii din construcții.

Nic a intrat în curtea pietruită a secției de poliție și a parcat mașina mamei ei. Și-a îndreptat privirea spre oglindă, din obicei doar. Avea părul strâns într-o coadă de cal, iar la machiaj renunțase cu ani în urmă. Nu prea avea ce să vadă, să verifice sau să îndrepte.

Nu că s-ar fi deranjat să o facă, dacă ar fi fost cazul.

A strâns oglinda, iritată de această relicvă a vieții ei de dinainte.

A ieșit din mașină și a pășit afară.

Departamentul era alcătuit din patru oameni – o secretară, un căpitan și doi agenți în uniformă. Statul punea la dispoziție oameni în plus atunci când era nevoie, așa cum fusese cazul din noaptea cu furtuna. Cum fusese în cazul dispariției mamei sale.

Înăuntru, secretara, doamna Urbansky, stătea la un birou, îndărătul unui ghișeu înalt.

— Nicole!

S-a ridicat și și-a tras trupul voluminos peste muchia de metal. Și-a întins mâinile pe deasupra ghișeului și a apucat-o pe Nic de umeri.

— Nicole, a repetat ea, fața luându-i o alură plină de milă. Cum te simți? Cum a fost drumul?

Doamna Urbansky se purtase foarte frumos cu ea pe toată durata căutărilor. Lui Nicole nu îi fusese ușor să îi primească bunătatea atunci. Și nu îi era ușor nici acum.

— Bine, a răspuns Nic.

Doamna Urbansky i-a dat drumul și și-a încrucișat coatele pe masă. Pielea moale de pe brațe i s-a revărsat din pliurile create după ce și-a rezemat bărbia în pumni.

— Așadar, crezi că ai descoperit o pistă nouă?

Nic a ridicat din umeri.

— Vom afla mâine.

— E straniu, după atâtea căutări, după recompensa reînnoită..., a grăit doamna Urbansky, cu bănuială în voce.

Nu greșea – patrulele căutaseră cu minuțiozitate. Începuseră din capătul lanurilor dese de porumb care mărgineau Hastings Pass și Route 7 și

înaintaseră până la capătul lor. Unele câmpuri se uneau cu alte proprietăți, iar altele erau despărțite de garduri din fier. Erau și unele care duceau către peluzele unor ferme vechi. Până la sfârșit, Nic, tatăl ei, poliția și voluntarii acoperiseră 50 de kilometri pătrați de teren. O suprafață uriașă.

Fuseseră verificate și casele. Pe o distanță de opt kilometri în fiecare direcție, din punctul în care fusese găsită mașina. Nimeni nu o văzuse pe Molly Clarke în noaptea furtunii.

Totul i se derula acum în minte, în buclă, ca un vis urât de care nu poți să scapi.

Hastings. Își petrecuse cea mai mare parte a acelor zile oscilând între panică și amorțeală. Își petrecuse o mare parte a timpului în acel bar. Citea pe chipul doamnei Urbansky că și ea știa asta.

— Dar, nu se știe niciodată, așa-i? a spus femeia, zâmbind. Vino încoace, drăguță! Te duc în spate ca să vorbești cu căpitanul.

Căpitanul Charles Watkins. Majoritatea celor de acolo îi spuneau simplu: căpitanul. Înălțime medie. Păr des. Nic își amintea mai bine de el decât de ceilalți pentru că el fusese la conducere, sau cel puțin așa părea.

Doamna Urbansky insistase să îi povestească despre nevasta lui moartă – „a murit de o boală de inimă și la o vârstă atât de fragedă!” Îi vorbise de parcă pe Nic ar fi putut să o intereseze astfel de lucruri, ea fiind, la rândul său, o femeie singură. Ce mai conta că Nic avea doar 21 de ani și că Watkins era destul de matur, încât să aibă o nevastă moartă.

Doamna Urbansky îi povestise asta după ce fusese găsit biletul, iar atmosfera sumbră se evaporase în sfârșit din oraș, la fel cum se disipaseră și norii după furtună. Acum, după ce o auzise pe femeie vorbind pe un ton jos, îi revenise

sentimentul acela – trezit de faptul că toată lumea începea să creadă că nu era vorba despre un accident tragic, ci despre un scandal. O poveste pe care să o zici la bar, despre femeia bogată din sudul statului, din zona înstărită, de invidiat. „O nevastă nefericită a lăsat totul în urmă; și-a abandonat copiii și soțul...” „Banii nu pot cumpăra fericirea.” Odată cu această istorioară amuzantă, venea și ușurarea. Mizeria lor nu prinsese în capcană o străină. Era un semn că viața pe care o duceau ei nu era pe cât de sumbră părea.

Deși, în fapt, chiar era, Hastings. Era cu desăvârșire sumbră.

Căpitanul Watkins se afla în biroul lui. Mirosul era același – detergent de covoare și cerneală de imprimantă. O adiere mucezită de la frunzele moarte de afară.

Bărbatul s-a ridicat și a dat din cap spre ea. După tot timpul petrecut împreună, acum erau între o strângere de mână și o îmbrățișare. Fruntea plecată a salvat situația.

— Ia loc! a îndemnat-o Watkins.

Nic s-a așezat pe scaunul tare, din metal, din fața biroului.

— Eu vă las, a zis doamna Urbansky, cu zâmbetul încă pe buze.

Watkins purta o uniformă bej, cu mâneci scurte, și o cravată albastră. Pe piept avea cusute niște blazoane. Acolo era prinsă și insigna. Nic se gândise la asta și înainte, și o gândea și acum: arăta ca un cercetaș-șef.

Bărbatul s-a lăsat pe spate și a întins brațele, strângându-și mâinile la ceafă.

— E în legătură cu telefonul acela? a întrebat-o. Din partea femeii care pretinde că ți-a văzut mama?

— Da! a răspuns Nic.

I-a povestit apoi despre camionetă și despre literele de pe geanta portocalie, despre Edith Moore și despre drumul ei în oraș din acea noapte.

Watkins a dat din cap, ca și cum ar fi asimilat informația.

— Bine! a zis. Înțeleg. De ce te-ai întors. Și eu aș fi făcut la fel dacă era vorba despre familia mea. Trebuie să putem pune capul pe pernă noaptea, nu-i așa?

— Ceva de genul.

— Așadar, cum putem fi de folos? a întrebat Watkins pe un ton de superioritate.

Nic a turuit punctele de pe lista pe care și-o alcătuise: Registrul Auto și camionetele de culoare închisă din zonă sau faptul că trebuiau să îi găsească pe proprietarii mașinii și să îi întrebe unde se aflau în noaptea furtunii.

Watkins a mormăit, dar apoi i-a făcut pe plac: a ascultat-o, dând din cap. La sfârșit, s-a aplecat în față și și-a împreunat mâinile deasupra biroului. Stăpânea mișcările poziției sale de autoritate ca și cum ar fi făcut parte dintr-un mic dans. Nic își amintea acum și asta: felul în care o provocase prin confortul pe care părea să-l găsească în puterea pe care o avea.

— Ar trebui să iei pe cineva cu tine, a reluat Watkins. Ar putea să umble după bani. Recompensa e prea mare pentru zona asta. Atâția bani îi fac pe oameni să își piardă mințile.

— Mă întâlnesc cu ea mâine, la ora zece – la Gas n' Go.

Watkins a dat din cap, cu palmele lipite acum de grămezile de documente de pe birou.

— Îl trimit pe Reyes. Îți mai amintești de el? Agentul Reyes?

— Da! a răspuns Nic, deși nu era întocmai așa.

Își amintea de o mulțime de polițiști – de cei doi polițiști locali și de agenții trimiși de stat. Numele lor și chipurile se amestecaseră la un loc în spatele uniformelor.

— Stai la motel?

— Cred că da.

— În ordine! Te poți întâlni cu Reyes la restaurantul de alături, la nouă și jumătate? Dacă femeia pare serioasă, atunci putem verifica înmatriculările camionetelor închise la culoare.

— Mersi! i-a spus Nic.

S-a ridicat, gata să plece. Watkins s-a ridicat și el. Era clar preocupat de ceva. Rotițele din capul lui se învârteau, încercând să își dea seama de ceva.

— Hei! a adăugat, oprind-o pe Nic la ușă. Are vreo legătură cu raportul de analiză grafologică? Pentru că, să știi, un raport neconcludent nu este unul negativ.

Nic nu avea nicio idee despre ce vorbește, iar expresia a trădat-o.

Watkins s-a întors brusc și a mers să scoată o cutie dintr-un colț al biroului. A cotrobăit prin ea și a scos la iveală câteva hârtii prinse cu capsatorul.

— Aici, a zis el, întinzându-i hârtiile lui Nic, este analiza grafologică.

Nic s-a uitat pe raport, cercetând fiecare pagină în tăcere, citind chestii despre înclinarea literelor și spațierea cuvintelor, întorcând filă după filă, până când a ajuns la sfârșit – și la cuvântul „neconcludent”.

— Credeam că a fost confirmat... biletul? Că s-a confirmat că este scrisul mamei mele?

Watkins amuțise.

— Și tata știe despre asta? l-a întrebat.

— Hei, ascultă! Eu, unul, habar n-am avut că..., a zis Watkins. Am presupus că ți-a spus. Raportul a ajuns la câteva zile după ce ai plecat tu.

Nic s-a așezat la loc pe scaun, înmărmurită din cauza noilor fapte descoperite, dar și a minciunii spuse de tatăl ei. Știa de ce o făcuse – voia ca ea să treacă peste, așa cum o făcuse el. Așa cum îl forțase și pe Evan să facă, trimițându-l înapoi la școală. Asta se înțelesese din telefonul cu care îi răspunsese în acea dimineață la mesajul pe care ea i-l trimisese și în care îi spunea că se întoarce în Hastings ca să urmeze o nouă pistă. „E absurd... Am să-l pun pe detectivul meu personal să o cerceteze pe femeia asta, cum o cheamă? De ce să faci așa ceva? Vrei să vin acolo?" Era la Chicago, la o conferință despre vânzări. „Mă urc în următorul avion." Și apoi, după ce se mai potolise: „După ce mă întorc, vom avea o discuție lungă despre viața ta."

Auzise de nenumărate ori partea asta a conversației în ultimele zile. Acum, că mama ei nu mai era, se apucase brusc de meseria de părinte, ca de un nou hobby, insistând de câte ori avea ocazia că trebuie să își vadă de viață. Să pună capăt comportamentului distructiv. Noua lui expresie preferată: „Nu ești mama ta."

Nic a încercat să îi explice asta lui Watkins.

— Tata crede ceea ce crezi și tu: că această nouă pistă este una falsă. Și că, și dacă nu ar fi așa, mama nu vrea să fie găsită. El vrea să mă întorc acasă.

— Înțeleg, a spus Watkins. Ei bine, nu pot să nu fiu de acord cu el. Toate indiciile tind să încline balanța în această direcție.

— De aceea nu a fost redeschis cazul după ce a fost primit acest raport?

Watkins a ridicat din umeri.

— Faptele sunt aceleași. Acesta este motivul. Uite ce e, raportul nu este concludent. Nu negativ. Biletul a fost găsit în camera de hotel pe care ea a

plătit-o. A fost scris pe o foaie din carnețelul aflat în cameră. Era supărată, agitată. Poate că i-au tremurat mâinile. Apoi a repetat: Raportul nu a fost negativ.

Acum Nic se simțea iritată și sceptică în privința a tot ceea ce i se spusese sau presupusese ea.

— Ce altceva ar mai trebui să știu? a întrebat. Au mai apărut tranzacții de pe cardurile ei de credit? A fost folosit contul ei telefonic? Și cum rămâne cu cazinoul? Încă mai verificați înregistrările de pe camerele de supraveghere? Nu poate fi chiar atât de dificil să găsiți pe cineva acolo.

Laguna – Cazinou și Resort nu era nimic mai mult decât o adunătură de afaceri mai mici, ridicate pe pământ nativ, care erau scutite astfel de reglementările statului privind jocurile de noroc. Nu era tocmai o atracție turistică, ci mai degrabă un colț în care localnicii își puteau exercita în voie dreptul de a-și arunca banii la păcănele. Connecticut avea deja Foxwoods și Mohegan Sun. Laguna era sora lor mai urâtă. Hotel. Benzinărie. Stație de autobuz Jiffy cu un aparat pentru bilete și o bancă acoperită.

Molly Clarke plătise o dată, pentru două nopți de cazare. Nimeni nu își amintea să fi văzut-o, însă locul fusese ca un ospiciu – oamenii care nu mai aveau curent căutaseră acolo refugiu. Camerele de supraveghere erau amplasate sus și îndreptate în jos, urmărind capetele. Facilitau mai degrabă identificare furturilor mărunte decât a fețelor. Trecuseră prin toate etapele, începând cu noaptea furtunii. O căutaseră. Pardesiul ei bej și blugii. Păr blond. O femeie singură.

Watkins a clătinat din cap cu încredere.

— Nu, nu. Nimic. Și toți cei de la Laguna au fost atenționați. Din nou însă: absența unor noi indicii arată faptul că și-a acoperit urmele. Că nu vrea să o

găsim și că, oricât de greu ar fi să auzi asta, nu vrea ca tu să o găsești.

Nic a așteptat ca vorbele să se sedimenteze înlăuntrul ei. Nu avea niciun motiv să nu îl creadă. Sau, cel puțin, nu avea de ce să se îndoiască de faptul că polițistul era convins de ceea ce spune. Nu avea niciun rost să se certe cu el până când nu o cunoștea pe Edith Moore.

— În ordine, a spus ea, într-un sfârșit. Îți mulțumesc pentru tot! Așadar, agentul Reyes? La cantină? Voi fi acolo la 9.30.

Watkins s-a ridicat. Nic, de asemenea.

— Să înțeleg că asta înseamnă că nu te întorci acasă?

Nic și-a îndreptat privirea spre el, surprinsă. Știa cum arată lucrurile. În ochii tatălui ei. Ai căpitanului Watkins. Ai tuturor. Nu îi păsa. Lucrurile nu păruseră să se lege în mintea ei nici măcar atunci când încercase să le forțeze, iar acum venea asta – raportul grafologic neconcludent

— Nu! i-a răspuns. Nu mă întorc acasă.

A părăsit secția de poliție cu tâmplele pulsând și stomacul ghem. Odată urcată în mașina mamei ei, mirosindu-i parfumul care începuse să se disipeze, a putut să audă urlând vocile din interiorul ei cavernos – tristețea și vinovăția, furia și iubirea, și toate celelalte câte trăiau înlăuntru. Acum urlau toate, implorând un soi de alinare. Cereau ceva de băut. Îi cereau pe „prietenii" de la barul de acasă. Cereau vreun ratat de care să se agațe.

Le-a spus exact ceea ce îi spusese și căpitanului Watkins. Nu se întorcea acasă. De data asta, nu. Indiferent de furia pe care i-o trezea mama sa din cauza a ceea ce se întâmplase cu Annie, iubirea era mai adâncă, îi era impregnată în oase. Odată cu absența mamei ei, venise un dor profund după momentele acelea frumoase pe care le pierduse.

Vedea în fața ochilor drumurile pe care i le deschideau noile informații obținute – concluzii legate de ceea ce s-ar fi putut petrece dacă mama ei nu scrisese acel bilețel. Dacă nu îi părăsise de bunăvoie. Trecuseră două săptămâni – nu se lega nimic.

Deocamdată însă, deocamdată, în timp ce îi conducea mașina, avea un singur gând în minte.

Nu mă întorc acasă.

Nu mă întorc fără mama.

5

Ziua a doua

MĂ TREZESC SPERIATÂ. LÂNGĂ MINE E ÎNTINS cineva.

Ghemuită lângă pântecul meu, cu capul așezat pe o mână și cu cealaltă deasupra, așa cum stau aici, strânsă în poziție fetală.

Am o fetiță în brațe.

Nu se mișcă nici măcar după ce tresar. Nici după ce îmi ridic capul ca să-i văd chipul.

— Ești surprinsă? mă întreabă.

Mă întreabă asta de parcă aș fi desfăcut un dar pe care doar ce mi l-a oferit.

Respir sacadat din cauza uluirii. Camera este luminată. Patul este cald, dar aerul care îmi atinge chipul este rece. Pat necunoscut. Haine necunoscute! Casă necunoscută. Încep să-mi amintesc.

În mintea mea zăbovește un vis. Un vis pe care l-am avut și în care o țineam în brațe pe Annie. Acest vis m-a legănat într-o stare de beatitudine din care acum a încolțit disperarea.

Mă forțez să rămân nemișcată.

— Da! îi răspund.

Nu vreau să-i rănesc sentimentele, dar aș vrea să sar din acest pat. Vreau să-mi trag hainele pe mine și să fug.

Din locul în care mă aflu, văd aproape întreaga cameră. Observ că hainele mele au dispărut din locurile în care le agățasem la uscat aseară. Și

geanta mea – am intrat cu ea în casă? Unde am lăsat-o?

O strâng ușor pe Alice, dar apoi îmi strecor mâna de sub capul ei și mă ridic.

— Îmi trebuie niște apă de la bucătărie, zic.

Îmi dă drumul și ies de sub cuverturi.

Lanterna de pe podea e oprită sau nu mai are baterii. Toate hainele mele au dispărut. Toate.

— Cum ai reușit să te strecori la mine în pat fără să mă trezești? întreb pe un ton jucăuș, pentru că nu vreau să simtă panica pe care o simt.

Fata chicotește și ridică din umeri.

— Știu cum să mă furișez.

Îi zâmbesc din nou și ies. Închid ușa de la dormitor și îmi croiesc drum în josul holului, spre bucătărie. Casa este cufundată în întuneric. Apăs pe un întrerupător, dar e mort. Mort. Așa pare întreaga casă fără curent electric – moartă. Simt că inima mi-a urcat până în gât. Îmi aud pașii pe podeaua dură de lemn.

Bucătăria este goală. Privesc spre camera de zi. Colțul pe care pot să îl văd din hol este de asemenea gol. Pe fereastră văd însă camioneta. Și cerul albastru.

Furtuna a trecut.

Intru în bucătărie, în căutarea telefonului. Atârnă de perete, lângă aragaz. Mă îndrept spre el repede și ridic receptorul. Liniște.

Te rog!

Apăs pe buton iar și iar, dar răspunsul este același: liniște. Pun receptorul la loc.

O voce de bărbat mă ia apoi prin surprindere. Mă împietrește.

— Ți-am spus azi-noapte. Telefoanele nu funcționează.

Mă întorc repede, instinctiv. Înainte să apuc să-mi prefac expresia de pe chip.

Bărbatul stă în ușă. E îmbrăcat cu haine curate, în același stil cu cele de dinainte. Blugi și o cămașă din flanelă. Are o urmă de barbă – un pic mai deasă decât azi-noapte –, ceea ce îmi spune că nu poartă așa ceva de obicei. Că încă nu s-a ras.

Lângă el, atârnată de mijlocul lui, este Alice.

Își ridică privirea spre el și îl trage de cămașă.

— Mi-a spus că se duce să bea apă, zice ea.

Apoi se uită la mine de parcă eu aș fi copilul, și ea mama. Și am fost neascultătoare.

— Am zis să verific telefonul mai întâi, îi lămuresc.

E absolut normal să vreau să dau un telefon. Să vreau să îmi sun familia. De ce mă simt de parcă trebuie să mă justific?

Văd cum privirea bărbatului alunecă pe trupul meu, din cap până în picioare, și îmi amintesc că port hainele altei femei. O femeie care a locuit aici. Sau locuiește încă. Ar trebui să nu mai fac presupoziții.

— Sper că este în ordine, adaug, uitându-mă în jos, la haine. Le-am găsit în șifonier, așa cum ai zis.

— Au fost ale soției mele, îmi spune el. Dar este în ordine. Mă bucur că îți vin!

— Ah... păi, sper că nu o deranjează. Aș putea să mă schimb dacă-mi zici unde sunt hainele mele.

Am adoptat un ton vesel, pentru că mi-a revenit speranța și pentru că vreau ca totul să fie bine în această cameră. În această casă. În această familie. Acum mi-a revenit speranța că este vorba despre o familie. El a zis „soția mea”.

— Sunt în uscătorie, adaugă el.

Zâmbesc.

— Ah! În ordine! Merg să văd dacă s-au uscat. Să las hainele acestea în mașina de spălat pentru ca soția ta să le găsească atunci când ajunge acasă?

Alice își ascunde fața în cămașa lui, de parcă ar urmări o scenă înspăimântătoare dintr-un film de groază. O scenă care știe că se apropie. Poate pentru că a mai văzut filmul acesta.

— Soția mea este moartă, spune omul.

Are un ton neutru. Poate că a fost învățat cum să vorbească despre asta în fața lui Alice.

Poate că acum mă simt mai bine. Cel puțin a existat o soție. O soție moartă, o mamă moartă, și moartea ei ar putea explica întrucâtva acest comportament.

— Îmi pare rău! zic.

Dar nu pun întrebări. Alice aruncă o privire din ascunzișul ei.

— Voi lăsa hainele în uscător.

Pășesc încet spre ușă, gândindu-mă că se vor da la o parte din drumul meu. Dar ei nu se mișcă. Mă țin pe loc cu trupurile lor, prinsă în această cameră.

— Sunt încă ude, zice bărbatul. Mai lasă-le câteva ore! Te vei simți mai confortabil în haine uscate. Îmi pare rău dacă ți se par ciudate – casa, hainele!

Își cere din nou scuze. Tac suficient timp cât să mă gândesc.

— Presupun că le pot purta pe acestea în oraș, adaug.

Mă privește curios.

— În oraș?

— Ca să sun de pe telefonul tău mobil. Am vorbit despre asta noaptea trecută – să mergem cu mașina în oraș, unde e semnal. Trebuie să îmi sun familia. Trebuie să anunț poliția că sunt teafără – mi-am lăsat mașina... și telefonul...

— Ah, așa e.

Dar nu spune „da”. Nu se mișcă spre ușă, spre camionetă, spre drumul care ne-ar duce în oraș.

Acum mă simt neliniștită. Nu o voi numi frică. Nu pot.

— Mergem, atunci? În oraș?

Glasul îmi este ferm. Nu mă poate ține aici. Nu mă poate obliga să mai stau nicio secundă în plus. El nu are dreptul să îmi ia hainele, iar ea nu are dreptul să se strecoare în patul meu în timp ce dorm. Ei nu au dreptul...

— Pot să merg eu în oraș, îmi zice el. Dar vreau să rămâi cu Alice. Nu este sigur atâta timp cât nu funcționează telefoanele și nu e curent. Sunt o mulțime de copaci încă afectați. Mulți în apropierea casei noastre.

Nu! îmi spun. Eu merg în oraș! Eu merg acasă!

Tremur din cap până în picioare. Îmi tremură obrajii și limba în gură încercând să articulez cuvintele.

— O putem lua pe Alice cu noi. Ca aseară...

— Are alergii, îți amintești?

A rostit cuvintele de parcă ar trebui să mă rușinez. De parcă am fost lipsită de considerație față de această biată fetiță.

— Se îmbolnăvește atunci când iese afară. Aseară, am fost nevoit să o iau cu mine pentru că nu era nimeni acasă cu care să stea, și eu trebuia să iau motorină și apă. Azi nu-i nevoie să riscăm. Te deranjează?

Mă lupt cu aceste noi informații. M-au asaltat extrem de rapid. Nu pot să fac rost de hainele mele. Nu pot părăsi această casă. Nu-mi pot suna familia. Neîncrederea se scurge și se transformă în acceptare. Iar asta declanșează reflexul de luptă sau fugă, adrenalina. Îmi simt carnea pe mine arzând. Privirea mi se încețoșează, iar pe dinaintea ochilor îmi plutesc cercuri albe. Respir.

Respir.

Bărbatul se întoarce, gata de plecare, și Alice pășește spre mine. Mi se agață de mijloc. Se uită la mine cu zâmbetul acela al ei, cu ochii mari.

— Poți să-mi prepari micul-dejun! propune ea veselă.

Îmi întind mâna fără să gândesc și îl apuc pe bărbat de cămașă. Mă uit la el cu ochi rugători.

El se trage la o parte și se îndreaptă apoi spre telefonul fără ton. Lângă el, pe blatul de bucătărie, se află un carnețel și un pix. Le ia pe ambele și mi le aduce.

— Uite! îmi zice.

Acum are un ton vesel, la fel ca al lui Alice.

— Trece numele și numerele de telefon ale celor pe care vrei să îi sun!

Da!

Scriu furibund – nume și numere. John. Nicole. Câțiva prieteni apropiați din grupul meu de terapie. Rup apoi foaia din carnețel și i-o întind.

O cercetează.

— Ai putea să îți scrii și numele?

— E doar Molly. Vor ști.

— Trece-l oricum! insistă el. Pentru orice eventualitate. Câteodată mi se întâmplă să uit nume.

Îmi scriu tot numele. Molly Clarke. Îi întind din nou hârtia.

— Ai putea să îi suni de îndată ce prinzi semnal? Să le spui unde mă pot găsi? Și că sunt bine?

Expresia de pe chipul bărbatului s-a înmuiat. S-a topit într-un zâmbet prietenos și cald.

— Desigur! Totul va fi bine. Promit!

Acum îmi vine să plâng.

— Și ai putea să îmi verifici mașina? Să anunți poliția?

Mă gândesc la telefonul meu, pe care l-am lăsat în mașină, la faptul că trebuie să emită un semnal. John va ști cum să îl identifice online. Noi doi avem același abonament.

Poate că sunt deja pe drum!

Simt ceva straniu legat de acest gând. Nu vreau să fie așa și mă lupt împotriva senzației.

Vor veni după mine, nu-i așa?

O, Doamne... Cât de straniu, semnalul de alarmă brusc, atunci când mă gândesc la bușteanul de pe foc, la cuvintele lui Nicole și la comportamentul lui Evan.

Bărbatul împăturește cu grijă biletul și îl pune în buzunarul cămășii.

— Desigur! anunță el cu entuziasm.

Simt o undă de ușurare, deși buzele îmi tremură în continuare.

Încerc să mă conving. Bărbatul va merge în oraș și îmi va suna familia. Îmi va verifica mașina și îi va spune poliției unde sunt. Poate că pe după-amiază, când va fi mai liniștit în privința copacilor, o vom putea lăsa pe Alice acasă și mă va duce cu camioneta până la mașină. Poate că mă voi putea întoarce singură acasă.

Alice își trage un scaun în dreptul blatului de bucătărie.

— Îți place ceaiul? mă întreabă.

Îmi ia câteva clipe ca să îi înțeleg întrebarea. Încă încerc să mă acomodez cu această situație nouă, cu faptul că nu merg în oraș. Că nu îmi sun familia.

— Da, răspund în cele din urmă.

— Ia uite câte sortimente avem! adaugă și deschide dulapul, scoțând la iveală mai multe borcane cu frunze de ceai. Vino încoace și alege-ți unul! îmi poruncește.

Iar eu mă supun.

— Poți să încălzești apă pe aragaz. Ar trebui să meargă mulțumită generatorului, zice bărbatul.

Simt miros de cafea. Înseamnă că nevestei lui moarte îi plăcea ceaiul. Acum vrea să beau și eu o cană. Poate că vrea să mă ajute să mă liniștesc –

pentru că nu am de ce să-mi fac griji. Îmi va contacta familia. Care va veni după mine.

Cum se întoarce ca să iasă din bucătărie, îmi încolțește în minte un gând și strig după el:

— Geanta mea! E la un loc cu hainele?

Ridică din umeri. Meditează.

— Cred că ai lăsat-o în camionetă. Nu am văzut-o în casă noaptea trecută.

Nici eu nu-mi aduc aminte, însă nu îmi stă în fire să-mi uit geanta. Am dus-o cu mine prin furtună.

— Ai putea să mi-o aduci? Înainte să pleci?

— Desigur.

Iese. Eu și Alice facem ceai. Ascult cu atenție ca să aud ușa, să îl aud pe bărbat întorcându-se cu geanta mea.

Însă următorul sunet pe care îl aud este cel al camionetei, îndepărtându-se.

6

Ziua a treisprezecea

ROGER BOOTH ERA PROPRIETARUL MOTELULUI Hastings și al restaurantului de alături, precum și al celor 40 de pogoane de pământ care se întindeau în spatele lor. Afacerile aveau o parcare comună, cu asfalt găurit. Liniile vopsite în alb se duseseră aproape cu totul. O parcare gratuită.

Motelul era arareori ocupat, după cum aflase Nic ultima oară când fusese acolo. În mare parte, restaurantul era cel care menținea afacerea pe linia de plutire. Booth locuia într-un apartament la primul etaj.

Era patronul proprietăților, ce fuseseră un dar de rămas-bun din partea tatălui său, care fusese directorul companiei farmaceutice din acel oraș înainte ca aceasta să se închidă. Booth seniorul reușise să se retragă înainte de faliment și se refugiase în Florida, alături de nevasta sa de 32 de ani. Mai era și o soră, dar ea se măritase și se mutase în Buffalo. Booth rămăsese cu proprietățile familiei, și asta îl făcea să fie în mod neoficial primarul orașului Hastings.

Acestea nu erau informații pe care Nic plănuise să le afle și cu atât mai puțin să le rețină. Însă uneia dintre chelnerițe îi plăcea să pălăvrăgească. La fel și barmanului de vizavi. „Familia Booth este familia Kennedy din Hastings.” Eticheta aceasta era cât se poate de potrivită.

Nic a parcat în fața motelului. Era o casă de țară nouă, înconjurată de o verandă, una dintre puținele

clădiri cu o astfel de arhitectură dintre cele care se vedeau la marginea drumului. Majoritatea fermelor care străjuiau Route 7 erau cele originale. Din păcate, motelul familiei Booth făcea notă discordantă.

Restaurantul însă era în ton cu celelalte clădiri: un dreptunghi cu un acoperiș argintiu. Cu fum negru ieșind pe coș. Ferestre mari. Neoane.

Motelul și restaurantul stăteau unul lângă celălalt, cu un rând mic de arbuști și vreo 20 de pași între ele.

Nic s-a întins spre portiera mașinii și a deschis-o, dar a închis-o imediat la loc. S-a holbat la motelul cu veranda lui albă și jaluzelele roșii. Își petrecuse patru zile acolo, alături de tatăl ei. Patru zile care fuseseră doar începutul destrămării vieții pe care și-o cârpiseră împreună după moartea lui Annie. Piatra de temelie a acelei vieți noi, distorsionate, fusese faptul că mama ei primise toate abuzurile cu care o asaltaseră. Nic înțelegea acum. Fusese crudă cu mama ei. Făcuse paradă cu comportamentul său urât, masacrând toate pornirile mamei ei cu vulgarități aspre.

Acum, că ea nu mai era, Nic nu mai avea cu ce să umple golul. Comportamentul ei urât nu mai avea public.

Nu ești mama ta, îi scrisese tatăl ei. Nu trebuie să plătești cu viața ta moartea lui Annie.

Dar el nu avea nicio idee. El nu fusese acolo în ziua în care murise Annie. El nu știa în ce fel îi era Nic datoare. Ce îi datora lui Annie.

Nu el o văzuse alergând afară din casă, cu părul fâlfâindu-i în jurul feței. Cum întorsese capul cu un zâmbet șiret pe chip. Alerga. Zâmbea. Ajungea în capătul aleii din fața casei. Nu el fusese cel care văzuse primul mașina. Cel care înțelesese ce era pe cale să se întâmple. Annie!

Mama ei se grăbea acasă de la muncă pentru că Nic nu răspunsese la telefon. Fusese lăsată să aibă grijă de ei, de Annie și de Evan. La 16 ani, Nic avea alte chestii de făcut – chestii serioase pe atunci, pe când încă îi păsa de viața ei. Până la urmă, nu erau bebeluși. Însă Annie era atât de precoce! Nu o asculta niciodată.

Voise înghețată. Auzise mașina vânzătorului. Și fugise.

Tatăl ei nu fusese de față. Nu o auzise pe Nic țipând la ea să se oprească. Prea departe ca să ajungă la ea.

Scrâșnetul cauciucurilor pe asfalt. Annie zăcând într-un lac de sânge. Zăcând moartă în drum. Și mama ei la volanul mașinii care o lovise. Nu putea fi descris în cuvinte.

Poate că Nic nu era mama ei. Dar ele două erau legate de vina pe care o purtau, pupa și prora unei corăbii care se scufundă.

Nic a lăsat-o pe Annie să se întoarcă în locul în care stătea ascunsă. Cu părul fluturând. Cu un zâmbet larg pe chip.

Nic și-a luat geanta de voiaj și și-a croit drum pe scările de la intrarea în motel.

Înăuntru, aerul era la fel de închis ca ultima oară. S-a apropiat de recepție și a lăsat pe tejghea cheia mamei sale. Erau acolo boluri mici cu mentosane, scobitori și cărți de vizită, precum și un registru în care musafirii puteau lăsa câteva cuvinte despre șederea lor înainte de a pleca. Și un clopoțel de argint pe care Nic l-a folosit.

Pași, scârțâitul podelelor, o ușă închizându-se. Booth și-a făcut apariția din apartamentul lui din dos, speriat.

— Domnișoară Clarke?

Îi rostise numele ca pe o întrebare, de parcă nu i-ar fi venit să creadă că e din nou aici.

— În persoană, a răspuns Nic.

Booth arăta somnoros, de parcă l-ar fi trezit din siestă, dar era și proaspăt aranjat. Nic simțea mirosul de loțiune de după bărbierit. Și-l amintea acum, își amintea felul în care își juca rolul în oraș, cum îl cinstea prin felul în care se prezenta. Pantaloni kaki. Cămașă închisă la nasturi. Proaspăt bărbierit. Era bine făcut, deși subțire. Îi spusese la un moment dat ceva despre mersul cu bicicleta. Era zvelt ca un ciclist. Și avea părul scurt. Frezat.

Așa ajunsese să se gândească la el. Frezat. Ordonat. Și fără să știe că legitimitatea statutului său regal se sfârșea odată ce treceai pe Route 7.

A pășit în spatele tejghelei.

— Ce vânt te aduce din nou pe aici?

Nic s-a gândit pentru câteva clipe cât de mult ar trebui să-i dezvăluie.

— Investighez. A apărut o nouă pistă. Probabil nu-i nimic, dar trebuie să mă asigur.

Booth a dat din cap. Se gândea. Dar, în mod straniu, nu a cerut detalii.

— Ești singură? a întrebat-o în schimb.

Părea îngrijorat. Sau poate curios.

Oricum, fața i se luminase puțin.

— Deocamdată, a răspuns ea. Aș putea să rezerv o cameră pentru în seara asta?

Booth și-a făcut de lucru atunci, căutând într-un registru scris de mână, apoi a scos o cheie – o cheie adevărată, prinsă de un inel mare din lemn.

— Vrei tot camera 2A?

— Sigur!

Nic a aruncat cardul de credit pe tejghea, iar el i-a întins cheia de pe cercul din lemn. O cheie pictată în auriu, cu numărul 2A cioplit pe ea.

Booth a trecut cardul printr-un aparat manual și apoi i-a întins chitanța la semnat.

— Te simți bine? a întrebat-o.

Nic a oftat și i-a întins înapoi hârtia.

— Sigur, știi și tu. Având în vedere cum stau lucrurile.

În mintea lui se puseseră în mișcare rotițele. Nic i-o citea pe chip, în felul în care strângea din ochi și își ținea capul ușor plecat într-o parte, un pic strâmb.

— N-ai primit nicio veste de la ea?

— Nu. Nimic.

Booth a ridicat din umeri și și-a ridicat mâinile spre tavan.

— Ce lucru straniu! Cât de ușor este să dispari în ziua de azi!

Doar că nu e deloc așa, și-a zis Nic. Nu era deloc ușor să dispari. Oamenii aveau nevoie de bani și de un loc în care să stea, de mâncare. Toate acestea te forțau să interacționezi cu sisteme de date care puteau fi urmărite.

Straniu era cât de ușor le era tuturor să creadă că Molly Clarke plecase pur și simplu. Că dispăruse. Și aici se includea și pe ea însăși.

Replica îi stătea pe limbă, dar a ales să nu spună nimic. Booth părea un om de treabă. Cu bune intenții. Le spusese de la început că nu o văzuse pe Molly Clarke în noaptea furtunii. Baricadase ambele locuri, motelul și restaurantul, cu mult înainte ca ea să fi avut cum să ajungă în oraș de la școala lui Evan. Zisese că stătuse toată noaptea în apartamentul lui din spate. Citise la lumina lanternei. Băuse ceai. Ascultase radioul până când trecuse furtuna. Apoi încercase să doarmă, deși vântul bătea încă destul de puternic și se temea că șipcile nu vor fi suficient de rezistente.

— Ei bine, mă bucur că pot să ajut, cât de cât!

I-a făcut cu ochiul, și Nic i-a răspuns cu un zâmbet.

— Trebuie să mă odihnesc, dacă nu te superi, a zis ea.

Booth a fluturat din mână spre scări.

— Desigur!

Camera era neschimbată. Bătrânicioasă. Plină de volănașe și dantelării, de parcă asta ar fi așteptat invitații de la un motel din Connecticut. Decor de bunicuță. Și Booth ținea căldura deschisă – își amintea prea bine. Caloriferul care trosnea, aerul fierbinte și uscat. Era înăbușitor.

Și-a lăsat telefonul pe noptieră și geanta pe scaunul mic dintr-un colț de lângă fereastră. A tras jaluzelele și a dat la o parte draperia. Cerurile aproape căpătaseră nuanța cenușie a amurgului de la ora șase.

A dat drumul la apă în chiuveta în formă de scoică și și-a aruncat câțiva stropi pe față.

S-a întors apoi la pat. S-a schimbat în pantaloni de pijama și și-a luat un tricou pe ea, apoi a tras cuverturile și s-a băgat sub ele. Cearșafurile erau aspre, dar răcoroase. Și-a lăsat capul pe pernă.

Nu era tocmai confortabil. Salteaua veche era gloduroasă. Perna se tocise și se înmuiase. Sângele îi pulsa atât de puternic în tâmple, încât îi păcăneau urechile. Cerea ceva de băut.

S-a întins după telefonul de pe noptieră. Primise un mesaj de la fratele ei.

Ce naiba? Hastings?

Începuse să tasteze un răspuns, dar telefonul i-a sunat în mână.

— În sfârșit! s-a auzit vocea tatălui ei de la celălalt capăt. Care-i treaba acolo? Ce se petrece?

Nic s-a strâmbat. Totul părea mai rău acum, că stătea întinsă. S-a ridicat și a mers până la

fereastră, deschizând-o puțin cât să intre aerul răcoros înăuntru. Pe terenul din spatele motelului se înălțau doar copaci goi, răsfirați, cu câteva petice încăpățânate de frunze moarte atârnându-le de crengi.

— Nicole!

Tatăl ei era panicat.

— Sunt bine, a răspuns ea. Sunt la motel. Mi-am luat o cameră.

Bărbatul a dat drumul unui suspin de ușurare.

— Nu-i ca data trecută.

— Nu-mi place nimic din toate astea. Ar trebui să vin acasă.

Lui Nic i-a trecut atunci prin minte că ar fi insistat să vină dacă ar fi crezut că există un pericol real. Din partea lui Edith Moore sau a altcuiva din acest oraș. Ori a orașului însuși. El însă era convins în continuare că soția lui îi părăsise, chiar și după ce văzuse analiza grafologică.

— Nu, tată. Unul dintre polițiști vine mâine cu mine la întâlnirea cu Edith Moore. Până atunci nu voi părăsi motelul. Poate voi merge până la restaurantul de alături și atât.

Un oftat și un nou suspin.

— Vrea doar să pună mâna pe bani, Nicole. A așteptat aproape două săptămâni ca să vorbească, și asta nu are niciun sens. Cum de a făcut rost de numărul tău de telefon? Nu te poți agăța de speranța că e vorba despre ceva mai mult de-atât.

Cuvintele i-au ieșit pe gură înainte să le poată opri.

— De aceea m-ai mințit în privința biletului?

— Of, Nic...

Și-a plecat capul, cu telefonul încă lipit de ureche.

— Îmi amintesc, să știi. Ultima zi de căutări, atunci când l-au găsit.

— Și eu îmi amintesc.

— Am mers la restaurant ca să discutăm despre el și tu ți-ai comandat un sendviș, tată. Și cartofi prăjiți și un suc, și... ai mâncat... tot!

Știa ce sugerează. Nic își dădea seama după felul în care amuțise. În primele trei zile, niciunul dintre ei nu putuse să mănânce ca lumea. Rezistaseră cu cafea și câteva guri de pâine prăjită, cu câțiva biscuiți. Umblaseră prin lanurile de porumb alături de niște oameni străini, sperând să dea de mama ei, iar apoi să nu mai dea, pe măsură ce orele se transformaseră în zile, și cu cât trecea mai mult timp, cu atât era mai probabil să fie găsită moartă.

Plata cu cardul de credit apăruse în a patra zi – pentru că fusese nevoie de două zile pentru a fi procesată. Urmaseră bilețelul și hainele. Și, odată cu ele, tatălui ei îi revenise apetitul, ca prin magie. Teama se preschimbase în resemnare. Și apoi în acceptare.

— Trebuie să o găsesc, tată. Chiar dacă este adevărat că a scris acel bilet și că nu vrea să fie găsită. Chiar dacă acel bilet este un fals...

— Potolește-te! Știu la ce te gândești. De aceea nu ți-am spus despre raport. Știam că o vei lua pe calea asta, și este greșit, Nic. Gândește-te ce spunea biletul! Cum ar fi putut să cunoască cineva acele lucruri despre ea? Nu era în apele ei, Nicole. Era supărată și agitată, dar cuvintele... asta a simțit. Ea era singura care putea să știe aceste lucruri.

— Atunci, o voi găsi teafără și o voi convinge să se întoarcă acasă. Poate că acea camionetă...

Nu a lăsat-o să termine:

— Pur și simplu nu pot să nu mă gândesc la cum erai pe vremuri. Pe când erai o fetiță cu zvâc, apoi adolescentă și o tânără femeie cu tot viitorul în față...

Nic simțea că o podidesc lacrimile. Nu era momentul potrivit.

— Tată, oprește-te!

Dar el nu s-a oprit:

— Iubeai viața. Îți plăcea să mergi la școală și la alergat, și aveai prieteni...

Plângea și râdea totodată.

— Îmi făceam atâtea griji pentru voi, fetele, când vă întâlneați în mall cu băieții, și acum... Of, Dumnezeule, Nic... Acum aș da orice ca să-mi fac griji pentru că te distrezi cu prietenii tăi. Aș da orice să văd că mergi la liceu sau să te văd zâmbind doar, nu alergând prin Hastings după piste false...

Acum plângea pe bune la telefon, și o făcea și pe ea să plângă.

— Tată...

Nu știa ce să-i spună. Cum să facă lucrurile mai ușoare pentru el. Abia reușea ea să răzbească până la capătul unei zile. Nu putea să ducă și zbuciumul tatălui său.

— Știu că nu ar trebui să îți spun lucrurile astea, a reluat el, trăgând aer în piept. Mi-au spus să nu o fac, pentru că te vei simți și mai rău. Îți cer iertare, scumpo! Am vrut doar să știi că, dacă tu nu îți mai amintești cum era să fii fericită, eu îmi amintesc însă. Îmi amintesc! Și voi păstra aceste amintiri pentru tine, până când vei fi pregătită să le primești înapoi, până când nu vei mai simți nevoia să fugi – și despre asta este vorba acum, când o cauți pe mama ta, deși ea nu vrea să fie găsită.

Clișeele de la terapie erau insuportabile. Recunoștea fiecare temă în parte – păstrarea amintirilor, agățarea de sentimente, fuga. Fiecare dintre ele reprezenta un strat de rahat, turnat peste ea, Evan și tatăl lor, care prevenea coliziunea. Îi păstra înveliți pe fiecare în coconul lor, până când... până când ce, mai precis? Nic avea un sac plin de astfel de rahaturi. Plin cu straturile acelea de rahat.

— Nu fug...

— Mama ta nu era fericită.

Rostise cuvintele de parcă ar fi fost un soi de revelație.

— Știu asta.

— Știi? Știi cât de nefericită era? Trăia un calvar. Un calvar continuu.

Știu.

— Știu, tată.

— Și calvarul acesta se întindea și asupra noastră. A ta, mai ales. Și îmi era atât de greu să văd asta!

— Tată, oprește-te!

Despre ce vorbea acum, până la urmă? Nu se mai oprea.

— Și știu că te învinovățești pentru acea zi, pentru că nu ai dus-o pe sora ta la locul de joacă și pentru că nu ai răspuns la telefon, dar mama ta a fost cea de la volan...

Nic a închis ochii, ascultând cu atenție cuvintele care de această dată aveau cumva un ton mai dur.

— ...mama ta a fost cea care a trebuit să se întrebe cât de repede frânat, cât de repede a tras de volan și dacă mergea suficient de încet știind că voi, copiii, erați acasă și auziserăți vânzătorul de înghețată... Tu erai o adolescentă, Nic. O adolescentă ocupată, și nu era de datoria ta să ai grijă de sora ta mai mică. Așa a văzut ea lucrurile. Și știa și ce cred ceilalți despre ea.

— Tu asta ai crezut? l-a întrebat Nic.

Suna ca și cum ar fi emis o judecată. Ca și cum ar fi pus un verdict de vinovăție. Asta credea propriul lor tată despre mama lor? Și, dacă era așa, cât din această otravă se infiltrase în discuțiile care ar fi trebuit să îi aducă nevestei sale confortul și sprijinul pe care un soț era dator să le ofere?

— Nic?

— Sunt aici, i-a răspuns Nic.

Ar fi vrut să spună mai mult, să întrebe mai multe. Dar nu știa de unde să înceapă. Era prea obosită, capul îi era înfierbântat după lacrimi și avea stomacul ghem.

Asta credea și ea despre mama sa? O învinovățea mai mult decât se învinovățea pe ea însăși? Se simțea mai bine învinovățind-o, pentru că astfel scăpa ea mai ușor?

Poate că asta făceau oamenii atunci când se întâmpla ceva de genul ăsta. Când era călcat un copil cu mașina în fața casei. Când se îneca un copil în piscina de afară. Când un copil înghițea o jucărie și se sufoca. „Așa ceva nu mi s-ar putea întâmpla niciodată mie, copilului meu, pentru că eu nu aș putea să fiu niciodată atât de neatentă pe cât a fost ea. De aceea s-a întâmplat." Dacă exista o vină, atunci însemna că existau și modalități de prevenție. Era vorba despre iluzia că există control, lucru care făcea ca viața să fie suportabilă.

Da, și-a zis Nic. O făcea să se simtă mai bine. Acolo își avea rădăcina furia ei. Învinovățind-o pe mama sa, își alina propria vină și ura pe care și-o purta.

Apoi veneau faptele. Casa lor era după colț. Mama ei încetinise ca să poată întoarce. Viteza estimată, sub 15 kilometri la oră. Urmele lăsate de cauciucuri arătau că frâna fusese acționată imediat. Volanul fusese tras cât era posibil ca să îndepărteze mașina de Annie. Avea telefonul închis în servietă. Venise acasă așa cum o făcea întotdeauna, în siguranță, responsabil, chiar dacă era copleșită de griji.

Își trăise întreaga viață cu responsabilitate.

Până în noaptea furtunii.

— Asta am făcut noi? l-a întrebat Nic. În secret, am dat vina pe mama, și ea a știut-o? A putut să o

simtă, chiar dacă noi i-am spus că nu este vina ei?

Tatălui său i-a luat câteva clipe să răspundă. Apoi a făcut-o:

— Nu știu, scumpo. Sincer, nu știu. Știu că aș fi putut să fiu eu la volan. Că ar fi putut să fie oricine la volanul unei mașini care lua colțul. Dar nu a fost. A fost ea. Și nu putem să facem nimic ca să schimbăm asta.

Nic și-a lipit palma de frunte și apoi și-a frecat-o încetișor, înainte și înapoi.

Tatăl ei și sacul lui cu rahaturi de la terapie.

Gândurile începuseră să îi vuiască din nou în cap. Trebuia să încheie acest apel. Tatăl ei trebuia să înțeleagă de ce se afla ea acolo și să o lase să facă ce avea de făcut.

— Trebuie să o găsesc, tată.

El a oftat din nou, lung, din adâncul sufletului.

— Nu-i ca și cum eu aș fi încetat să o mai caut. Detectivul particular lucrează zi și noapte – îi monitorizează cardurile, numărul de asigurare socială, pașaportul –, merge din stat în stat și contactează liniile de autobuze și căile ferate, aeroporturile.

Și, cu toate acestea, și-a zis Nic, el comandase acel sendviș. Apoi se dusese acasă. Și înapoi la muncă. Plimba câinii, mergea la sală și se culca cu amanta lui, iar apoi se întorcea acasă și se uita la televizor în același pat pe care îl împărțise cu soția lui vreme de 24 de ani.

— Tu vrei ca eu să mă împac cu moartea lui Annie și cu dispariția mamei și să mă întorc la școală, iar acum eu vreau ca tu să te împaci cu ideea că o voi căuta. Presupun că suntem la egalitate.

Tata a rămas tăcut pentru o vreme. Apoi, într-un final, a spus doar:

— Te iubesc, Nicole!

Atunci când toate celelalte rahaturi din sac dădeau greș, rămânea asta. Chiar dacă era sincer.

— Și eu te iubesc, tată!

Apoi a închis.

Nic s-a întors în pat și s-a băgat din nou sub cuverturi. Luând cu ea și cuvintele tatălui său.

Și-a deschis din nou telefonul și i-a scris un mesaj lui Evan.

Sunt bine. Nu îți face griji.

Unde ești?

La motel.

Apoi a urmat ceva straniu.

Cel cu gardul?

Ce gard?

Nic s-a ridicat și a mers până la geam. Nu vedea niciun gard.

Tata a zis că l-a văzut când o căuta pe mama. A zis că era dubios.A zis că trebuiseră să se oprească la el. Nuș ce să zic.

Nic s-a uitat atent la pădure. Părea nesfârșită.

Ești bine?

Presupun că da.

Se întreba ce credea Evan cu adevărat despre mama lor. Îi era mai ușor să creadă că îi abandonase? Se simțea ușurat pentru că dispăruse? Nu vorbiseră niciodată despre asta. Își trimiteau doar mesaje despre lucruri de zi cu zi. Nic îl întreba despre fotbal. Îi promisese că avea să vină să îl vadă jucând în finală, deși să meargă acolo, fără mama lor, era o povară emoțională căreia nu era sigură că putea să îi facă față.

Tata vrea să vin acasă.

Replica a venit imediat, fără nicio urmă din ironia care le garnisea de obicei conversațiile:

Nu! Trebuie să o găsești.

Nic primise răspunsul la întrebarea pe care o avea. Nu era singură. A scris:

Promit.

7

Ziua a doua

STAU CU ALICE LÂNGĂ FEREASTRA DIN CAMERA DE zi. Fata nu înțelege de ce am alergat ca să-l urmăresc pe bărbat cum pleacă cu camioneta lui.

Cum pleacă cu geanta mea.

Camioneta împrăștie țărână în urmă. E lovită în spate. Are spartă o triplă.

— Știi ce a pățit camioneta? mă întreabă Alice.

Nu îmi pasă de camionetă. Mă gândesc la geanta mea și la gardul care se leagă de poarta de la capătul aleii. Poarta care este închisă cu lanțul. Gardul cu rotocoale de sârmă ghimpată.

— Nu, răspund pe un ton vioi, de parcă abia aștept să aflu.

Alice mă apucă de mână și mă trage până când îmi acaparează toată atenția.

— Ei bine, începe ea, iar eu mă simt sugrumată de anxietate. Cineva mergea cu mașina în urma lui, prea aproape. Nu trebuie să faci așa ceva. Trebuie să stai la depărtare față de mașina din fața ta. Apoi a frânat și mașina din spatele lui a intrat drept în el! Și era una dintre mașinile acelea foarte mici, așa că a rămas foarte îndoită. Apoi șoferița mașinuței a zis că va suna la poliție, dar el i-a spus că atunci când lovești pe cineva din spate e mereu vina celui din spate. Mereu.

Inima îmi bubuie în piept în timp ce Alice turuie mai departe. Încerc să fiu răbdătoare. Nu vreau să o agit.

Dar îmi este greu.

Alice nu se oprește din turuit:

— Și atunci i-a dat mulți bani, ca să nu se ducă la poliție sau la oamenii de la asigurări – și mai știi ce? chicotește ea. Poate să păstreze el toți banii când se întâmplă asta.

Îmi deschid gura, gata să o întreb ce înseamnă „asta” și de unde știe ea aceste lucruri. E un om violent? Se mândrește cu faptul că le provoacă oamenilor accidente?

Dar nu întreb. Nu îmi pasă. Trebuie să ajung afară, la gardul acela, și să văd unde duce, să văd pe unde se leagă de oraș. Cerul este senin. E destul de cald ca să pot ieși în hainele pe care le am pe mine. Cel puțin acum, cât e zi.

Nu știu dacă pot avea încredere în acest instinct, dar este unul puternic. Și îmi spune să părăsesc această casă.

— Haide! reia Alice. Vrei să vezi unde m-am născut?

Mă conduce înapoi de-a lungul holului. Trecem de dormitorul în care am petrecut noaptea. Trecem de un alt dormitor de pe partea stângă, apoi de o baie pe dreapta și de un al treilea dormitor după aceea. Este o casă ciudată. Nu am văzut scări. Se întinde ca o fermă, dar are fațada unei case de țară, cu veranda și acoperișul triunghiular.

Alături de dormitor, se află o cameră mai mică. Este întunecată, neavând ferestre. O mașină de spălat prinsă în perete. Podeaua nu este de lemn ca în celelalte camere și pe hol. Este acoperită cu dale dure din ceramică. Într-un colț, se află un soi de toaletă.

— Aici! zice ea. Chiar aici! Mamei nu îi plăceau spitalele.

Mă uit la ea și mă întreb dacă își dă seama cât de straniu sună asta. Mama ei a născut într-o uscătorie rece și întunecată. Alice însăși părăsește

arareori casa. Însă eu vin dintr-o lume diferită. Poate că nu și-au permis costurile de la spital. Poate că nu au avut încredere în educația pe care statul i-ar fi oferit-o copilului lor. Poate că nu aveau încredere în nimeni.

Și apoi – stai! Bărbatul a zis că hainele mele sunt la uscat, în uscătorie. În camera asta nu este niciun uscător. Nicio sârmă întinsă. Nicio haină.

— Alice, mai aveți vreo cameră în care spălați rufele? o întreb.

Ridică din umeri. Nu are nicio idee și nici nu-i pasă.

— Acum să ne jucăm! zice ea.

Mă ia de mână și ieșim.

Ne așezăm pe podea într-o cameră mică de la intrarea în casă. Pe pereți sunt rafturi pline cu cărți pentru copii și jucării – și praf. E atâta praf, încât mă întreb dacă în casa asta se face vreodată curat. Și în această clipă, amintirile încep să se lege –

amintiri de noaptea trecută și din această dimineață. Cum am urcat pe scările șubrede de la verandă. Vopseaua scorojită de pe acoperișul de șindrilă. Chiar și în întuneric, în mijlocul furtunii, am putut să observ urmele maronii. Dușumelele din camera mea și cele de pe hol sunt tivite de un strat gros de murdărie – praf care s-a depus încetișor de-a lungul timpului. Și în bucătăria cu telefonul ei fără ton, podeaua este îngălbenită. Linoleum alb care și-a schimbat culoarea din cauza vechimii și a neglijenței.

Poate că am greșit gândindu-mă că soția bărbatului a murit recent. Această casă nu a mai fost îngrijită de mâna unei femei de mult timp. Ani întregi, poate. Cu toate astea, hainele sunt proaspăt spălate. Poate că a fost bolnavă o vreme.

Poate că era tânără și nu știa cum să aibă grijă de o casă.

Trebuie să îmi găsesc hainele. Trebuie să ies afară.

— Tu o să fii fata asta! îmi poruncește Alice, întinzându-mi o păpușă din plastic cu păr castaniu. O cheamă Suzannah.

Iau păpușa și zâmbesc.

— În ordine!

— Eu voi fi Hannah. Ea are părul blond, ca mine. E mai bine să ai păr blond. Știai asta? De aia îți faci tu blond părul șaten? Știi, îți văd rădăcinile.

Aș vrea să-i spun că există moduri mai drăguțe în care poți adresa o întrebare ca asta, aș vrea să fiu ca un părinte, pentru că are nevoie de unul și este de neconceput că trăiește așa, că nu părăsește niciodată casa asta murdară, că nu se joacă cu alți copii. Dar nu este copilul meu, chiar dacă a dormit în brațele mele și m-a făcut să o visez pe Annie.

Nu este copilul tău. În curând vei pleca din locul ăsta.

— La ce ești alergică? o întreb.

Acum mă gândesc că ar trebui să adun informații. Poate asta mă va ajuta să ies de aici.

— La tot ce se află în afara acestei case.

— Spre exemplu? întreb.

— La toți copacii și la iarbă, și la cer, și la aer. La toate animalele. La tot. Nu pot să plec niciodată. Doar cu masca și numai dacă este o urgență.

Spune toate astea lipsită de emoție. Fără să tânjească după ceva anume, pentru că aceasta este singura viață pe care a cunoscut-o. Trăiește probabil așa de când își amintește.

Îmi propun să rețin lucrurile astea și mă prefac că sunt importante ca să nu o iau razna pentru că mă joc cu păpușile când de fapt aș vrea să o iau la goană.

În primul rând, Alice trăiește aici de când avea patru ani sau poate chiar mai demult. Nu cunoaște

un alt fel de existență.

În al doilea rând, nu îi spune niciodată bărbatului pe nume. Folosește doar pronumele „el”, „lui”, „al lui”.

În al treilea rând, bărbatul o minte ca să o țină aici. Dacă ar avea într-adevăr niște alergii atât de severe, praful din această casă ar fi omorât-o de mult.

În al patrulea rând, bărbatul acesta care nu vrea să își dezvăluie numele este iute la mânie și impulsiv. Mi-l închipui frânând brusc și provocând un accident mașinii din spatele lui. S-ar putea să fie și violent.

— Suzannah! țipă Alice.

Sunt trasă înapoi în prezent, la jocul cu păpuși.

Îmi ridic păpușa.

— Da, Hannah? rostesc cu o voce diferită de a mea.

Alice își aruncă păpușa.

— Ea nu vorbește așa!

— Îmi pare rău! Cum vorbește? Voi încerca să o joc așa cum trebuie.

Alice se liniștește și își ia din nou păpușa.

— Normal. Cu vocea ta obișnuită.

— În ordine! Ce este, Hannah? încerc din nou.

I se luminează chipul. Noapte și zi. Întuneric și lumină. Așa sunt emoțiile care străbat acest copil.

Și vorbim, Hannah și Suzannah. Vorbim despre lucruri copilărești. Despre animăluțele noastre de casă. Suzannah are un cățeluș pe nume Oscar, iar Hannah are o pisică, Mustăcilă. Fiecare replică îmi este dirijată. Acesta este un joc pe care Alice îl joacă de fiecare dată la fel. Îmi închipui că până astăzi a jucat ea ambele roluri. Pe Hannah și pe Suzannah.

După ce se plictisește de joc, îmi reiau întrebările:

— Cine o mai joacă pe Suzannah? Tatăl tău?

Se întoarce brusc.

Am atins o coardă sensibilă, așa că insist:

— Mama ta?

— Nu mai pune întrebări aiurea!

Se îndreaptă spre rafturile de pe perete și scoate un joc de societate. Candyland. E vechi; cutia s-a rupt și a fost lipită la loc cu scotch.

Îl întinde pe podea fără să scoată un cuvânt.

Tragem cărți. Așteptăm să ne vină rândul. Aștept. Apoi o iau de la capăt:

— Ei bine, mă bucur că m-ați găsit noaptea trecută! Nu m-am mai jucat Candyland de ani buni. De când erau copiii mei mici.

Alice mă ignoră și avansează cinci căsuțe cu figurina ei. Trag o carte. Apoi îmi execut mișcarea. O întrec, și asta îi trezește furia.

— Nu-i corect! țipă. Trișezi!

— Nu-ți face griji! zic, răspunzând accesului ei de furie. Mă vei prinde din urmă la următoarea tură. Trage o carte și-ai să vezi! Și, oricum, indiferent cine câștigă, ne distrăm, nu-i așa?

Mă port din nou ca un părinte.

Nu este copilul tău.

Trage o nouă carte. Mă întrece zâmbind.

Îi zâmbesc la rândul meu. Privirea mi se oprește asupra unei păpuși vechi de pe un raft. Are capul de porțelan, cu vopseaua sărită în jurul unui obraz. Restul trupului e moale, așa că a fost rezemată între cărți.

— Ea cine e? Pe raft.

Arăt spre păpușă. Alice își ridică privirea spre ea. Zâmbetul de pe chip i se preschimbă într-un rânjet viclean.

— Ea e Dolly.

— E a ta? o întreb. Pare foarte veche. A fost a mamei tale?

Asta îi schimbă dispoziția într-una sumbră. I-a dispărut zâmbetul și schimbă subiectul:

— Câți copii ai?

— Trei.

Răspunsul va fi întotdeauna trei.

— Câți ani au?

— 21 și 16.

Mă privește atentă. Îmi dau seama că este un copil deștept. Sau poate isteț.

— Ai zis că ai trei copii.

Mă gândesc bine ce răspuns să îi ofer. Nu vreau să îi fac dezvăluiri acestei fetițe, dar nici nu vreau să mint și apoi să mă încurc. Trebuie să îi câștig încrederea.

Risc:

— Unul dintre copiii mei a murit. Când era micuță.

Alice se holbează la mine.

— Cum a murit? mă întreabă.

— A fost lovită de o mașină. A alergat în stradă.

Rostesc cuvintele, dar nu îmi dau voie să le aud. Trebuie să închei rapid această discuție, înainte să îmi pierd cumpătul.

Dar mă trezesc cu Alice la mine în poală, întinsă peste joc și strângându-mă tare. Începe să plângă.

— E atât de trist! zice.

Dar lacrimile ei, brațele care mă strâng, nu îmi par autentice. Nu mă emoționează. Nu îmi vine să plâng, chiar dacă mi-a fost smulsă această amintire. Copilul meu mort. Mort în stradă.

Sunt țeapănă ca o scândură. Nici măcar nu pot să îmi trec brațele în jurul acestui copil, acestui nou copil care s-a agățat de mine.

— Sunt bine, mint. E în ordine! A fost cu mult timp în urmă.

Alice inspiră și expiră adânc. Lacrimile au secat. Se răsucește în așa fel încât spatele i se lipește de pieptul meu. Îmi apucă brațul și îl trece în jurul ei. Mă mângâie ca și cum aș fi un animăluț de casă.

— Și eu am tot nouă ani, continuă ea. De aceea te-am luat cu noi.

Poftim? Îmi zic că nu am auzit eu bine. Întreb:

— Ce vrei să spui?

Își întoarce capul spre mine. Ochi mari. Angelici. Halucinanți.

— Te așteptam. A trebuit să așteptăm mult timp.

Las cuvintele să se sedimenteze. Fiecare în parte mă cutremură ca un fulger. Sunt cutremurată; nu pot să cred.

— Mă așteptați? Cum ați știut că voi fi acolo?

Inima mi se zbate sălbatic în piept și mă rog să nu o simtă în timp ce îmi mângâie pielea. Trebuie să aflu despre ce vorbește.

— Am știut multe lucruri. Știam că vei veni. Și știam despre fata ta. Nu credeam că îmi vei spune despre ea, dar mi-ai spus. Ești o persoană foarte sinceră.

Își reazemă fruntea de pieptul meu. Mi se ridică părul de pe fiecare centimetru de piele în vreme ce ea continuă să îmi mângâie brațul. Să mă mângâie ca pe un animal.

— Ah! zic, cu voce tremurândă. Și eu, care credeam că ați dat întâmplător de mine.

Chicotește.

— Știu. A fost doar un mic secret. Te-am așteptat, prostuțo. Te-am văzut cum ai alergat la benzinărie și apoi cum te-ai oprit, cu o privire tristă și derutată. Apoi ai luat-o înspre oraș. Apoi eu am zis: „Ea e?”, și el a zis: „Da”, și eu l-am întrebat dacă mai trebuie să te lovim cu camioneta, și el a zis „Nu”. Apoi te-am urmărit cu farurile stinse o bucată de vreme, după care ne-am apropiat și te-am luat!

M-am ridicat. Ea e întinsă pe podea, înmărmurită. Nu știu ce s-a petrecut în aceste câteva secunde – știu doar că nu am mai suportat

să o am în brațe după ce cuvintele acelea i-au ieșit pe gură.

— Ce faci? mă întreabă în vreme ce ies din cameră.

O aud alergând după mine, îi aud picioruşele mici urmărindu-mă.

— Trebuie doar să iau ceva, spun. Din bucătărie. Niște apă...

Îmi tremură vocea. E chiar în spatele meu. Trebuie să scap de ea. De casa asta.

M-au urmărit. M-au luat. Știau că vin.

Caut prin sertare.

— Ce cauți? mă întreabă.

Nu îi răspund. Dau de o foarfecă. O iau. Și un cuțit, dintr-un suport. Le împăturesc într-un prosop de bucătărie și le pun deoparte, sperând că nu a băgat de seamă. Îmi umplu un pahar cu apă și îl beau pe tot. Am gâtul uscat și gura arsă. Încerc să înghit.

Acum mă uit la ea și mă concentrez. Pot să o fac. Pot să păcălesc o fetiță de nouă ani.

— Știi cum ai tu alergii afară? o întreb.

Dă din cap.

— Ei bine, și eu sufăr de ceva asemănător. Eu sunt alergică la interioare. Trebuie să ies afară în fiecare zi, pentru câteva minute, altfel mă îmbolnăvesc.

Mă privește curioasă.

— Serios?

— Da. Acum mă simt foarte rău. M-a apucat brusc, pe când ne jucam. Îmi pare rău dacă te-am speriat! Apa m-a ajutat puțin. Dar trebuie să ies afară. Aș putea să mă plimb puțin?

Ridică din umeri.

— Presupun că da. Dar cred că pădurea e mare. Dacă te rătăcești?

— Nu mă duc departe. Poate doar până la capătul potecii și înapoi. Așa nu am cum să mă rătăcesc.

Dă din cap.

— S-ar putea să meargă. După ce te întorci, poate că ar trebui să îți pui masca.

— Ah, ar fi minunat! zic. Pot să o împrumut?

— Desigur!

Alice este sincer încântată să mă ajute.

— Știi unde este? o întreb.

Dă din cap.

— Mi-o poți aduce? Să ne întâlnim în fața ușii! Așa o voi avea de îndată ce mă întorc.

Zâmbește și iese țopăind din cameră. O aud sărind într-un picior pe hol. Mă mișc repede; apuc prosopul cu foarfeca și cuțitul și mă grăbesc spre camera de zi. Deschid ușa din față și le las afară. Apuc să închid ușa în ultima clipă.

Alice e în cameră, cu masca într-o mână și o pereche de cizme în cealaltă.

— Nu poți să ieși afară în picioarele goale, prostuțo! îmi zice.

Îmi cobor privirea. Sunt desculță. Pantofii mei au dispărut odată cu hainele seara trecută, în timp ce dormeam. Aș merge cu tălpile goale prin cioburi doar ca să scap de acolo, dar clatin din cap și mă prefac dezamăgită de mine însămi.

— Of, vai! Sunt atât de prostuță, nu-i așa?

Iau cizmele. Nu îmi dau seama dacă sunt de bărbat ori de femeie. Sunt uriașe, și picioarele îmi înoată în ele. Dar pot să merg, și asta e tot ce contează.

Îi zâmbesc lui Alice. Mă forțez să o strâng în brațe. Ea își cuibărește capul la pieptul meu.

— Îți mulțumesc, Alice! Ești o fetiță foarte dulce.

Îi dau drumul.

— Mă întorc repede, și cu siguranță mă voi simți mai bine. Te descurci singurică pentru câteva

minute?

Dă din cap.

— Stau aici singură tot timpul.

— Bine!

O sărut pe frunte și deschid ușa. Ea se îndepărtează ca să nu fie nevoită să respire aerul de afară.

Inima îmi tresaltă la gândul libertății. E aproape euforic.

Cum pășesc afară, o aud pe Alice strigând în urma mea:

— Ai grijă! Să nu te rătăcești în pădure!

Întorc capul și ea îmi spune:

— Așa a murit prima mea mămică.

8

Ziua a paisprezecea

A TRECUT O ORĂ. APOI ÎNCĂ UNA ȘI ÎNCĂ UNA, până când Nic a renunțat să mai urmărească ceasul – până când, din fericire, o ușoară amorțeală i-a pus stăpânire pe minte.

S-a trezit în toiul nopții. Cu tâmplele pulsând și cu cearșafurile înfășurate în jurul trupului. Întrebându-se cât de târziu este și dacă la barul de vizavi era încă deschis.

De unde venea această poftă? Și-a cercetat corpul, căutând partea vinovată. Capul era suspectul evident, însă nu era decât o momeală. O manieră inteligentă de a-i distrage atenția.

Și-a amintit când băuse prima oară și ușurarea pe care o simțise. Era în toamna ultimului an la liceu – doi ani de la moartea lui Annie. Până atunci își hrănise vinovăția, durerea și ura de sine cu pedepse. Școală și alergări. Lucra la un magazin de haine din zonă ca să umple fragmentele de timp care îi mai rămâneau. Slăbise șapte kilograme pentru că își negase toate plăcerile.

Era weekendul prelungit prilejuit de Ziua lui Columb[2]. Trei zile în care nu trebuia să meargă la școală. Nu avea întâlniri cu echipa de cros și nici examene pentru care să învețe. Niciunul dintre părinții ei nu era acasă – tatăl era plecat la o conferință, iar mama, în vizită la Evan. Sâmbătă se trezise și alergase cincisprezece kilometri. Își făcuse tura la magazin și apoi se întorsese la o casă goală. O casă tăcută. Încercase să citească, însă mintea îi

era obosită și refuza să coopereze. Dăduse drumul la televizor, dar nimic nu reușise să îi capteze atenția.

Atunci îl simțise pentru prima oară – golul. Vidul care nu voia să se astupe. Pe care nimic nu putea să îl umple.

Ieșise iar la alergat, noaptea. Alergase până când trupul îi cedase și putuse să adoarmă. Venise însă dimineața și nu își mai putea mișca picioarele, nu se putea concentra. Magazinul era închis. Nu mai avea ce sarcini să împlinească. Nu mai avea cu ce să își distragă atenția.

În timp, avea să înțeleagă că golul fusese săpat înlăuntrul ei de durere, vină și ură de sine. Dar în acea duminică îl simțise ca pe o bestie sălbatică ce se zbătea înfometată. Pentru prima oară în viață, înțelesese de ce sar oamenii de pe poduri, iar când își dăduse seama că și ea se gândea la podul de peste râu, din centru, se îndreptase spre dulapul cu băuturi și își turnase un pahar de votcă.

După câteva minute, plângea. Și apoi râdea. Apoi se trezise urmărind un serial prost pe laptop. Se sculase luni dimineața îmbrăcată încă și cu laptopul descărcat, la capul ei.

Și își zisese – îți mulțumesc, Doamne! Îți mulțumesc că există votcă!

Până la sfârșitul anului școlar, fusese prinsă de patru ori cu alcool la școală. Exmatriculată. Intrarea la facultate îi fusese revocată.

Și, cu toate acestea, își zicea: mulțumesc, Doamne! Îți mulțumesc că există votcă!

Așa cum stătea, întinsă în patul ei, cu tâmplele pulsând, s-a luptat să dea deoparte pofta, lăcomia golului care se cerea umplut, și și-a îndreptat gândurile spre drumul pe care trebuia să apuce. Dacă mama ei nu îi părăsise și trecuseră două săptămâni, era cel mai probabil moartă. Moartă pe

un câmp pe care nu îl cercetaseră. Sau ucisă de un străin.

Poate că de aceea tatăl ei fusese atât de dornic să creadă că biletul e adevărat. Poate că nu suporta gândul de a o pierde astfel. Ar fi fost greu să țină în brațe o altă femeie cu gândul acela în minte.

Votcă... barul de vizavi...

Nic a pus mâna pe telefon ca să verifice ora. La dracu'! Era trecut de patru. Barul închidea la două.

Avea un punct roșu deasupra iconiței de e-mail. Un mesaj de la tatăl ei. S-a tras pe marginea patului.

E-mailul avea ceva atașat, un document în care erau fragmente din corespondența mamei ei.

Tata fusese cel care îi citise e-mailurile imediat după ce dispăruse. Parola ei se păstrase într-unul dintre calculatoarele pe care le împărțeau.

Mesajul pe care îl primise din partea tatălui ei era doar: INFO – m-am gândit că ar fi bine să știi.

A trecut o oră și apoi încă una în timp ce Nic citea cuvintele mamei ei. A intrat apoi direct în contul acesteia și, pentru prima oară, i-a citit corespondența la prima mână. Fiecare cuvințel pe care îl scrisese mama ei, lună cu lună.

În cea mai mare parte erau chestiuni lipsite de importanță. Discuții de complezență, planificări pentru prânzuri și vacanțe de sărbători. Însă erau și altfel de lucruri acolo. Cum ar fi cele din zilele în care avea întâlniri cu psiholoaga ei și cu grupul de sprijin de la terapie. Oamenii aceia aveau un fel de a scoate lucrurile din ea și de-a o face să rămână prinsă în autoanaliză. Prinsă în trecut. Înecată de el. Umpleau sacul cu rahaturi terapeutice pe care și ea îl purta.

„Trebuie să simți lucrurile înainte ca acestea să dispară." Spuneau asta în mod repetat – Nic o știa

din proprie experiență, pentru că și terapeuta ei i-o zisese.

„Dispar însă? Dispar vreodată?" întrebase mama ei. Unul dintre ei îi oferise un răspuns sincer.

„Se disipează cât să poți trăi."

Scria despre Annie și despre profunzimea durerii ei. Despre profunzimea vinii care o tortura. Apoi despre soțul ei și despre dragostea ei imensă, dar și despre faptul că nu se putea lăsa în voia acelei iubiri. Se simțea nedemnă. I-am ucis copilul, copilul nostru. Nu suport să mă țină în brațe... Aș prefera să îmi dea un pumn în față.

Nic citise acele cuvinte de două ori.

Mai era și ceea ce scria despre Nic și comportamentul ei. Îi puseseră cu toții un nume: „vina supraviețuitorului." Nu se poate bucura de viața ei pentru că i se pare greșit. Mama ei era îngrozită de calea pe care o apucase.

I se oferiseră sfaturi înțelepte: „Poate că soțul tău are dreptate, spune-i că trebuie să plece dacă nu merge la facultate... taie-i fondurile... iubire dură..." „Dar dacă o îndepărtez cu totul?"

Să-i ia dracu'! Să-i ia dracu' pe toți, cu sacul lor de rahaturi!

Nic nu se simțea vinovată pentru că era în viață. Se simțea vinovată din cauza rolului pe care îl jucase în moartea lui Annie. Unele lucruri erau ceea ce erau și nu aveau nevoie de alte nume.

La sfârșitul acelui schimb de e-mailuri se afla sintetizată teroarea mamei ei.

Nu pot să pierd încă un copil.

Nu avea să mai poată uita niciodată acele cuvinte.

Acele cuvinte îi erau gravate pentru totdeauna în minte.

Agentul Jared Reyes o aștepta la restaurant, la 9.30 – așa cum i se promisese.

O privea cu familiaritate, ca pe un vechi prieten, deși Nic abia dacă-l recunoscuse.

— Salut! a salutat-o, zâmbind.

— Bună! i-a răspuns.

Era mult prea extenuată ca să se întrebe dacă îl cunoștea mai bine decât își amintea. Acele patru zile fuseseră brutale.

— Îți mulțumesc că ai venit!

El i-a atins umărul și a strâns-o ușor. Era plăcut. Destul de plăcut, încât să îi stârnească îngrijorarea.

— Da, pentru puțin! Vrei să luăm o cafea?

— Arăt de parcă aș avea nevoie de una?

El i-a zâmbit din nou, și Nic s-a trezit zâmbindu-i la rândul ei. Era un reflex atunci când venea vorba de bărbați atrăgători, și Reyes era atrăgător. Nu își dădea seama ce era, însă avea el ceva. Chipul era unul comun. Înălțimea, medie. Nu era supraponderal. Ceva musculatură, care umplea uniforma în locurile potrivite. Nicio verighetă.

Era ceva între el și chelneriță, o poveste veche poate. Sau poate promisiunea unui viitor. Păruse iritată atunci când intrase Nic, distrăgându-i atenția bărbatului.

Nic și-a luat o cafea pentru drum. Reyes a așteptat-o.

Afară, în drum spre parcare, polițistul s-a oprit, cu privirea ațintită asupra mașinii albastre parcate lângă motel.

— O conduc eu acum, l-a lămurit Nic. Este mai bună decât a mea.

Însă nu acela era motivul care o făcuse să conducă mașina mamei ei, care încă îi păstra parfumul și avea rujul său în torpedou.

Reyes a dat din cap, ca și cum ar fi înțeles nevoia fetei de a fi aproape de o parte cât de mică din

mama ei.

Au luat-o pe Hastings Pass spre Route 7 și Gas n' Go. Reyes cerceta lanurile de pe o parte și de pe cealaltă. Încruntat. Îngândurat.

— Am făcut drumul ăsta de la un capăt la altul de o mie de ori, a zis el, aruncând o privire lanurilor. De vreo sută de ori de când a dispărut mama ta. De fiecare dată, mă gândesc ce ne-ar fi putut scăpa.

Nic era surprinsă.

— Am crezut că ancheta a fost închisă.

Reyes a ridicat din umeri.

— O femeie a dispărut. Fără urmă. Nu am cunoscut-o. Abia dacă vă știu pe tine și pe familia ta. Dar, ce naiba? Dacă o femeie dispare și este de datoria ta să o găsești – cum să mai poți dormi noaptea? Cum să nu vrei să faci ceva a doua zi? Încă poate fi găsită, chiar dacă ea nu își dorește asta. În alea patru zile, am alergat cu toții de colo-colo ca niște găini cu capetele tăiate – ce strică să luăm lucrurile mai încet, să căutăm metodic? Trebuie să fie undeva. Și, doar pentru că nu știm unde, asta nu înseamnă că nu putem afla.

Reyes s-a foit pe locul lui, de parcă ar fi fost trecut brusc de un val de neliniște. De parcă ar fi existat ceva ce ar fi vrut să dea afară pentru că îl incomoda. Emana o energie electrică în aer, și Nic bănuia că tocmai asta era ce îi atrăgea pe oameni la el. Pe chelneriță. Pe cuplul de bătrânei care îl petrecuseră cu privirea până la ușă. Chiar și în mașină fiind, o femeie trecuse pe lângă ei fluturându-și mâna, cu un zâmbet uriaș pe chip, sperând ca el să o observe.

Nic ajunsese să cunoască bărbații și lucrurile pe care le făceau ca să atragă femeile. Erau unii care nu trebuiau să se străduiască defel. Care nu aveau

cum să se oprească, nici dacă ar fi vrut. În asta consta atracția agentului Jared Reyes.

Bărbații de tipul lui Reyes erau aproape la fel de buni ca votca.

Ajunseseră la Gas n' Go. Reyes a parcat mașina și a oprit motorul.

— Ea este? a întrebat-o pe Nic.

Un Sedan mic, alb, era parcat vizavi.

— Nu știu.

— Are număr de înmatriculare de New York, a observat Reyes. Haide!

S-au îndreptat spre Edith Moore chiar când aceasta ieșea din mașina ei. Părea să fie trecută de treizeci de ani. Pantaloni scurți, un pulover, mocasini. Păr șaten, tuns scurt. Pe chipul ei se citeau în proporții egale empatia și nerăbdarea.

— Tu trebuie să fii Nicole, a început ea, întinzându-i mâna. Edith Moore. Îmi pare bine să te cunosc!

Și-a îndreptat ochii tăcută spre agentul Reyes. I se schimbase expresia de pe chip. Nic nu îi spusese că vine cu poliția.

— Jared Reyes, s-a prezentat el, plecându-și capul. Poliția din Hastings.

Edith Moore a dat din cap spre ei.

— Mă bucur că ați venit! Sper să vă pot fi de ajutor.

— Păi, să vedem! a spus Reyes. Spuneți-ne pas cu pas ce s-a întâmplat! În noaptea furtunii.

Au plecat cu Chevyul ei, Reyes în față, lângă Edith Moore, Nic în spate, pe mijloc, aplecându-se pe cât putea ca să vadă prin parbriz. Au mers spre Hasting Pass cam doi kilometri, apoi au făcut o întoarcere în U și au pornit spre locul în care Edith văzuse camioneta.

— Cam atâta viteză aveam. Atât puteam, din cauza ploii. Nu reușeam să văd nimic dincolo de

faruri.

— Dar, cumva, ai văzut-o pe Molly Clarke! a comentat Reyes.

— Am prins-o în lumina farurilor. Drumul este îngust. Puteam să văd și de o parte, și de alta a lui.

Chiar înainte de bornă, Edith a părut să își aducă aminte că trăsese mașina într-o parte.

— Cam pe aici am văzut-o, și apoi camioneta a venit din cealaltă direcție. Se îndrepta înapoi în oraș.

Nic a ascultat-o povestind restul întâmplării. Lucrurile pe care o auzise spunându-le deja la telefon despre mama ei, despre cum îi făcuse cu mâna mașinii. Și despre geanta cu cele trei litere. Nimic din ceea ce au mai întrebat-o nu a scos la iveală noi detalii – nici despre camionetă, nici despre șoferul ei.

— Ai putea fi mai precisă? Ce culoare avea, ce numere de înmatriculare, avea simboluri, abțibilduri – ceva? a întrebat-o Reyes.

Edith s-a gândit bine.

— Era închisă la culoarea, așa cum am spus. Ar fi putut să fie neagră sau un gri foarte închis. Cărbune. Dar nu un gri-deschis... poate maro-închis, nu îmi amintesc altceva. Ploua în rafale...

Apoi însă un gând nou a părut să îi încolțească în minte în timp ce se străduia să își amintească mașina.

— Știți, acum, că sunt aici... ar mai fi ceva. Dar nu sunt sigură.

Nic și-a întors imediat privirea spre ea.

— Ce?

Femeia a făcut ochii mici, gânditoare, apoi și-a ridicat brațul și a arătat spre drum.

— După ce a luat-o pe mama ta și m-a depășit, am urmărit-o în oglinda retrovizoare. Nu sunt

convinsă că am văzut două triple. Cred că unul era stins. Atunci mi-am zis că era o iluzie provocată de ploaie. Turna atât de tare, încât priveam ca prin oglinda unei ape. Așa că am crezut că cele două lumini apăruseră pur și simplu ca una.

Reyes i-a cercetat chipul.

— Și acum?

— Acum, mă gândesc că e posibil să fi fost doar o triplă.

— Care dintre ele era stinsă?

Edith Moore a clătinat din cap. Nu știa.

— Îmi pare foarte rău că nu mi-am notat numărul de înmatriculare sau marca mașinii! Atunci nu m-am gândit că voi avea nevoie de aceste informații.

Reyes o privea pe Edith Moore straniu de tăcut. Părea iritat și adoptase o poziție ușor ostilă.

— Dă-mi voie să te întreb altceva! a zis el.

— În ordine!

— Ești sigură că te întorceai din orașul New York?

A urmat o pauză lungă.

— Da. Bineînțeles că sunt sigură.

— Văd că ai un permis electronic. Ai venit pe partea de est sau pe partea de vest? Pe partea de est ar fi trebuit să traversezi podul Triboro. Pe acel pod se află un dispozitiv de scanare a permiselor electronice.

Lui Edith Moore i-au scânteiat ochii.

— Nu, cu siguranță nu am luat-o pe acolo. Am venit pe partea de vest.

Ceva nu era în ordine la răspunsul ei. Nic putea să i-o audă în voce și să o citească în privirea încruntată a agentului Reyes. Apoi – un mic zâmbet.

— Problema e, a reluat Reyes, țintind direct, că permisul tău electronic nu a înregistrat vreo intrare de-a ta în orașul New York în ultimele 60 de zile.

Nu ai cum să intri în oraș prin partea de vest fără să ți se scaneze permisul.

Rahat!

Dacă mințea în această privință, despre ce altceva mai mințea?

— Păi, poate că mă înșel. Poate că am intrat prin est. Poate că am trecut pe celălalt pod. Pe bulevardul Willis.

Reyes a renunțat la acea parte a poveștii, dar a trecut repede la alte aspecte ale acesteia. Și ale vieții femeii. Lucra ca asistentă în Schenectady. Locuia alături de prietenul ei. Nu avea copii. Avea trei pisici. „Nu", nu avea probleme financiare, „și de ce mă întrebați asemenea lucruri?" Din cauza banilor oferiți ca recompensă, desigur. „Nu de aceea am vorbit eu."

Încotro se dusese după ce părăsise locul dispariției și o lăsase pe Molly Clarke să dispară pe Hastings Pass? O văzuse cineva atunci când ajunsese acasă? Se oprise pe drum? La ce oră se dusese la muncă în dimineața următoare? Și, ultima întrebare: „Ești sigură că nu ai fost la cineva în Hastings și nu în New York?"

Ce zicea el? Că fusese complicea cuiva din oraș și că fabricase o poveste despre mama lui Nic?

— Nu! a răspuns femeia pe un ton defensiv. De ce m-ai întreba așa ceva?

Reyes a lăsat-o mai moale.

— Încerc doar să-mi fac meseria.

S-au întors la Gas n' Go, unde au ieșit din mașină și au rămas cufundați într-o tăcere stânjenitoare pentru câteva clipe. Însă Reyes nu terminase:

— Ai timp să vii până la secție? Ai putea să te uiți pe niște modele de camionete? Ne-ar ușura căutarea. Ai fi surprinsă să vezi câte modele există.

Edith s-a înroșit.

— Chiar nu am timp pentru asta. Trebuie să-mi fac tura la spital.

— Îți putem trimite poze, atunci. Avem adresa ta de e-mail?

Femeia i-a întins lui Reyes o carte de vizită.

— O poți folosi pe cea de aici, a zis ea.

Reyes a făcut o pauză, lăsând loc stingherelii.

— Cred că asta e tot.

Nic i-a atins ușor brațul.

— Îți mulțumesc că ai bătut atâta drum!

— Ei bine, știi cum să dai de mine dacă ai întrebări. Sau dacă informațiile acestea te vor ajuta să îți găsești mama. Nu am vorbit pentru bani, însă sunt sigură că îmi vei da de știre dacă ți-am fost de folos.

Desigur, și-a zis Nic. Nu exista nimic pur pe lume.

A răspuns Reyes:

— Te vom anunța.

Erau pe picior de plecare, însă atunci Nic și-a amintit de întrebarea pe care i-o pusese tatăl ei.

— Hei, ar mai fi ceva!

Edith a zâmbit, dar, cum își muta privirea de la Nic la Reyes, părea agitată.

— Cum ai făcut rost de numărul meu de telefon?

Femeia a ridicat din umeri, mutându-și din nou privirea de la unul la altul. Era o întrebare simplă. Răspunsul ar fi trebuit să vină imediat.

Cel care a vorbit primul a fost Reyes:

— Cumva de la doamna Urbansky?

— Ea este femeia de la departamentul de poliție?

— Da, a răspuns Nic.

— Da, de la ea. Scuze! Nu este un nume ușor de reținut.

Și-au spus la revedere. Edith Moore a plecat, iar Nic și Reyes s-au întors la mașină.

— Ce-a fost asta? l-a întrebat Nic. De ce ai fost așa de agresiv?

Reyes a întors mașina pe Hastings Pass, îndreptându-se spre oraș.

— Minte. Nu a fost la New York. Nu se întorcea acasă.

— Poate că a fost la cazinou. Poate că nu vrea ca iubitul ei să afle. Zicea că locuiește cu el, nu-i așa?

Nic înșira scenarii care până și ei îi sunau puțin probabile.

Reyes a apăsat pe accelerație.

— Uite ce e – nu vreau să te aburesc ca toți ceilalți. Femeia asta minte. Arhiva permisului ei electronic o arată pe autostrada statală New York în ziua de dinainte de furtună. Ieșind apoi pe Route 7. Nu este cel mai rapid drum spre cazinou. Singurul lucru care are sens este că se îndrepta spre Hastings venind din nord, nu din sud. Trebuie să-și fi petrecut noaptea aici.

— Înseamnă că cineva din acest oraș o cunoaște.

Reyes a continuat:

— Dacă datorită ei te-ai întors și ai reînceput căutările, și dacă o vei găsi pe mama ta, ea va primi banii chiar dacă nu a existat nicio camionetă. Nu va conta – ea te-a adus înapoi.

Nic se gândise la asta.

— Dar atunci de ce ar mai fi inventat povestea despre camionetă? Nu ar face decât să mă îndrepte într-o direcție greșită, să mă îndepărteze de rezolvarea misterului. Să se îndepărteze ea însăși de recompensă. De ce să nu spună pur și simplu că a văzut-o pe mama – și știu că a văzut-o, datorită lucrurilor pe care mi le-a zis despre geanta ei cu litere.

Reyes rămânea dus pe gânduri.

— Deci poate că există o camionetă cu farul spart.

Ajunseseră înapoi la motel. Nic era gata să apese pe clanță, dar apoi s-a răzgândit.

— Chiar crezi că a fost în Hastings? Că a fost aici, la cineva, în noaptea de dinaintea furtunii, înainte să plece acasă?

Reyes a ridicat din umeri.

— Este singura variantă care ar avea sens.

Lui Nic i-a trecut atunci prin minte un gând care a făcut-o să tresară.

— Ce este? a întrebat-o Reyes.

Nic a clătinat încetișor din cap. Lucrurile începeau să se lege.

— Și dacă a văzut-o pe mama pentru că a fost implicată în dispariția ei? Poate că mai este implicată și o altă persoană din Hastings dimpreună cu ea. Ar putea fi vorba despre orice – poate că au ajutat-o să ajungă la Laguna, dar nu vor să fie implicați. Ori poate este vorba despre altceva... Sunt bani în joc, chiar dacă nu ar fi găsită în viață – 500 000 de dolari. Iar biletul – dacă este de fapt contrafăcut?

— Bun, oprește-te!

— Dacă i-au făcut rău?

Lui Nic începuse să îi tremure vocea.

Reyes a încercat să o liniștească făcând apel la rațiune:

— Ascultă, trebuie să existe un motiv pentru faptul că nu vrea să recunoască ce căuta cu adevărat în Hastings, dar nu trebuie să fie neapărat ceva de genul acesta. Oamenii mint din tot felul de motive.

Reyes și-a lăsat palmele pe umerii ei.

— Este vorba despre bani. Nimic mai mult. Edith Moore a văzut-o pe mama ta, și acum crede că a câștigat la loterie. Uite, avem informații noi! Nu este vorba doar despre camionetă, ci și despre triplă și despre motivele care au determinat-o pe Edith Moore să mintă.

— Și tu vei urmări aceste piste?

Reyes a ridicat din umeri.

— Mă voi strădui. În ceea ce-l privește pe căpitan, ei bine, s-ar putea să fiu nevoit să duc ceva muncă de convingere.

— Atunci, ar trebui să rămân, a spus Nic. Poate că în clipa în care aș pleca ar înceta și căutările lui Molly Clarke, pentru a doua oară.

Reyes a ridicat din nou din umeri. Și apoi a adăugat:

— Asta depinde de tine.

Nic plănuise să rămână pentru cel mult o zi, cât să se întâlnească cu Edith Moore.

Dar Reyes avea dreptate. Acum aveau informații noi.

Nic s-a întors spre motel și spre restaurantul de alături. A văzut ceva care i-a atras atenția în oglinda retrovizoare.

— Ar trebui să mergi, i-a spus atunci lui Reyes. Știu că ai de lucru.

Și-a întins mâna spre ușă.

Reyes a oprit-o la timp ca să-i dea cartea lui de vizită.

— Voi investiga pista deschisă de tripla spartă. Dacă îți vine vreo idee, sună-mă!

Nic a cercetat cartea de vizită, în minte închegându-i-se deja o întrebare. Nu voia să o rostească cu voce tare, dar trebuia să afle.

— Crezi că este moartă?

— Nu, i-a răspuns Reyes. Nu cred asta. Vrei să știi ce cred eu cu adevărat?

— Normal!

— Cred că este undeva în siguranță și încearcă să depășească situația prin care trece. Am mai văzut cazuri. Statisticile susțin această variantă. Povestea ei de viață o susține. La fel și dovezile. Dar mai cred și că o putem găsi. Și te voi ajuta cu tot ce pot.

Reyes i-a aruncat o privire care și-a croit drum spre golul acela dinlăuntrul ei și l-a umplut, pentru o clipă doar. Un drog în doză mică.

Nic a așteptat să plece, făcând câțiva pași spre restaurant. După ce mașina lui Reyes a dispărut, și-a întors ochii vizavi.

Spre bar.

Și spre barmanul care deschidea ușa.

---

[2] Columbus Day (în a doua zi de luni din luna octombrie): sărbătoare națională în multe țări din America și din alte părți ale lumii și sărbătoare federală în Statele Unite, care aniversează oficial sosirea lui Cristofor Columb în America. Acesta a debarcat la Guanahaní, o insulă din Bahamas, la 12 octombrie 1492 (n. red.).

9

Ziua a doua

ALICE MĂ URMĂREȘTE DE LA FEREASTRĂ CUM pășesc pe alee. Pământul este pe alocuri uscat de soarele dimineții, dar sunt și băltoace pline cu apă de ploaie de la furtuna de aseară. Mă târăsc mai mult decât merg pentru că cizmele îmi alunecă din picioare la fiecare pas. Las urme în pământ. Mă înțepenesc în noroi. Cu toate astea, mă mișc repede.

Poteca nu e mai lungă de vreo 250 de metri. Am numărat secundele cu o seară înainte, când am venit cu mașina la o viteză de puțin sub 50 de kilometri la oră. Mă rog să nu mă înșel.

Cum casa e așezată pe un deal, când ajung în vârf și sunt gata să cobor, mă întorc întâi și îi fac cu mâna lui Alice, ca să o asigur că doar am ieșit să iau aer. O văd zâmbind și făcându-mi cu mâna la rândul ei. După ce, în sfârșit, dispare din raza mea de vedere, îmi scot cizmele și încep să alerg.

Fug pe potecă până ajung la poartă. Mă rog să fi uitat să pună lanțul sau să fi simțit că nu e nevoie să o facă. Îmi spun că sunt nebună și că încuie poarta doar pentru a o proteja pe Alice atunci când rămâne singură. Reușesc să mă mint până ajung la poartă și o găsesc încuiată. Trag furioasă de lanțuri, știind bine că nu vor slăbi. Că e zadarnic.

Acum trebuie să mă adun. Să gândesc metodic. Timpul este prețios.

Cercetez porțile, lanțul și lacătul. Am la mine foarfecă și un cuțit mic de bucătărie. Poarta este solidă, iar lacătul, sigură. Îmi reamintesc că acesta

este principalul punct de intrare. Este locul cel mai puțin probabil să aibă un punct vulnerabil.

Privesc în stânga și în dreapta. De fiecare parte, gardul se pierde printre copaci. Aleg partea dreaptă pentru că îmi amintesc că am făcut stânga când am intrat pe potecă. Undeva, la dreapta, se află drumul care duce înapoi spre oraș. Este singura informație care îmi poate fi de ajutor. Este foarte posibil ca el să fi condus în cerc și ca orașul să fie spre stânga. E posibil să nu fim deloc aproape de oraș. Am cotit de prea multe ori.

Oricum ar fi, trebuie să mă decid. Să mă mișc.

Pășesc în pădurea sălbatică, bucuroasă că am cizmele. Mă opresc cât să mi le trag în picioarele înghețate. Pe jos sunt crengi căzute și rădăcini ieșite din pământ. Drumul are asperități și mustește de apă. Apa este rece, în ciuda soarelui.

Gardul e din sârmă. E des și înalt de aproximativ 2,5 metri. Deasupra, e învălătucită sârmă ghimpată. Însă asta este cea mai mică grijă pe care o am. Sârma de sus este subțire, și cred că voi putea să o tai. Pot să tai sârma ghimpată și să sar apoi de cealaltă parte. Ceea ce nu pot face este să mă cațăr până la ea.

Ochiurile sunt prea mici pentru cizmele mele și fiecare centimetru de gard este ghimpat. Ghimpi mai mici, aproape invizibili. Îmi trec însă degetele peste el și pielea îmi sângerează imediat. Ghimpi mici din metal acoperă fiecare centimetru din gardul acesta care pare să se întindă cine știe câți kilometri. Înconjoară proprietatea. Această fortăreață.

De ce?

Această întrebare nu are niciun răspuns care să nu mă îngrozească.

Alice a zis că prima ei mamă a murit în pădurile astea.

Acum însă mă gândesc că prima ei mamă a murit încercând să scape. Mă întreb dacă și în mintea ei au răsunat aceleași cuvinte. „Lasă totul în urmă!” Mă întreb dacă ei i-au adus moartea. Mă întreb unde m-au adus pe mine.

Nu! Nu pot să-mi pierd timpul cu întrebări. Despre nimic. Am treabă.

Aș putea să tai sârma cu foarfeca sau cuțitul. Este mai groasă însă decât cea din vârf și îmi va lua mai mult timp. Pășesc înainte, dând la o parte crengile copacilor mai tineri și cățărându-mă pe deasupra rădăcinilor mai mari. Fața mă ustură din cauza celor pe care le ratez și îmi plesnesc pielea, zgâriindu-mă. Mă întreb care ar fi numărul minim de tăieturi pe care ar trebui să le fac în gard ca să dau o gaură. Patru în sus, patru în lateral. Apoi aș putea să îndoi plasa și să formez astfel un triunghi suficient de mare ca să mă pot strecura prin el. Îmi voi îndesa mâinile în cizme ca să pot împinge sârma ghimpată fără a-mi răni mâinile.

Unde să mă opresc? Unde să încep să tai?

Picioarele vor să mă poarte mai departe. Mintea îmi spune să fug. Este ceva instinctual, însă instinctul nu e întotdeauna inteligent. Aș putea să fug și să ajung înapoi la poartă, dând roată proprietății. Mă lupt împotriva instinctului. Voi merge doar până în punctul în care voi vedea ceva de cealaltă parte a gardului, care să îmi fie de ajutor după ce răzbesc prin plasă.

Nu știu cât timp a trecut. Mă simt obosită. Mă dor picioarele de cât am tras de cizmele care vor să-mi iasă din picioare. Îmi este frig din cauza aerului umed de pădure. Frunzele și tufișurile sunt umede din cauza ploii. Se freacă de mine și îmi înmoaie hainele. Mă ustură obrajii din pricina vântului.

Merg, și mintea îmi rătăcește. Mă gândesc la John. Mă gândesc la noi, cu ani în urmă, pe când abia ne cunoscuserăm. Pe când eram doi tineri îndrăgostiți cu toată viața înainte. Și asta și eram – îndrăgostiți, din toate punctele de vedere. Îl iubeam așa cum nu iubisem niciodată vreun alt bărbat. Iubeam la el lucrurile care pe alții îi enervau. Putea să fie prea serios, prea onest, prea zelos. Își dorea cu disperare să fie un om bun. Îi iubeam această ardoare. Adoram faptul că îl puteam tempera doar întinzându-mă lângă el.

Ne-am cunoscut la o cantină, în campusul universității la care mergeam amândoi. El studia Afaceri. Eu eram la masterat. El era client. Eu eram în spatele tejghelei. Purtam un șorț azuriu, și el mi-a spus că are culoarea ochilor mei, compliment care m-a făcut să roșesc. A comandat o salată cu carne de pui, însă eu, zăpăcită de prezența și de farmecul său, de faptul că îmi observase ochii, i-am dat una cu ton. S-a întors mai târziu, în aceeași zi, ca să-mi spună. Nu voia însă un sendviș. Voia să mergem împreună pe munte.

Ne plăcea să ne plimbăm prin păduri exact ca asta. Făceam drumeții din martie până în noiembrie, pe căldură, pe frig – nu conta. Conduceam până în munți. Apoi urcam până când simțeam că ne dor picioarele și că ni se învârte capul de la atâtea endorfine. Atunci ne întorceam în camera noastră mică de la cabană și făceam dragoste cu sălbăticie. Cu pasiune.

L-am iubit. Însă toate astea au fost înainte.

Acum există o barieră care desparte ce a fost înainte de ceea ce a urmat după. Înainte de moartea copilului nostru. După moartea copilului nostru. Iubirea nu îndrăznește să treacă granița, să se transfere asupra oamenilor care am devenit. Nu a mai rămas prea mult din mine. Mă întreb cât a

mai rămas din John. Ardoarea pe care i-am adorat-o întotdeauna, bărbatul care voia întotdeauna să facă bine și să fie un om bun îmi pare acum rigid. Un om care trebuie să trăiască după reguli stricte de comportament. Poate că asta îl ajută să nu se mai gândească și să nu mai simtă. Încă îmi spune „te iubesc", dar este doar o minciună. Mințitul este împotriva regulilor, nu-i așa? Și cum rămâne cu cealaltă femeie pe care o iubește acum?

Poate că nu știu eu noile reguli. Poate că nu îl mai cunosc pe John.

Iubirea nu vrea să treacă granița pentru a afla.

Mă gândesc la bărbatul din această casă, cu soția lui moartă și copilul lui. Mă gândesc la regulile stranii pe care le urmează. La secrete.

Merg mai departe și întrebările își ițesc din nou capetele.

De unde au aflat despre mine? Despre familia mea? De unde au știut că voi veni cu mașina pe Route 7 noaptea trecută, pe furtună? Au știut, oare? Alice nu iese niciodată din casă. Își pune în scenă fanteziile cu păpușile ei. Poate că nici nu e vorba de altceva. Doar o fantezie.

I-am povestit despre familia mea înainte ca ea să spună ce știe. Poate că a mințit.

Mi-a spus că are nouă ani. I-am zis eu câți ani avea Annie? Doamne, nu pot să-mi aduc aminte!

Merg mai departe până când văd de cealaltă parte a gardului ceva ce mă face să mă opresc. Închid ochii și trag aer în piept. Foc. Fum. Lemn ars. Deschid ochii și îl văd din nou – fum alb ridicându-se spre cer. O casă sau poate o fabrică. Un horn. Sau poate că cineva arde frunzele moarte în curte, deși afară pare prea umed pentru asta. E mai degrabă un horn sau un șemineu.

Cel puțin, este un semn de viață. Un semn că acolo există oameni. Oameni care ar putea să mă

ajute.

Un loc spre care să alerg. Un loc în care să mă ascund.

Îmi zic că trebuie să mă opresc aici. Îngenunchez în resturile umede și scot foarfeca. Și cuțitul. Apoi mă pun pe treabă.

Mai trece un timp. Mă dor degetele. Am tăiat doar trei sârme. Din cauza ghimpilor, îmi este greu să țin gardul drept. Foarfeca tot alunecă. Cuțitul nu rămâne fixat într-un ochi. Trebuie să lucrez încet. Cu grijă. Nu pot să țin gardul fără să-mi tai degetele. Am mâinile înghețate și ustensilele îmi alunecă printre degete. Iar și iar. Alunecă și cad la pământ. Suflu în pumni cu disperare. Trebuie să mi le încălzesc. Trebuie să îmi relaxez mușchii pentru a putea ține uneltele.

Te rog! Încă o sârmă. Încă patru într-o parte...

Se aude o voce. Îmi spune să mă opresc. Mă întreabă unde sunt. Mă ridic repede și mă îndepărtez de gard, lăsându-mi ustensilele ascunse în frunze. Lăsându-mi munca în urmă. Mă îndepărtez furioasă de gard și înaintez spre pădure. Mă îndepărtez de fum, de foc și de oamenii care m-ar fi putut ajuta. Mi i-am imaginat în mintea mea. Le-am văzut fețele în timp ce mă înfășurau în pături și îmi sunau familia. Chemau apoi poliția și spărgeau porțile acestui loc alienant unde îi descopereau pe Alice și pe bărbat și puneau capăt poveștii, oricare va fi fiind aceasta. Lacrimile îmi alunecă pe obraji în timp ce mă îndepărtez de ei. Voi găsi un loc în care să mă ascund. Undeva în pădurile acestea. Și apoi mă voi întoarce la ceea ce am început. La munca mea. Nu mă voi da bătută până când nu voi ajunge la salvatorii mei.

Pășesc cu băgare de seamă, însă crengile îmi trosnesc sub tălpi. M-am îndepărtat suficient de mult de gard, încât acum să nu se mai vadă. Și mă ascund. Găsesc un copac mare și mă pitesc după el.

Vocea se apropie, apoi amuțește și se aud doar pași. Aceleași trosnete pe care le-au făcut și pașii mei, doar că mai intense, mai puternice. Apoi nu se mai aude nimic în afara unui țăcănit metalic.

— Ce faci? mă întreabă vocea.

Privesc de după copac. Bărbatul stă acolo, cu o pușcă în mână.

Mă îndrept, dar nu spun nimic. Nu reușesc să scot niciun cuvânt.

— Ai putea să te rănești pe aici, adaugă. Ai putea să mori.

Mă holbez la el și tot trupul îmi tremură. Mă rog să nu bage de seamă bășicile care mi se formează în palme.

— Nu ți-a spus Alice despre urși?

Clatin din cap. Îi studiez chipul. Pare consternat. Arată îngrijorat, așa cum ar fi oricine în această împrejurare. Urșii. Fața lui se preschimbă într-o oglindă care-mi arată propria nebunie. Cât de ridicol trebuie să arăt! Am lăsat oare fanteziile unei fetițe să mă arunce în isterie?

Bărbatul privește în jur, legănându-și pușca. Apoi o reazemă de copac și îmi întinde mâna, ajutându-mă să mă ridic. Mă strânge delicat, iar pe față are un zâmbet. Este zâmbetul unei persoane care încearcă să ajute o nebună să își revină din psihoză. Mă convinge și încep să mă liniștesc. Din ce cauză mi-am ieșit din fire? Alice a spus că m-au urmărit până la benzinărie. Cunoaște detalii despre familia mea. Însă poate că toate astea n-au fost decât în mintea ei. Poate că m-au văzut doar stând acolo. Poate că i-am spus câți ani avea Annie și apoi ea doar s-a prefăcut că știa dinainte.

Iau în considerare faptul că gândurile mele ar putea să nu fie normale. Că moartea copilului meu mi-a săpat în minte drumuri care duc doar spre cele mai sumbre scenarii. Paranoia. S-a întâmplat o dată. S-ar putea întâmpla din nou. Oroarea!

Însă în viață nu apar decât foarte rar orori. Viața poate fi oribilă. Îți poate părea de groază. Însă nu așa. Nu în halul acesta de îngrozitoare și de nebună.

— Îmi pare rău! spun și îi întâlnesc privirea. M-am rătăcit și am intrat în panică. Ar fi trebuit să rămân în casă.

— Nu-i nimic. Dar acum, haide! zice. Dacă ne grăbim, s-ar putea să avem timp să te ducem înapoi în oraș.

Aș vrea să îl iau în brațe și să îi mulțumesc. Nu mă va împușca. Nu mă va omorî. Mă va duce înapoi în oraș.

Desigur. Am avut niște gânduri nebunești, iar acum aș vrea să îi mulțumesc că m-a readus cu picioarele pe pământ.

Aproape că țopăi în urma lui, înapoi spre casă.

10

Ziua a paisprezecea

BARMANUL.

Nic nu își aducea aminte numele lui, însă își amintea alte lucruri. Cum ar fi vocea lui calmă și abandonul din privire.

Își amintea câte ceva și despre povestea lui de viață. Mama dependentă de droguri. Tatăl care îi abandonase. O soră mai mică de care trebuia să aibă grijă.

Ar fi putut să meargă la facultate. Dar rămăsese să muncească – acolo, la Gas n' Go. Orice post era bun. Sora lui era mică. Sau poate își amintea greșit. Poate că era de fapt mai mare și trecuseră ani buni de când fusese nevoit să aibă grijă de sora lui mai mică. Poate că rămăsese acolo pentru că își irosise oportunitățile.

Nic își amintea însă clar că i se păruse de treabă. Că îi plăcuse parfumul lui atunci când o sărutase pe gât. Că umplea paharele cu vârf. Avea încă urma unor regrete din acea noapte, așa cum i se întâmpla întotdeauna.

A traversat strada. El nu a observat-o, ocupat să deschidă barul și să aprindă semnul din neon care atârna în geam.

Nic a tras de ușă. Sfoara cu clopoței a clinchetit. Băiatul, care dădea jos scaunele de pe mese, s-a întors când a auzit sunetul.

— Salut! a zis el.

Părea surprins – înmărmurise, cu ochii larg deschiși.

Lui Nic i-a înflorit un zâmbet pe buze în mod spontan. Nu mai zâmbise de mult, așa că fața ei nu mai era obișnuită cu expresia. O cuprindea jena și simțea cum i se îmbujorează obrajii.

— Salut! i-a răspuns.

— Te-ai întors?

A lăsat jos ultimul scaun și s-a îndreptat spre bar. Lui Nic îi era greu să nu observe faptul că nu o întâmpinase într-un mod mai personal. Și că alesese să se ascundă în spatele barului.

— Da, i-a răspuns Nic. Am primit un pont nou despre mama.

S-a dus la bar și s-a așezat pe taburetul din fața lui.

El a întrebat-o despre pont, și ea i-a povestit despre Edith Moore și despre camionetă, despre faptul că ei doi, Nic și agentul Reyes, doar ce se întâlniseră cu ea. L-a întrebat dacă îl cunoaște pe Reyes. Bineînțeles că îl cunoaște. Toți se cunoșteau între ei în acel oraș. În timp ce discutau, tipul ștergea tejgheaua deja curată cu un prosop de la bar. Era agitat. Faptul că ea se întorsese îl tulburase întrucâtva.

— Vrei un pahar? a întrebat-o.

— E puțin cam devreme.

Rostise cuvintele de parcă gândul acesta nu îi tot dăduse târcoale prin minte.

— Kurt, a spus barmanul brusc.

I-a turnat un pahar cu apă.

— Numele meu, a continuat el. Kurt Kent – și te rog să nu faci nicio glumă! Le-am auzit pe toate.

Nic și-a băut apa, cu obrajii îmbujorați.

— Cred că mi-aș fi amintit numele acesta.

— Nu m-ai întrebat niciodată.

— Mda, a replicat Nic, după care: Îmi pare rău! Am fost un dezastru.

Kurt s-a rezemat de cealaltă parte a barului, cu brațele încrucișate la piept și cu acel abandon în privire, apoi a zâmbit ușor:

— E de înțeles.

— Nu tocmai, i-a replicat Nic. Venisem să îmi caut mama și mi-am petrecut toate nopțile închizând acest bar.

El a început să îi caute scuze: „Oamenii fac față fricii în mod diferit", „Nu mai fi așa dură cu tine însăți!", „Nu a fost chiar atât de rău..." Dar fusese chiar atât de rău.

Votca nu îi fusese îndeajuns ca să se liniștească în acea noapte după ce găsiseră biletul și toată lumea decisese că mama ei îi părăsise. Că îi abandonase. Șocul acestei revelații o sfârtecase pe dinlăuntru, lărgind golul interior. Amintirea a făcut-o să se crispeze acum, că îl avea înaintea ei. Cum îl trăsese în spatele barului și îl sărutase până când îi răspunsese și el la sărut. Slavă Domnului că nu fuseseră singuri!

— Îmi pare rău! a spus ea.

Și-a îngropat fața în palme.

— Să nu îți fie! Știi, e nevoie de doi.

Iat-o – vocea calmă! Bunătatea.

— Deci ce urmează? a întrebat-o apoi. Cât stai?

Nic și-a luat mâinile de pe obraji și a deschis ochii pentru a-l privi.

— Nu știu, i-a răspuns.

— Poliția se implică din nou? a întrebat-o.

— Așa au zis. Tu ce crezi? Reyes pare să știe ce face.

— Se poate spune și așa.

Sarcasmul din vocea lui Kurt nu putea trece neobservat.

— Ce vrei să spui?

— Nu l-am văzut niciodată dezamăgind o domniță la ananghie.

— Mda, impresia asta mi-a lăsat-o și mie. Am observat o mulțime de priviri galeșe în preajma lui.

Kurt s-a tras mai aproape, și-a sprijinit coatele de tejghea și s-a aplecat spre Nic. Îi simțea mirosul de apă de colonie sau de săpun, ceva care îi trezea în minte senzația mâinilor lui alunecându-i pe spate, apoi încurcându-i-se în păr.

— Ai observat, deci? Cele mai multe femei nu observă decât a doua zi, când nu le mai sună.

Kurt, barmanul, nu era genul acela de bărbat și, cumva, reușea să o transporte și pe ea în trecut, în vremurile de dinainte. Peste bariera invizibilă a timpului, într-o vreme în care viața era doar viață. Pe când viitorul nu era decât un noian de oportunități împletit cu credința nerostită că familia ei avea să rămână mereu așa cum era. O familie fericită, chiar și atunci când Evan și Annie se certau din cauza unui lucru banal, iar părinții ei vegheau asupra lor. Tatăl ei nu era perfect – uneori avea pretenții exagerate și era rigid. Însă știau că îi iubește.

Și cât de mult o adorase pe mama lor! I se citeau în privire: felul în care îi admira idealismul, dedicarea față de elevii ei. Părinții lor aveau o aniversare specială în fiecare primă marți din luna august al cărei pretext era un secret pe care îl păstrau ei doi. Tatăl lor îi cumpăra întotdeauna ceva albastru. Ea îi prepara mereu un sendviș cu pui. Ușuiau copiii afară din cameră și rămâneau singuri – beau vin și râdeau. Respectaseră această tradiție în fiecare an până la moartea lui Annie.

De cealaltă parte a barierei se afla și mama ei – delicată la exterior, dar puternică în interior. Nu era nimic pe lume ce nu ar fi făcut pentru ei, copiii. Molly Clarke nu ratase nicio întâlnire a grupului de cros, niciun concurs de talente. Ori vreun meci. Îi alinase atunci când fuseseră bolnavi și când aveau

coșmaruri. Ea definea cuvântul acasă și era întruparea familiei. Era un simbol sacru al celei mai primare legături umane. Mama și copilul. Cât de ironic era că tocmai această dedicare dusese la moartea unuia dintre ei!

Pe vremuri, Nic se gândea că familia ei este specială. Idilică. Perfectă. Poate că Annie fusese pedeapsa ei.

Kurt, barmanul. O trăsese înapoi, peste acea graniță ce separa vremurile în care alegea bărbații, băieții pe atunci, dintre cei buni.

Kurt își găsise ceva de făcut ca să se prefacă ocupat.

— Deci ți-a fost de ajutor?

— Nu știu, i-a răspuns Nic. Reyes crede că s-ar putea să mintă. Ceva nu se leagă cu permisul ei electronic și povestea pe care ne-a spus-o despre călătoria la New York. Zice că s-ar putea să umble după banii de recompensă.

— A, da? Are sens. E ciudat că a așteptat atâta timp. Cum ziceai că o cheamă?

— Nu ți-am zis! Edith Moore. Locuiește în Schenectady.

Kurt a înmărmurit.

— Edith – e un nume de femeie mai în vârstă, nu-i așa? Este?

— Ce să fie?

— Mai în vârstă?

Nic a ridicat din umeri.

— Mai în vârstă decât noi. Mai tânără decât mama. De ce? Ai văzut pe cineva care nu era din oraș în acea noapte? Înainte să închizi barul?

Kurt și-a ridicat privirea în tavan, de parcă ar fi încercat să își aducă aminte. Și-a dus mâna la bărbie. Gesturile îi păreau exagerate, ca și cum s-ar fi străduit mult prea tare să sugereze contemplația.

— Nu cred. Dar am închis destul de devreme.

Nic i-a pus încă o întrebare, cu privirea fixată asupra chipului lui ca să îi poată citi reacția:

— Dar nu ai auzit niciodată de ea? Edith Moore?

Kurt i-a luat paharul din față și l-a așezat în chiuvetă. Apoi a șters urma de apă de pe tejghea.

— Nu.

Avea un ton sigur. Expresia de pe chipul lui nu trăda nimic.

Și cu toate acestea, ceva nu era în regulă.

— Ar trebui să plec.

Nic s-a dat jos de pe taburet și l-a împins la loc.

Însă Kurt a oprit-o din drum.

— Hei! Te-ai interesat de povestea acelei fete?

— Ce fată?

— Fata care a dispărut acum zece ani.

Nic a încercat să își amintească ceva, fără succes însă.

— Nu. Mi-ai spus despre asta data trecută?

— Da.

— Ai putea să-mi mai povestești o dată?

Acum, că îi captase atenția, Kurt a fluturat din mână ca și cum nu ar fi fost vorba despre ceva important. Acum, după ce Edith Moore și povestea cu camioneta fuseseră date la o parte.

— Cel mai probabil nu are nicio legătură. Fata era tânără, avea vreo nouăsprezece ani. Fată din oraș. Născută și crescută în Hastings. Oamenii au crezut că dispăruse, însă până la urmă s-a dovedit că fugise. Nu voia ca iubitul ei să o urmărească. I-a trimis un bilet după o vreme, dar îmi aduc aminte că lumea credea pe atunci că ceva nu e în regulă.

— S-a mai întors vreodată?

— Tu te-ai mai fi întors?

— Mda, într-adevăr!

— Presupun că voia să scape – de Hastings. Poate că de iubitul ei. Poate de ambele lucruri. Nu o cunoșteam chiar atât de bine.

Acum Nic era extrem de curioasă.

— Tu despre care dintre variante crezi că a fost vorba?

— Dacă a fugit de oraș sau de bărbat?

Kurt a ridicat din umeri.

— N-am nicio idee.

Și-a ținut privirea ațintită asupra lui până când ochii li s-au întâlnit.

— Cine ar putea să știe?

— Nu pot să mă gândesc decât la o singură persoană, i-a răspuns el. Sora ei.

— Unde pot da de ea?

Cazul acela avea ceva care îi atrăgea întru totul atenția. Era vorba tot despre o femeie care dispăruse și despre care se presupunea că fugise.

Kurt și-a aruncat o privire pe geam, peste stradă, spre motel, apoi a privit-o din nou în ochi.

— Te duc eu, i-a răspuns. După ce îmi închei tura.

11

Ziua a doua

STĂM LA O MASĂ MICĂ ÎN BUCĂTĂRIE. ESTE rotundă și are patru scaune. Mâncăm sendvișuri. Alice bea lapte. Am și eu un pahar cu lapte în față, dar nu îl beau. Ar fi trebuit să cer apă, dar nu am vrut să o supăr pe Alice. Ea mi-a turnat laptele. Urăsc laptele!

Bărbatul bea o bere. Are aceeași stare de spirit de când m-a adus înapoi de la marginea proprietății. Serviabil. Binevoitor.

Alice ne pune să ne ținem de mână pentru că vrea să spună o rugăciune. Bărbatul se întinde peste masă și îmi apucă mâna dreaptă. Alice îmi ia mâna stângă. În timp ce ea își rostește rugăciunea în gând, mi-o spun și eu pe-a mea. Mă rog ca niciunul dintre ei să nu îmi simtă bășicile din palmă.

— Îți mulțumim, Doamne, pentru aceste binecuvântări! Pentru mâncare și pentru lapte, adaugă fata.

Vorbește cu ochii închiși. Însă apoi îi deschide și se uită la mine.

— Și iartă-ne greșelile noastre! Amin!

A fost furioasă când m-a adus înapoi bărbatul. Fusesem plecată mai bine de o oră. Nu aveam idee și nici nu-mi păsa. Nu plănuisem să mă mai întorc. Acum nu știu ce să cred sau să simt. Mă agăț de speranță.

După ce ne-am întors, bărbatul mi-a mai adus și alte haine de la nevasta lui moartă. Nu mi-am mai văzut hainele de aseară, dar el mi-a zis că le-a pus

să se usuce pe o culme, afară, de vreme ce azi soarele este puternic. După cină, mă voi oferi să le iau.

Nervoasă cum era, Alice tot s-a oferit să îmi dea masca pentru alergii, dar i-am spus că nu am nevoie de ea. Că mă simt destul de bine după o plimbare atât de lungă. Asta i-a adus un zâmbet pe chip. Își făcuse griji pentru mine.

Bărbatul a adus mâncare pentru prânz. Sendvișuri reci și o pungă cu chipsuri. Mi-a spus că după ce mâncăm mă va duce înapoi în oraș.

Curentul e încă oprit. Telefonul e tot fără ton. Generatorul alimentează boilerul din subsol și avem căldură și apă caldă. Alimentează și aragazul. A funcționat toată noaptea și în după-amiaza asta. Chiar și fără motorină. Dar poate că nu e așa. Poate că acele bidoane erau de fapt pline.

Alice își bălăngănește picioarele în timp ce mănâncă. Tot corpul i se leagănă, iar părul i se răsfiră dintr-o parte în cealaltă. Poartă un pulover roz și colanți mov prea mici pentru ea. Din picioare îi atârnă niște papuci de casă cu iepurași.

Încerc să mănânc. Simt efectele extenuării și ale foamei, iar asta nu mă ajută să fiu productivă. Apuc sendvișul cu mâna care mă ustură și mi-l duc la gură. Mestec. Înghit. Dar sunt prea nerăbdătoare să termin. Vreau să merg în oraș și să văd cu ochii mei ceea ce mi s-a spus.

Mai întâi, faptul că mașina mea nu mai era pe marginea drumului. El crede că probabil a fost tractată undeva. Totul este închis și poliția este mult prea ocupată ca să verifice.

În al doilea rând, nu mi-a găsit geanta. Mi-a zis că trebuie s-o fi lăsat eu pe marginea drumului. Sau poate în mașină. Dar știu că nu este așa. Încă simt cum o strângeam în mână în timp ce îi făceam semn camionetei lui cu amândouă brațele ridicate

deasupra capului. Așa fac mereu, de altfel. Știu asta pentru că lui Evan și lui Nicole li se pare ridicol. Îmi zic că unii oameni nu știu să caute, că poate a rămas în camionetă, sub scaun, și că el pur și simplu nu s-a uitat cum trebuie.

Pentru că, în al treilea rând, a sunat la toate numerele pe care i le-am dat și nu a răspuns nimeni. A lăsat mesaje. Lui John. Lui Nicole. Câtorva prieteni. Mi-a arătat telefonul – numerele cu negru, cu o săgeată în dreptul lor. Apoi mi-a arătat mesageria vocală, care era goală.

Mi-am zis că așa ceva nu poate fi adevărat. Apoi m-a gândit că ar putea totuși să fie. Poate că nu i-au recunoscut numărul și nu au răspuns. În ultimul timp am primit o mulțime de apeluri telefonice care veneau de la numere diferite. Poate că nu au avut timp să își verifice mesajele.

Bărbatul se reazemă de spătarul scaunului, cu picioarele desfăcute și cu brațele întinse pe masă. După cină, vom merge în oraș și vom suna din nou. Ne vom opri la secția de poliție și îi vom întreba despre mașina mea. Îmi voi aduna hainele de pe culme. Și cu asta, basta!

— Îmi pare rău că m-am pierdut pe afară! zic veselă.

Îmi îndrept privirea spre Alice și zâmbesc.

— Nu am știut că sunt urși. E înfricoșător, adaug. Vin vreodată până aproape de casă? Am auzit că pot fi foarte agresivi atunci când vor mâncare.

Alice se uită la bărbat. Abia după ce acesta dă din cap, răspunde:

— Odată, au umblat în gunoi. Dar s-ar putea să fi fost ratoni. Și lor le place gunoiul. Și sunt atât de mari!

Nu prea am chef de vorbă, dar vreau să fiu politicoasă. Fac ochii mari, mimând uimirea.

— Și noi avem ratoni mari acolo unde locuiesc. Soțul meu a pus lacăt la tomberon ca să-i împiedice să mai vină. După o vreme, s-au dat bătuți.

Telefonul bărbatului e așezat pe blatul de bucătărie, lângă portofelul lui. Arunc o privire spre el. Trebuie să îmi reamintesc că nu am ce să verific până când nu ajungem într-o zonă cu semnal. Îmi aduce însă aminte de faptul că a încercat să sune și că nu i-a răspuns nimeni.

Mi-a fost greu să cred asta fără să văd apelurile. Nici măcar nu a fost nevoie să îl rog eu să mi le arate – cred că știe și el că e ceva de necrezut.

Lipsesc de 24 de ore. Ar trebui să stea lipiți de telefoane. Ar trebui să răspundă la fiecare apel, chiar și la cele care ar putea veni de la roboți. Nu-i așa? Nu ar trebui să răspundă la fiecare apel? Chiar dacă soțul meu nu mă iubește. Chiar dacă fata mea mă urăște. Ar trebui să fie disperați să mă găsească. Gândul acesta, că ar putea fi disperați, mă îmbolnăvește.

Iar acum îmi trece altceva prin minte – poate că nu și-au dat seama că am dispărut. E cu putință? Să nici nu fi observat măcar că nu am venit acasă?

Mă străduiesc să fac conversație:

— Am văzut fum când rătăceam prin pădure. Avem vecini aproape? întreb.

Alice ridică din umeri, ca și cum n-ar avea nicio idee. O cred. Nici copiii mei nu își dădeau seama cât de departe e ceva decât dacă mergeau singuri în acel loc, fie pe jos, fie cu bicicleta.

Încerc să îmi pun frâu gândurilor. Annie alerga în ziua aceea. Alerga să prindă vânzătorul de înghețată. A auzit clopoțeii de la mașină. Clinchetul. L-a auzit trecând pe lângă casă și știa unde avea să oprească – la intersecția străzii noastre cu șoseaua care ducea în oraș. În orașul nostru. E un parc mic acolo, pe colț. Vânzătorul de

înghețată își oprea mașina acolo și copiii alergau la ea din parc și se așezau la rând ca să cumpere înghețată. Când eram acasă, mergeam cu ei. Pe alee. De-a lungul străzii. Îi țineam de mână și ne asiguram că nu vin mașini. Apoi traversam strada.

Dar în ziua aceea nu eram acasă.

— Sunt departe, răspunde bărbatul. Prea departe ca să ajungi la ei pe jos fără să fii mâncat de un urs.

Mă întreb cum poate spune asta când știe că lui Alice îi este frică de urși.

— Alice mi-a spus că soția ta s-a pierdut în pădure,îi zic.

Ceea ce mi-a spus Alice îmi bântuie încă gândurile.

„Așa a murit prima mea mămică."

Acum bărbatul se uită la Alice. Apoi din nou la mine.

— Este adevărat, adaugă el.

Dar, cum ezită, îmi dau seama că este o minciună pe care o spune de dragul lui Alice și că își dă și el seama cât de ridicol sună.

— A intrat în pădure și nu s-a mai întors niciodată.

Și cu asta, basta! Tonul lui arată că discuția s-a încheiat, și știu că trebuie să las lucrurile așa. Dar... a glumit în privința urșilor, nu-i așa?

Termini de mâncat. Mergi în oraș.

Alice pare afectată de această discuție despre prima ei mămică. Mă întreb dacă era mama ei adevărată și dacă a iubit-o. Alice e atât de disperată după iubire! E o disperare care ar putea înghite cu totul o ființă.

— Nu e la fel de rău ca felul în care a murit fata ta, zice Alice.

Bărbatul se uită când la una, când la alta, curios.

— A fost lovită de o mașină. A alergat în stradă, îl lămurește ea.

Mă simt trădată, dar încerc să nu reacționez, să nu îmi las emoțiile să pună stăpânire pe mine. E doar un copil.

E doar un copil.

Alice mă lovește acum direct în inimă:

— Tu conduceai mașina, zice. Asta înseamnă că nu ai fost o mămică prea bună.

Mă holbez la ea, și fetița mă privește în ochi. Nu îmi pot feri privirea. Brusc, văd chipul lui Annie. Părul blond al lui Annie și ochii ei albaștri. Picioarele lui Annie se leagănă sub masă. Și Annie rostește acele cuvinte, cuvintele pe care trebuie să le fi gândit atunci când a simțit impactul mașinii, când metalul i-a strivit oasele și a aruncat-o în aer, când capul i s-a zdrobit de pavaj.

Mașina aia.

Mașina mea.

Îi aud vocea. Dulcea, dulcea mea fetiță.

„Nu ai fost o mămică bună."

Nu, iubita mea. Chiar nu am fost. Te-am lăsat să mori. Te-am ucis.

Simt cum îmi alunecă lacrimile pe obraji. Alice și bărbatul mă privesc cu mirare și curiozitate, și nu îmi mai pasă de ce s-a petrecut acolo. Nu știu ce pierdere au suferit și cum de au aflat lucrurile astea despre mine.

Nu i-am spus că eu conduceam mașina.

Felul în care stau și se uită la mine cum îmi plâng copilul mort este inuman.

— Să strângem și apoi să mergem în oraș? întreb cu voce tremurată.

Speranța că lucrul acesta se va întâmpla a început să pălească, dar nu știu cu ce să o înlocuiesc.

Bărbatul mă fixează cu privirea. Apoi răspunde vesel:

— Desigur!

Mă ridic și strâng farfuriile. Am mâinile pline în clipa în care sunetul acela de neconfundat mă înmărmurește.

De pe blatul de bucătărie se aude un țârâit. Este telefonul mobil al bărbatului. Cineva îl sună. Un apel care vine în această casă în care el a zis că telefonul nu are semnal.

Mă uit la el uluită, de parcă această revelație mi s-a așezat pe piept ca o lespede. Nu pot să respir.

— Se pare că astăzi este semnal, spun.

Aștept o reacție. Bărbatul rămâne nemișcat. Pe chip nu i se citește nicio expresie. Am farfuriile în mână. Stau între e și telefonul lui. Mă aplec spre blat, spre telefon. Nu mi-am mișcat picioarele, dar a simțit ceva. Intențiile mele. Disperarea. Îndoiala.

Dacă există semnal în această casă, atunci tot ceea ce mi-a spus ar putea fi o minciună. Mașina. Geanta. Apelurile către familia mea. Mă trag cu un pas mai aproape de blat și abia acum se mișcă și el.

Clatină încetișor din cap. Are pușca la îndemână, rezemată de perete. Alice își ține mâna la gură, încercând să își ascundă teama. Sau entuziasmul?

Nu mai gândesc. Dau drumul farfuriilor și acestea se sparg pe podea. Alice tresare. Bărbatul sare în sus.

Mă întind spre telefon și îl iau în mână. Ar trebui să fug, dar sunt disperată să apăs pe cerculețul verde. Înainte să o fac, mă trezesc pe podea, cu farfuriile sparte sub mine, zgâriindu-mi spatele. Bărbatul e deasupra mea, greutatea corpului său mă apasă la pământ. În cioburi.

— Du-te în camera ta! îi spune lui Alice, și ea o tulește.

Vocea lui este aspră, dar calmă. Nu țipă. El nu țipă niciodată. Nici măcar în toiul acestor mișcări violente.

Îmi ia telefonul din pumnul încleștat. Îl ia fără să depună niciun efort, desprinzându-mi degetele de parcă toată forța pe care o am în mine nu reprezintă nimic pentru el. Corpul meu se luptă acum, brațele și picioarele, trunchiul și capul, totul se zbate și se zbuciumă ca și cum aș fi un animal prins în colții unui prădător.

Neajutorată.

Picioarele lui sunt fixate în exteriorul picioarelor mele, imobilizându-le. Îmi ține ambele încheieturi cu mâna stângă și se ridică suficient cât să se uite la telefon. Încerc să ridic capul, gata să-l mușc, dar nu reușesc să-l ajung. Iar el știe. Citesc pe fața lui satisfacția prădătorului care și-a capturat prada.

Cu degetul mare, oprește apelul înainte să i se poată răspunde.

Apoi împinge telefonul departe, pe podeaua de bucătărie. Își pleacă fruntea spre mine și buzele lui îmi ating urechea.

— Te întrebi dacă la telefon era fata ta? Cea pe care nu ai omorât-o?

Acum împietresc. Teroare. Ei știu totul.

Nu mai rostește niciun alt cuvânt și mă târăște pe podea, printre cioburile care zgârie parchetul și care mi se înfig în carne.

Mă trage de brațe, chiar dacă dau din picioare și îmi smucesc trupul, încercând fără sorți de izbândă să mă eliberez.

Mă târăște pe hol, pe lângă camera de oaspeți. Pe lângă camera lui Alice și a sa, până în capăt.

Deschide ușa de la camera rece și întunecată, cu podeaua dură de gresie.

Spaima îmi pătrunde în oase în timp ce mă trage înăuntru și apoi închide ușa. De cealaltă parte, aud țăcănitul unui zăvor.

Și atunci înțeleg.

Nu voi părăsi niciodată această casă.

12

Ziua a paisprezecea

DAISY HOLLANDER.

O altă femeie care dispăruse. O altă femeie care le scrisese celor dragi ca să le spună că își lăsase viața în urmă. Nic se gândea la Daisy Hollander cu o cană de cafea în mână și privirea ațintită spre barul de peste drum.

Kurt îi povestise ce știa despre fata dispărută și despre familia ei. Opt copii. Sărăcie. Destule lipsuri cât să atragă atenția asistenței sociale, și asta însemna ceva în acea parte a statului, zisese el. Părinții erau plecați de mult. Plecaseră și toți copiii. Cu excepția unuia dintre ei. O soră pe nume Veronica.

Locuia în casa veche a familiei, departe, în adâncul pădurii, lângă râu. Pe un teren care îi aparținea statului. Nimeni nu încercase să alunge familia de acolo. Kurt îi zisese că se întreba dacă statul știa măcar despre teren. Nimic din ceea ce se întâmpla în Hastings nu prea conta oricum.

„N-o vei găsi singură!" îi zisese Kurt.

Îi promisese că avea să o ducă el după ce i se termina tura.

Straniu? se întreba acum. Că nu îi dăduse pur și simplu adresa? Că nu adusese vorba despre poveste de la bun început? Nimeni altcineva nu îi mai vorbise despre Daisy Hollander. Nici măcar căpitanul Watkins.

Restaurantul era aproape gol chiar și la amiază. Un singur bărbat la bar și femeia în vârstă din

spate care venea în fiecare zi și rămânea acolo până la cină, citind cărți și sorbind apă cu lămâie. Nic și-o amintea de la vizita ei trecută. În local era cald, iar apa era gratis. Asta o făcea pe Nic să creadă că Roger Booth e un bărbat generos.

I-a făcut semn chelneriței, aceeași care fusese acolo și de dimineață. Fata stătea sprijinită de tejghea și citea ceva pe telefon. O ignora. Nic îi atrăsese atenția agentului Reyes, așa că acum trebuia pedepsită cu o servire proastă. Cu cafea rece.

Așa făceau fetele la școală. Nic nu se numărase niciodată printre ele. Niciodată. Geloziile lor meschine o amu-zaseră. Ea fusese sportivă. O elevă eminentă. Se concentrase asupra jocului care se încheia cu intrarea la facultate și descoperirea propriului drum în viață. Prietenii ei aveau aceleași ambiții. Erau un grup restrâns, cinci inși împotriva scării sociale invizibile din școala lor. Felul în care erau împărțiți era absurd. Băieții care făceau sporturi cu bețe se aflau în top. Prietenele lor erau imediat sub ei, la picioarele tronului. Blonde drăguțe. Întotdeauna. Nic era blondă, și unii o considerau drăguță. Dar nu era croită pentru a sta alături de un sportiv.

Ei îi plăceau băieții tăcuți. Tocilarii și alergătorii. Gânditorii tăcuți. Cei de care îi amintea Kurt Kent, deși acesta nu se potrivea în niciuna dintre amintitele categorii. Poate că era vorba despre ardoarea lui. Așa își descria mama ei soțul – ca fiind plin de ardoare.

Viața aceea păruse trainică.

Viața aceea fusese ca un dar. Un dar de mult pierdut.

Nic se pregătea să se ridice și să își ia singură cafeaua când a văzut că are un mesaj de la Evan.

Nic a început să scrie un răspuns, dar apoi s-a hotărât să sune.

— Bună! a întâmpinat-o vocea lui Evan, surprinsă.

— Bună! Ce mai faci?

— Sunt, știi, mă rog! Ce se întâmplă pe acolo?

Nic s-a gândit o clipă cât anume să îi spună. Băiatul trebuia să se concentreze. Clasa a unsprezecea era importantă.

— M-am întâlnit cu femeia aceea.

Nic i-a povestit despre polițistul Reyes și despre cum reușise să găsească inadvertențe în povestea lui Edith Moore.

— Deci este precum ceilalți nesimțiți? Umblă după bani? a întrebat Evan.

— Toată lumea vrea bani. Asta nu înseamnă că nu spune adevărul în privința camionetei. Ar trebui să fie proastă să inventeze o poveste pe care mama să o poată demonstra ca fiind falsă.

Evan a amuțit.

Nic nu ar fi trebuit să amintească despre asta. Evan se gândea acum la același lucru care îi trecuse și ei prin minte mai devreme, după ce ea și Reyes o lăsaseră pe Edith Moore la Gas n' Go. Dacă mama lor era moartă, nu avea să poată demonstra nimic. Și erau bani la mijloc, fie că era vie, fie că era moartă.

— Ev... eu cred că a văzut-o pe mama! a spus Nic, schimbând subiectul.

Îi dădea speranță.

— Îți aduci aminte cum flutura mereu din mâini la noi atunci când nu reușea să ne atragă atenția?

— Cu amândouă brațele deasupra capului? De parcă ar fi lucrat pe aeroport?

Nic a zâmbit.

— Da! Era ridicol, nu?

— Pot să-ți zic ceva?

— Sigur, Ev. Ce este?

— A făcut asta la meci. Nu și-a dat seama că am văzut-o, dar, după ce am dat un gol, s-a ridicat și a început să aplaude și să își fluture mâinile așa, și m-a enervat, pentru că arăta atât de caraghios!

Abia putuse să scoată pe gură ultimele cuvinte.

— Poate că și-a dat seama, Evan. Poate că știa că ai văzut-o și că, deși ți se părea iritant, știai că face asta pentru că te iubește.

— Poate. Ce te-a făcut să te gândești la asta? La felul în care ne face ea cu mâna? a întrebat-o Evan.

— Edith Moore a zis că așa i-a făcut semn mașinii să oprească. Și avea și geanta ei într-o mână, așa că o fluturase și pe aceea.

Glasul lui Evan era mai degajat acum:

— De obicei își ținea telefonul în mână. Era al dracului de ridicol! I-am zis să nu mai facă așa.

— Știu! I-am zis și eu. Până și tata i-a zis. Era jenant.

Toate aceste gânduri și amintiri legate de mama lor i-au pus lui Nic un nod în gât.

— Femeia a văzut și literele de pe geantă. Informația asta nu am făcut-o publică.

— Deci chiar a văzut-o? A văzut-o pe mama în noaptea aceea? a întrebat Evan cu glas tărăgănat.

Plângea? Îl făcuse să plângă?

— Ev...

— Poți găsi camioneta? Poate că a spus ceva, poate că i-a zis cuiva de ce nu se mai întoarce acasă.

Cuvintele lui sunau fragil, sfărâmate.

— Încerc, Ev. De aceea mă aflu aici. De aceea voi rămâne.

— Bine... La dracu'! Adică, la dracu' cu toate astea, Nic! Unde e?

— Nu știu...

Nic încerca să-și păstreze calmul, să nu îi tremure vocea, pentru ca Evan să nu-și piardă cumpătul. Era prea târziu însă.

— De ce? La dracu'! De ce ne-a părăsit?

Nic a închis ochii și a tras adânc aer în piept, gândindu-se ce ar fi putut să îi spună. Era mai bine dacă îi dădea crezare minciunii tatălui lor? Că biletul era autentic? Că mama lor îi abandonase? Sau ar fi trebuit să îi spună adevărul – că acum ea, una, nu mai era așa de sigură, chiar dacă poliția și toți ceilalți din oraș rămâneau convinși?

Faptul că nu știa sigur ce se întâmplase însemna că mama lor ar fi putut să fie moartă.

— Ev, ascultă-mă! Nu are nimic de-a face cu meciul. Nu are de-a face cu nimic din ceea ce ai spus tu.

— O văd uneori, a adăugat el cu vocea puțin mai liniștită. O văd stând în dreptul ușii de la vestiare și zâmbindu-mi. Așteptând să îi zâmbesc și eu. Un zâmbet doar, pricepi? Dar eu eram prea enervat de faptul că stătea acolo, unde puteau să o vadă toți prietenii mei. Nu era normal să străbată atâta drum pentru fiecare meci. Ceilalți părinți nu vin până la finală. Ea de ce trebuia să vină? De ce tot venea?

— Știi de ce, Ev.

— De ce?

Nic a așteptat o clipă, lăsându-l să se gândească.

— Din cauza lui Annie? a întrebat el atunci. Asta a fost acum atâta timp! Și nu-i ca și cum dacă vine opt ore cu mașina pe drum ca să mă vadă pe mine o să învie Annie.

— Știu. E complicat.

— Te întrebi vreodată…

— Ce?

— De ce nu suntem îndeajuns. De ce nu e îndeajuns că noi suntem încă aici.

Dumnezeule, Evan! Ce ar fi putut să-i spună? Adevărul era că nu își pusese niciodată această întrebare. Era șocant să o audă rostită, să își dea seama cât de diferit rezonase dispariția mamei lor în sufletul lui Evan.

— Evan, o voi găsi! Bine? Tu rămâi concentrat! Eu mă descurc.

— Bine...

— Îmi promiți?

— Promit!

Nic i-a povestit despre tripla spartă și despre cum această informație le deschidea o nouă pistă. A făcut în așa fel încât lucrurile să sune mai promițător decât erau, pentru că voia ca fratele ei să fie bine. Evan părea să găsească alinare în cuvintele ei, în acea fărâmă de speranță pe care i-o oferise.

Apoi a întrebat-o:

— Ați aflat până la urmă ce se afla în spatele acelui gard? S-a interesat cineva?

Nic a urcat în camera ei. Și-a luat pantalonii de trening și încălțările sport, apoi a coborât din nou la parter, unde a dat de Booth, care se afla la recepție.

— Bună! a salutat Nic.

— Salut! i-a răspuns el.

Avea o dispoziție bună.

— Sunt ceva trasee în spatele motelului? Aș fi vrut să ies la alergat.

Roger și-a smucit capul înapoi atât de surprins, încât părea că întrebarea îl lovise ca un pumn în barbă.

— Nu chiar. Zona este destul de accidentată. Și e umezeală. De ce nu alergi pe lângă șosea?

— Am făcut cros. Și acum obișnuiesc să alerg prin păduri. Fac trasee. Până unde se întinde proprietatea?

— Avem în jur de patruzeci de pogoane. Ai putea să te antrenezi pentru maraton dacă vrei.

Roger Booth avea simțul umorului.

Nic s-a întors pe călcâie și a luat-o spre ușa de la intrare. Roger a strigat după ea:

— Așteaptă! Glumeam! Nu ești în siguranță acolo. Urșii sunt încă activi. Și au fost văzuți și lupi.

— Serios?

Roger a dat din cap. Vorbea serios, dar lui Nic nu-i păsa.

— Chiar vrei să mergi în pădure?

— Chiar vreau. Și în plus, vreau să inspectez gardul pe care l-a văzut tata.

— Gardul?

— Nu știi despre el?

— N-am auzit de vreun gard de când mă ocup de locul ăsta. Din câte știu, e doar pădure.

Nic a luat-o după el pe ușa din spate. Dădea într-un birou care mai avea o ușă spre exterior, spre o curte din piatră plină de buruieni. Aproape toate dalele erau acoperite de mușchi. Un gard din lemn putrezit îngrădea suprafața de formă pătrată. Într-un colț erau înghesuite o pirostrie și niște scaune de grădină. În colțul opus se afla o magazie.

— Folosim curtea asta vara. Ori, mai bine zis, o foloseam, pe vremea când aveam mai mulți oaspeți. În unele nopți ne strângeam aici cu toții. Copii, părinți, stăteam cu toții noaptea în jurul focului.

Nic nu putea să-și imagineze tabloul. Starea de dezintegrare, de deznădejde, în care se afla grădina era ca un fel de mărturie a agoniei pe care acel oraș o îndurase de la prăbușirea sa economică.

L-a urmat pe Roger Booth până la magazie. Bărbatul a deschis încuietoarea și apoi ușile.

Înăuntru se aflau câteva unelte și echipament pentru grădinărit. O mașină de tuns iarba John Deere era rezemată într-un colț, cu un strat gros de

praf deasupra. Lângă ea se găsea un mic generator. Proptite de un perete – niște torțe Tiki.

Și, chiar deasupra lor, se afla un șir de puști.

— Îmi dai una din aia? l-a întrebat Nic. Ca să împușc urșii?

— Știi să tragi cu pușca? a întrebat-o Roger.

— Am ratat ora asta la școala mea privată.

Roger i-a zâmbit.

— Eu mă gândeam mai degrabă la ceva de genul ăsta.

I-a întins un tub mic și negru.

— E spray paralizant. Problema e că trebuie să te apropii destul de mult de urs pentru a-l putea folosi.

Nic a luat sprayul și l-a cercetat ca să se asigure că știe cum să îl folosească. Roger i-a îndreptat mâna în poziția corectă. Mâinile lui erau mai puternice decât și-ar fi închipuit. Avea degete lungi și zvelte.

— Așa, a zis el. Îndrepți și apeși.

— Cât se întinde jetul?

— Vreo doi metri.

Roger s-a îndepărtat și s-au îndreptat spre ieșire. Odată ajunși afară, a tras zăvorul la loc.

— Deci dacă văd un urs trebuie să îl las să mă atace și apoi să-i dau cu spray, sperând că mă va lăsa în pace?

Roger a dat din cap, zâmbind.

— S-ar putea ca mai întâi să îți ardă o gheară.

— Bun! a comentat Nic. Mai bine rănită decât moartă, presupun.

— Exact!

Au început să se plimbe în jurul gardului în spatele căruia se vedea doar pădure. Copacii erau înalți, dar fără frunze. Nic știa că avea să poată să își croiască drum printre ei. Roger a arătat spre soare.

— Mergi spre apus! Nu coti! După ce te saturi de alergat, întoarce-te și vino direct înapoi! Așa n-ai să te pierzi.

— Am de gând să iau telefonul cu mine. Pentru orice eventualitate.

— Bun! Noroc!

Roger a rămas la lizieră.

Nic s-a întors, a făcut câțiva pași și apoi s-a oprit.

— Pot să te întreb ceva?

Bărbatul a dat din cap.

— Sigur.

— Ai cunoscut o femeie pe nume Daisy Hollander?

Booth se holba la ea cu o privire inexpresivă.

— Da! Era o fată din liceu.

— Care a dispărut? a întrebat Nic.

— Cine ți-a spus asta?

— Am auzit vorbindu-se. Ai idee ce s-a întâmplat cu ea?

— A plecat. La fel ca restul familiei ei. S-au dus unul câte unul. Știi, pe aici, oamenii așa procedează.

Nic a fost atentă la fața lui, la nonșalanța cuvintelor rostite și la tonul vocii, care nu i se potriveau cu expresia afișată.

— Ar trebui să o iei la pas, înainte să apună soarele.

Apoi Booth s-a făcut nevăzut în spatele gardului. Nic a auzit ușa de la motel deschizându-se și închizându-se. Apoi s-a pus în mișcare.

Își simțea picioarele greoaie. Respira greu. Era obosită și nu mâncase – corpul ei protesta. Însă durerea o făcea să se simtă mai bine. Alerga printre copaci cu grijă, atentă la fiecare pas, ca să nu calce pe vreo creangă sau piatră. Era o cursă cu obstacole, iar efectul era același pe care și-l amintea de pe vremea când alerga la cros. Durerea fizică,

mintea ocupată – toate astea îi distrăgeau atenția într-un mod binevenit.

Și-a verificat telefonul. Trecuseră cincisprezece minute și nu apăruse încă niciun gard.

Inspiră! Expiră!

Durerea din picioare i se mutase într-o parte. O crampă. Niciodată nu fusese nevoită să se oprească. Nici măcar după o noapte grea. Nici după ce străbătea kilometri întregi. Acum era vorba despre ceva mai mult decât extenuare.

Brusc, a trebuit să se oprească, aplecată de șale și încercând să respire. În vreme ce mintea ei fusese ocupată încercând să se lupte cu durerea, cuvintele se eliberaseră. Acum erau libere și îi cântau în urechi. Cuvintele pe care i le spusese mamei ei în dimineața zilei în care dispăruse. Lucrurile care se adunaseră pe deasupra lui „te urăsc!" și „deschide ochii!" Ceea ce cu siguranță fusese ultima picătură pentru mama ei în ziua comemorării morții lui Annie.

„Mi-ai omorât sora!"

Ah! Dumnezeule! Nu!

„Ți-ai omorât propriul copil!"

Nu!

Rostise acele cuvinte. Și nu-i mai povestise nimănui despre asta.

Au venit lacrimile, amestecându-se cu sudoarea lipicioasă de pe chip. Le-a șters cu dosul mâinii și s-a rezemat de un copac.

Inspiră! Expiră!

Cerul devenea portocaliu. Nu mai avea cine știe cât la dispoziție până când soarele urma să coboare prea mult pentru a se mai putea orienta.

Nic și-a întors privirea spre apus ca să se asigure că alergase în direcția corectă. Atunci a văzut ceva lucind printre copaci. S-a uitat din nou și a luat-o în acea direcție. O nouă sclipire. Soarele era aproape

de linia orizontului și crea o văpaie în jur. Însă Nic a mers mai departe, până când a fost obligată să se oprească.

Evan avusese dreptate – era un gard acolo. Nic se afla în fața lui. Și-a ridicat privirea. Probabil că avea vreo 2–2,5 metri înălțime. În vârf avea sârmă ghimpată, iar sârma gardului era și ea presărată cu niște ghimpi mai mici. Nic i-a atins cu băgare de seamă. Erau ascuțiți. Meniți să îi împiedice pe cei care ar fi încercat să se cațăre pe gard. Ghimpii ar fi sfâșiat pielea, iar ochiurile din gard erau prea înguste pentru a-ți sprijini pantoful în ele.

Nic a privit printr-unul dintre ochiuri, dar de cealaltă parte nu se vedea decât pădurea.

A luat-o la pas în lungul gardului. Și-a adus aminte de avertismentul lui Roger Booth – nu trebuia să se abată de la drum.

Și-a zis că nu avea să cotească decât o singură dată și să meargă preț de zece minute. Apoi urma să se întoarcă.

I-a luat doar cinci ca să ajungă la gaura mică pe care cineva începuse să o decupeze în gard.

13

Ziua a cincea

UȘA SE DESCHIDE ȘI CELE TREI ZILE DE ÎNTUNERIC se încheie.

Mi-a adus mâncare după lăsarea întunericului. Lasă lumina din hol aprinsă. Nu există ferestre în această cameră întunecată în care s-a născut Alice. Doar o chiuvetă, o toaletă cu pompă manuală și podeaua de gresie. Mi-a dat două pături ca să nu mor de frig.

Socotesc zilele după intensitatea întunericului. Lumina este ca apa, își găsește întotdeauna drumul prin crăpături și fisuri.

În cea de-a treia noapte, nu mi-a mai adus mâncare. A așteptat venirea dimineții. Când a deschis ușa, o lumină orbitoare s-a revărsat din spatele lui. Este atât de strălucitoare, încât mă orbește și abia dacă îi pot deslușì chipul.

Lasă tava pe podea în timp ce mă ridic, sprijinită de peretele din capăt. M-a lăsat să aștept pentru că ultima oară când mi-a adus tava îl pândisem. În cea de-a doua noapte, atunci când am auzit podelele scârțâind în capătul holului. În acea noapte, m-am așezat în fața ușii. Am auzit zăvorul, apoi am văzut schimbarea de nuanță a întunericului atunci când ușa s-a deschis înspre cameră. Aveam în mâini o pătură.

Cu inima explodându-mi în piept de furie și cu mâinile tremurând, eram pregătită să-i arunc pătura pe cap, să îl trag spre mine și apoi să îl trântesc la podea. Mi-am închipuit tava zburându-i

din mână și mâncarea împrăștiindu-se. Mi-am închipuit-o pe Alice țipând în timp ce eu îl loveam în vintre. I-aș fi lăsat pe amândoi în această cameră, apoi aș fi încuiat ușa și aș fi fugit de aici. Aș fi luat mașina lui, dacă aș fi găsit cheile, sau aș fi alergat la gard și aș mai fi tăiat două sârme ca să mă pot strecura printre ele.

Poate că aș fi luat cu mine și pușca. Poate că aș fi tras cu ea în gard.

Dar lucrurile nu s-au întâmplat așa. În cea de-a doua noapte, el era pregătit, gata să îmi facă față, în timp ce eu stăteam de cealaltă parte a ușii cu arma mea amărâtă. A rămas câțiva pași în urmă. Nu avea nicio tavă în mână. Doar pușca.

Eram pregătită să îl atac cu pătura, iar el anticipase asta. Știuse că pătura era singurul lucru de care mă puteam folosi și că aveam să încerc să o fac.

Știe prea multe.

Sau poate că a mai văzut trucul la femeia care a locuit aici.

A râs de mine. Mi-a poruncit să mă dau înapoi. Apoi a încuiat ușa. Și m-a lăsat să aștept toată ziua și toată noaptea și să mă întreb dacă urma să mai primesc vreo tavă. Să mă întreb dacă nu cumva avea să mă lase să mor de foame.

Ușa se deschide acum și, după cea de-a treia noapte, mă reazem de peretele din capăt. Las lumina să îmi adape creierul însetat de ea. Îl urmăresc cum așază tava lângă ușă și apoi trage zăvorul.

Mă împiedic în drum spre ea. Pupilele mi s-au îngustat din cauza acelei explozii rapide de lumină și acum nu mai pot cerne umbrele cu care s-au obișnuit. Iau tava și mă așez. Pipăi cu mâna sendvișul rece. Și mai este ceva.

Este mică, din metal. Pipăi sticla de la un capăt. Un buton la celălalt. Îl apăs, și lumina inundă spațiul.

O mică lanternă. Un dar pe care nu îl înțeleg.

Nu merit un dar după a doua noapte.

Nu mă opresc pentru a cugeta. Am să las lanterna aprinsă cât mănânc sendvișul. Îmi este sete, dar am apă în chiuvetă și mă hotărăsc să mănânc mai întâi pentru că sunt moartă de foame.

Când ridic sendvișul, observ ceva sub un șervețel de hârtie. Este un articol dintr-un ziar pe care l-a imprimat bărbatul. Ziarul electronic al orașului meu.

Simt un val de căldură în piept în timp ce ochii mi se opresc asupra siglei și a literelor care alcătuiesc numele. Recunosc fontul familiar și reclamele. Florăria lui Grayson. Covrigăria Buster. Birourile de Avocatură Walsh, Sandberger, LLC. Întotdeauna este la fel. În fiecare zi. De fiecare dată când deschid pagina. Și, pentru o fracțiune de secundă, în nebunia mea, simt siguranța căminului.

Apoi însă valul de căldură se preschimbă în fiori de gheață. Citesc titlul articolului de pe prima pagină:

CĂUTĂRILE ÎN CAZUL LOCALNICEI DISPĂRUTE AU FOST SISTATE

Îngheț cu totul...

Dovezile indică faptul că Molly Clarke a plecat din proprie voință după ce și-a abandonat mașina.

Lacrimile îmi ard obrajii.

Instabilă emoțional după moartea accidentală a fiicei ei...

Și-a călcat propriul copil cu mașina în timp ce se întorcea acasă de la muncă...

„Nu a mai fost niciodată la fel după aceea", spune o sursă apropiată familiei...

Citesc fiecare cuvânt. Citesc despre faptul că mașina mea abandonată rămăsese fără benzină. Citesc că mi-am lăsat telefonul. Citesc despre vizita mea la școala lui Evan și cum el m-a ignorat în văzul tuturor, iar eu am plâns lângă vestiare.

Așa am făcut? Am plâns lângă vestiare?

Îmi ia câteva minute să găsesc răspunsurile. Abia după ce ajung la pasajul subliniat cu roșu, înțeleg ce s-a întâmplat.

Fiica lui Clarke, Nicole, și soțul, John, au participat la căutarea care a fost oprită ieri după-amiază, după patru zile. Anchetatorii nu au vrut să ofere amănunte, dar o sursă apropiată familiei ne-a spus că a fost făcută o plată cu cardul de credit la un hotel din apropiere și că în camera rezervată de Clarke au fost găsite niște haine și un bilet. Anchetatorii au confirmat că în momentul de față se crede că persoana care face obiectul anchetei a plecat de bunăvoie.

Ce a făcut?

Are geanta mea. Mi-a găsit cardul. A falsificat un bilet – poate folosindu-se de numele și de numerele pe care i le-am scris ca să-mi poată contacta familia.

Mă cuprinde din nou furia și, odată cu ea, febra. Lacrimile nu îmi mai seacă.

Gândurile acelea pe care le-am avut în timp ce pășeam pe șosea, drumul acela cu mirajul și promisiunile lui false care mi se strecuraseră în minte, în inimă. Gânduri despre cum aș putea să îmi las familia în urmă. E ca și cum bărbatul ar fi putut să mi le citească și apoi să le transforme în

realitate. El m-a adus în situația asta, dar nu pot să mă abțin să nu întorc lucrurile pe toate fețele. Oare m-am adus singură în situația asta?

În josul paginii, descopăr o fotografie cu John și Nicole. Se îndreaptă de la o mașină spre sediul poliției. Nu recunosc clădirea și nici strada, cum nu-i recunosc nici pe oamenii din jurul lor. Mă gândesc că trebuie să fie în Hastings.

Îmi trec ușor degetele peste pagină, atingând imaginea care îi înfățișează. Mi-i doresc pe amândoi aici, în brațele mele, mai mult ca oricând.

Aud scârțâitul podelei din capătul holului și îmi strecor lumina de la lanternă pe sub ușă. Mă ridic și mă apropii de ea până reușesc să deslușesc fanta de dedesubt. Lumina se schimbă odată cu scârțâitul podelei, și știu că el e acolo. Așteaptă. Ascultă, probabil.

Aerul rece și închis îmi umflă plămânii până când reușește să explodeze din piept în cuvinte:

— Ești un monstru!

Țip inutil, din disperare, pentru că știu că nimic din ceea ce aș putea spune nu îl va atinge.

Dar aud o voce...

— Șșș...

Este vocea unui înger. Dulcea mea Alice. Așa mă gândesc la ea acum, în această clipă, când îmi dau seama că piciorușele ei sunt cele care fac umbre în lumina pe care o întrezăresc pe sub ușă.

Îmi lipesc palma de lemn.

— Alice?

Îmi șoptește:

— Nu îți face griji! Nu plânge!

— Știu, scâncesc. Vreau doar să merg acasă. Vreau să îmi văd familia.

Alice oftează adânc, ca să o aud.

— Cu toții vrem lucruri, zice ea. Dar primim ceea ce primim și nu ne supărăm.

Chicotește, și asta mă face să plâng și mai tare. Cum aș putea să ajung la ea? Cum aș putea să o conving să salte zăvorul cu degețelele ei mici...

— E drăguță, zice Alice.

Mă alarmez.

— Cine este drăguță? întreb.

Dar știu deja.

— Nicole, răspunde ea.

Mă înec cu propria suflare. Îmi astupă gâtul și nu pot să vorbesc. Așa că ascult.

— Are părul cu adevărat blond și ochi albaștri, și este curajoasă.

Îmi înghit nodul din gât.

— De unde știi?

Poza era alb-negru și nu oferea nicio descriere a fetei mele.

— El mi-a spus. O știe de când a venit să te caute.

— Ah! murmur.

Îmi tremură vocea. Încerc să îi imprim o undă de uimire degajată.

— Când a fost asta?

— Ăăă...

Îmi închipui fruntea ei încrețită în timp ce se gândește.

— Nu știu, dar pe urmă pur și simplu s-a dus acasă. Au renunțat cu toții să te mai caute.

Acum mă simt ușurată. Nu vreau ca fiica mea să fie aici, în acest oraș în care el o poate vedea. Mă simt de parcă, printr-o bizară ironie a sorții, rugăciunea mea a fost ascultată, iar ei m-au lăsat în pace.

Chiar și așa, panica rămâne acută. Bat agresiv cu palma în picior ca să scap de toată energia în plus, care mă îndeamnă să bat cu pumnii în ușă. Vrea să îmi convingă vocea să urle după ajutor.

Nimic din toate astea nu mi-ar fi util.

— Bine! zic, lovind cu palma atât de tare în picior, încât simt durere. Știi ce înseamnă asta?

— Ce? mă întreabă ea.

Mă înec cu vorbele pe care trebuie să le rostesc. Știu însă că trebuie să le scot afară.

— Înseamnă că acum pot rămâne. Înseamnă că pot ieși din camera asta și pot fi mămica ta, pentru că ei au renunțat cu toții să mă mai caute.

Nu spune nimic. Nu mă crede.

— Dar doar ce-ai zis că vrei să mergi acasă.

Isteață fată! Cât te urăsc în clipa asta!

Nu, nu o voi face. Nu voi urî un copil. Un copil care este la rândul lui o victimă. Schimb placa:

— Știu... Dar tu ai dreptate. Nu putem să avem întotdeauna tot ceea ce ne dorim. Vreau să merg acasă, dar vreau și să fiu mămica ta. Nu mi se pot împlini ambele dorințe, și este în ordine. Acum pot doar să fiu mămica ta atâta timp cât îți vei dori. Casa mea va fi întotdeauna acolo, așteptându-mă.

Lacrimi, lacrimi, lacrimi mă îneacă în timp ce rostesc aceste cuvinte. Îmi îneacă ura care amenință să pună stăpânire pe mine.

— Ah! exclamă ea. Ei bine, ar fi trebuit să vrei să rămâi de la început. Pentru că tu ți-ai omorât fata, și ea avea nouă ani. Și eu am nouă ani! Și eu am nevoie de cineva care să mă învețe, iar tu ești profesoară! Ar fi trebuit să îți dai seama că aceasta este a doua ta șansă.

O piesă din puzzle se așază la locul ei.

— Cine ți-a spus asta?

— Nu mai contează.

Trag aer în piept. Îmi înghit lacrimile.

— De ce? întreb. De ce nu contează?

— Pentru că el o place. Îi place cum arată și cum se poartă. Seamănă mai mult cu prima mea mămică.

Următorul cuvânt îmi alunecă de pe buzele tremurânde:

— Cine?

Îmi tremură buzele pentru că, din nou, știu răspunsul înainte ca ea să îl articuleze.

Alice o spune însă oricum:

— Fata ta, Nicole. Iar el vrea ca ea să se întoarcă.

14

Ziua a paisprezecea

ROGER BOOTH NU ERA LA MOTEL ATUNCI CÂND NIC se întorsese după drumul în pădure. Pe ușa de la recepție era afișat un anunț laminat care spunea că *proprietarul nu este disponibil în această seară.* Lăsase un număr de telefon pentru urgențe. Unde naiba plecase Roger Booth pentru atâta timp?

Mintea lui Nic se învârtea încă în jurul acelor gânduri, în jurul cuvintelor care se eliberaseră în timpul alergării, dar și a gardului și a găurii mici pe care cineva încercase să o facă în el. Avea întrebări care cereau răspunsuri. Avea nevoie de Roger Booth.

A observat mașina din parcare și pe Kurt Kent pe locul șoferului. Uitase de întâlnirea lor, așa că a fugit afară ca să-l prindă până când nu pleca de acolo.

— Ai descoperit ceva? Legat de camion? a întrebat-o el atunci când Nic a urcat pe locul pasagerului.

— Încă nu.

— Mda. Lucrurile se mișcă încet pe aici. Ceea ce e straniu, având în vedere că nu prea sunt multe de făcut. Inerție, presupun.

Mașina a luat-o spre stânga, către râu.

— Inerție?

— Da! Ca în fizică, știi? Un obiect în mișcare...

— Nu, știu ce înseamnă. Doar că...

— Te-ai gândit că eu nu?

Sunase ca și cum s-ar fi simțit insultat, de parcă ar fi știut că presupunea anumite lucruri doar pentru că era blocat în acel orășel. Și pentru că el se simțea superior – față de oraș și de presupozițiile lui Nic.

— Eu sunt cea care nu a terminat liceul, a spus Nic, sperând să îl mai îmblânzească.

Kurt și-a îndreptat privirea spre ea, apoi din nou spre drum. Remarca păruse să funcționeze.

— Mda. În regulă!

Au condus în tăcere, trecând de poliție, de primărie, de atelierul de reparații auto. Au ajuns la capătul orașului, acolo unde drumul se întâlnea cu râul, și au făcut la dreapta.

— Știai că există un gard în spatele motelului? l-a întrebat Nic. E la aproximativ 2,5 kilometri și are în jur de 2,5 metri înălțime. Sârmă ghimpată deasupra. De fapt, e făcut cu totul din sârmă ghimpată.

— L-ai întrebat pe Booth? Poate că este gardul lui.

— Mi-a zis că nu știe. Dar de ce ar avea familia Booth nevoie de un gard? Poți pătrunde pe proprietatea lor din orice parte a clădirilor, doar au uși în spate. Nu este genul de loc bine păzit.

Kurt a ridicat din umeri.

— Din cauza animalelor, poate. Urși, dar și lupi și căprioare. Căprioarele pot sări până la 2 metri înălțime. Lupii vânează căprioare. Nu știu.

— Mai e ceva, a adăugat Nic. Am găsit un loc în care părea că cineva a încercat să taie sârma pentru a face o gaură în gard. Tăietura era precisă, nu ar fi putut să fie făcută de un animal, ci de o persoană. Poate cu un clește pentru sârmă. De parcă cineva ar fi vrut să se strecoare pe acolo.

Kurt a părut mai surprins de această dată.

— Asta e ciudat. Niște copii, poate. De la vreo casă din vecinătate? Care au căutat o scurtătură spre oraș? Cât de vechi erau tăieturile?

— Nu mi-am putut da seama. Era ceva rugină, dar nu multă. Nu crescuse nimic pe deasupra, nu erau plante sau crengi căzute. Nu am niciun termen de comparație, dar nu cred că a fost făcută înainte de începutul verii.

— Mda, a zis Kurt. E greu de spus dacă nu știu despre ce fel de sârmă e vorba. Dacă a fost tratată cu ceva. Ceva împotriva ruginii. Nu prea mă pricep la garduri.

Nic privea pe fereastră. Drumul se îngusta, trecând printre copaci înalți ale căror coroane astupau o parte din cer.

— Te descurci bine pe aici.

— Ar fi greu să nu mă descurc după o viață întreagă.

— Asta așa e.

Au întors pe Strada Iazului. Apoi pe Jeliff. Nic își propusese să urmărească indicatoarele. Unele dintre ele erau doar bucăți grosolane din lemn, bătute cu cuie de vreun copac, pe care era scris cu vopsea. Asfaltul a devenit pietriș și apoi țărână. Încă o cotitură pe un drum fără nume și apoi în jur 1,5 kilometri în adâncul pădurii. Drumul se sfârșea în fața unei case mici. Locuința nu avea mai mult de 100 de metri pătrați. Fără etaj. Un acoperiș drept din metal.

— Aici locuiește cineva? a întrebat Nic.

Nu se vedea nicio mașină. Nici cabluri de electricitate. Între două crengi era prinsă o funie veche pentru rufe. Un cearșaf și niște haine femeiești erau întinse la uscat, deși acum diminețile aduceau brumă.

Kurt a oprit motorul.

— Veronica Hollander. Ți-am spus că acum suntem pe proprietatea statului. Tatăl ei a făcut drumul și a construit casa. Aici au locuit cu toții – toți zece. Lasă-mă pe mine să intru primul! Nu are parte de prea mulți vizitatori.

Nic a rămas să aștepte în mașină. Kurt s-a apropiat de ușă, cu o pungă maro în mână. A ciocănit. Ușa s-a întredeschis. A rostit câteva cuvinte și apoi s-a întors și i-a făcut semn lui Nic să i se alăture.

Înăuntru, în dreptul ușii stătea o femeie. Era masivă și neîngrijită. Purta pantaloni de pijama și o bluză cu mânecă scurtă care i se mula pe sânii lăsați. Păr lung, blond și ondulat. Piele lăsată care îi atârna în spatele hainelor și care nu părea să fi văzut lumina soarelui de ceva vreme.

Femeia s-a holbat la Nic, nedumerită preț de câteva clipe, însă apoi a cercetat-o cu atenție din cap până în picioare.

— Eu sunt Nicole Clarke, a zis ea și a întins mâna.

Femeia a clipit și a clătinat repede din cap ca un câine ce vrea să se zvânte.

— Veronica, a spus ea. Lumea îmi spune V.

Nic a zâmbit.

— Mie mi se spune Nic.

S-au așezat la o măsuță rotundă, într-un colț, lângă fereastră. Aceasta dădea înspre pădurea care se întindea la nici 1,5 metri de casă. Femeia nu avea iarbă, nici grădină. Doar un luminiș mic în care era ridicată casa cu patru camere.

Patru camere. Asta era tot. Baia și camera de zi cu o canapea, plus bucătărie. Două dormitoare de o parte și de cealaltă a unui hol scurt.

Nic i-a refuzat propunerea pentru ceai. Nu prea aveau loc pentru a servi ceaiul. Masa era acoperită cu munți de haine. Alături, se afla o mașină de

cusut. V și-a preparat o ceașcă pentru ea. Avea o colecție destul de impresionantă de cutii de ceai pe un raft deasupra cuptorului.

— Așadar, te ocupi cu croitoria? a întrebat Nic.

V a dat din cap.

— Fac tot ce îmi cer oamenii. Repar haine. Croiesc haine. Le ajustez. Cos draperii și lenjerii de pat. Perne. De toate.

S-a așezat pe scaun cu ceașca ei de ceai și cu punga de hârtie maro pe care i-o adusese Kurt. Înăuntru era o sticlă de rachiu de caise pe care femeia a desfăcut-o și din care și-a turnat în ceașcă. Mirosul de rachiu s-a ridicat odată cu aburul și a umplut încăperea.

— Trebuie să fie un adevărat șoc, a comentat V. Să vezi un loc ca ăsta.

Nic nu știa cum să răspundă. Se referea la casa ei sau la Hastings?

Kurt a intervenit:

— Mama lui Nic este femeia care a dispărut în noaptea furtunii.

V a făcut ochii mari.

— Ah! a făcut ea și s-a rezemat de spătarul scaunului. Căpitanul a trecut pe aici și mi-a pus întrebări în legătură cu asta. Am fost speriată de moarte. Am fost convinsă că vreun copac o să dărâme toată șandramaua. În noaptea aceea nu am văzut pe nimeni. Am stat ascunsă sub pat. Nimeni nu a ridicat nici măcar un deget ca să mă protejeze. Îți închipui? Pe cei din guvern nu îi interesează de soarta celor de teapa noastră.

V și-a continuat tirada despre guvern, despre ajutorul medical și despre cum părinții ei fuseseră nevoiți să locuiască într-unul dintre locurile acelea care îi făcea pe bătrâni să-și dorească să fi murit și care îi făcea în fapt să moară mai repede „ca să nu se mai cheltuiască bani cu ei”. Mama ei încerca să

le strice planurile pentru că începuse brusc, la 87 de ani, să fie preocupată de sănătatea ei. V a povestit acea parte cu admirație.

Nic i-a cântat în strună:

— Familia ta pare să aibă multă voință.

La aceste cuvinte, V a ridicat din umeri, mai puțin con-vinsă. Cu mai puțină admirație.

— Nu știu ce să spun despre asta. Părinții mei au avut ideile lor. Cred că le-a plăcut să ducă o viață grea, să se zbată. Însă noi, ceilalți, am cam obosit să ne luptăm întotdeauna pentru orice. Mama avea obiceiul să pună lacăt la frigider și la cămară. Lacăt cu cheie. Fără bani, fără mâncare, copii înghesuiți câte patru într-o cameră, băieți și fete. O singură baie. În cazul în care chiar aveai nevoie, uneori mergeai afară. În toiul iernii, stăteam pe vine în zăpadă.

V a inspirat adânc, gata să împărtășească și alte detalii ale vieții ei. Kurt a întrerupt-o:

— Vrea să afle despre Daisy, a zis el.

V a rămas uimită.

— Daisy? De ce, Doamne iartă-mă, vrei să știi despre ea?

— Pentru că și ea a dispărut din Hastings, i-a răspuns Nic. Acum zece ani.

Un hohot puternic de râs a umplut încăperea mică de la un perete la celălalt.

— Cine ți-a spus asta?

V și-a fixat privirea pe geam, spre pădure. Se gândea, poate, la sora ei.

— Eu i-am spus, a răspuns Kurt.

V și-a rezemat coatele de masă și s-a aplecat spre Nic. A privit-o în ochi, intens, fără să clipească, preț de câteva clipe.

— Daisy nu era ca noi, toți ceilalți. Oamenii de rând. Știu unde sunt toți ceilalți frați. Unii s-au căsătorit. Unii au copii. Alții, ca mine, muncesc

doar ca să-și plătească facturile. Ne place să locuim singuri după viața pe care am avut-o când eram copii. Daisy însă, ea era o stea strălucitoare. Era mai isteață decât noi, restul. Descurcăreață. Se lupta mereu să scape. Să aibă o viață mai bună. Obișnuia să strecoare un băț prin crăpătura de la dulap, acolo unde lanțurile nu reușeau să țină ușile strânse bine. Îi pusese bandă adezivă în vârf și învățase cum să tragă cutiile cu biscuiți prin crăpătura aceea. Reușea să scoată câteva. Mânca biscuiții singură. Apoi strecura cutia înapoi. Și nu îi păsa când era pedepsită.

V a clătinat din cap.

— Credeți că mama nu știa cu exactitate câți biscuiți erau în fiecare cutie?

Cu capul vâjâind, Nic o urmărea pe V spunând povestea surorii sale. Fete ca Daisy Hollander erau pretutindeni. Nic cunoștea genul. Istețe. Descurcărețe.

— Și, în cele din urmă, a găsit o modalitate prin care să plece definitiv? a întrebat-o Nic.

— Ba bine că nu! Le-a spus celor mai mulți că pleacă la Boston ca să locuiască cu sora noastră. Pe atunci, în casa asta locuiau încă patru frați și părinții noștri. Știam că avea să dispară cel puțin pentru o vreme. Nu voia să fie trasă la fund.

— Așa că pur și simplu nu s-a mai întors niciodată? Nu ți-ai făcut griji în legătură cu ce ar fi putut să i se întâmple?

— Știu ce s-a întâmplat, a răspuns V. Mi-a trimis un mesaj. S-a mutat la New York. M-a rugat să nu îi spun amărâtului ei de prieten. Puștiul ăla aproape că și-a pierdut mințile atunci când a plecat.

— Dar asta s-a întâmplat cu zece ani în urmă.

— Uite ce e: unii dintre noi suntem apropiați. Vorbim în fiecare săptămână. Alții lasă să treacă mai mulți ani. Daisy îmi trimitea mesaje din când

în când. A încetat să o mai facă acum câțiva ani. Dar nu-i nimic ciudat în asta.

— Și ești sigură că erau de la ea... mesajele?

— Știu eu cum se exprimă. Cum vorbește ea. De ce mă întrebi?

Acum V părea îngrijorată.

— Știi ceva?

— Nu, nu despre asta e vorba. Presupun că mă gândesc la astfel de lucruri pentru că îmi caut mama

V și-a lăsat palma pe mâna lui Nic.

— Of, biata de tine! Dar Daisy... Ei bine, nu este aceeași situație. Ea s-a mutat la oraș. I-a scris și prietenului ei. Și slavă Domnului! Sărmanul puști! S-a dus la Boston. A hărțuit-o pe sora mea de acolo, pretinzând că vrea să o caute pe Daisy în apartament. A lipit afișe prin tot orașul. A făcut același lucru și în Harford. Oriunde și-a închipuit că ar fi putut să se ducă. Știi, s-a dus chiar și la o tabără de vară la care fusese ea.

— Tabără de vară? a întrebat Nic.

— Ți-am spus că era descurcăreață. A obținut o bursă. Sus, în Woodstock. O tabără pentru copii talentați. Citeau toată vara piese de teatru și poezie – poți să-ți închipui? Când s-a întors, era plină de ea. Cita chestii pe care le ziseseră niște oameni de care noi nu auziserăm și ne făcea să ne simțim proști. Dar era greu să te superi pe ea. Daisy își dorea o viață mai bună și era dispusă să muncească pentru ea. Zicea că unii dintre copiii de la acea tabără aveau mai mulți bani decât toți oamenii din acest oraș la un loc. Prinsese gustul.

Acum Nic și-a îndreptat și ea privirea spre pădure, pe fereastră. Geamul era murdar, la fel ca tot ce se afla în acea cameră. Casa era murdară. Mormanele de haine. Stivele de cărți. Munții de reviste vechi. Mulțimea de conserve cu buline

portocalii care indicau promoții. V strângea lucrurile ca un hârciog, și, după viața pe care o avusese în copilărie, Nic nu putea să o condamne. Nu era însă nimic în acel loc care să o ajute să-și găsească mama.

A mai așteptat o clipă, ca să nu fie nepoliticoasă, dar apoi s-a ridicat, gata de plecare. Kurt a urmat-o.

— Îți mulțumesc că ai discutat cu mine!

— Da, mulțam! a repetat și Kurt.

V s-a ridicat la rândul ei.

— Sora mea a plecat acum zece ani. Nu văd cum asta ar fi putut avea ceva de-a face cu mama ta.

Au mers până la ușă. Și-au luat rămas-bun.

Nic era gata să iasă, însă s-a oprit.

— Prietenul ei mai e pe aici? a întrebat-o.

— Desigur, a răspuns V și l-a privit pe Kurt ciudat. Îl cunoaște toată lumea.

Nic și-a îndreptat și ea privirea spre Kurt.

— Cine este? l-a întrebat ea.

Kurt a fost cel care i-a răspuns:

— Roger Booth.

15

Ziua a paisprezecea

MAMA SPUNEA ADESEA CĂ NU POȚI FI FERICIT decât atât cât este de fericit cel mai puțin fericit copil al tău. Zicea că, dacă ești un părinte bun, nu ai cum să eviți asta. Zicea că de aceea a avut doar un copil. După ce m-a născut pe mine și a înțeles ce înseamnă să fii părinte, nu a vrut să își reducă și mai mult șansele la fericire.

Mama a fost o pesimistă.

Nu a apucat să îmi spună ce se întâmplă atunci când îți moare un copil. Și când tu ești cea care l-a omorât.

Mă gândesc la asta în timp ce stau întinsă în pat, cu ochii fixați asupra frânturilor de lumină care se strecoară prin crăpăturile placajului ce acoperă fereastra pe dinafară. Câteodată trag draperiile ca să mă pot minți că este o fereastră obișnuită. Alte dăți nu vreau să mă mint.

În tocul ușii de la dormitor a prins o a doua ușă din metal: opt bare verticale și patru orizontale. Are o portiță mică, jos, care poate fi deschisă trăgând zăvorul de pe cealaltă parte. Un alt ochi este amplasat în dreptul clanței. Și acesta are lacăt. Lacăt cu cheie.

Dormitorul este acum o închisoare.

— Îmi pare rău pentru toate acestea! mi-a spus el în ziua în care mi-a dat drumul din camera întunecată. E vina mea. Ar fi trebuit să țin minte să închid telefonul.

S-au împlinit paisprezece zile de la noaptea furtunii. Două zile petrecute în această casă în care am crezut că mă voi întoarce la familia mea. Cinci zile închisă în camera întunecată cu podea de gresie, conștientă că acest lucru nu are să se întâmple. Șapte zile în acest dormitor, dorindu-mi să mor. Știind însă că nu pot muri.

Acum totul se rezumă la faptul că trebuie să îl țin pe acest bărbat departe de familia mea. Departe de Nicole.

Privesc fix la dungile de lumină și îmi evaluez starea psihică. În fiecare zi de la ieșirea din camera întunecată, mintea mea m-a surprins și am ajuns să o văd ca pe o entitate aparte. Separată de trup. Pe care nu pot să o controlez.

În unele dimineți, mă trezesc fără să știu unde sunt și simt ceea ce simțisem în noaptea furtunii – ceea ce ajunsese să fie normalitatea după cinci ani, dar care, îmi dau seama acum, era o stare de amorțeală. După o clipă doar, realitatea mă împresoară ca un val de greață. Așa mă simt acum, în ziua a paisprezecea. Și acum dețin răspunsul pe care mama nu mi l-a împărtășit niciodată. Știu cum este viața după ce ți-ai omorât propriul copil. Amorțită. Acum văd lucrurile așa cum sunt, pentru că se profilează pe fundalul ororii captivității mele.

În alte dimineți, mă trezesc speriată și sar din pat, apoi mă lipesc cu spatele de perete. Respir sacadat și încerc să îmi înăbuș cu mâna țipetele disperate. Trăiesc disperarea. Dar măcar trăiesc.

Uneori nu dorm deloc, așa că nu am cum să mă mai trezesc. Mintea mea derulează la nesfârșit noaptea furtunii. Trece în revistă iar și iar greșelile pe care le-am făcut. Mă afund într-un ocean de ură de sine – din cauza morții lui Annie, a durerii pe care o îndură Nicole și a tot ceea ce am abătut asupra familiei mele atunci când am pășit pe acel

drum, încercând să îmi las viața în urmă. Mă afund în agonia pe care simt că o merit, și suferința îmi alină din vinovăție. Plâng și mă cutremur, dar în cele din urmă îmi accept sentința și rămân cu privirea pierdută în întuneric.

Însă nu acestea sunt cele mai îngrozitoare dimineți. În cele mai îngrozitoare dimineți, mă trezesc cu Alice în brațe, pentru că știe foarte bine cum să se furișeze. Îi place să stea încuiată în cameră cu mine. Iar el îi permite, pentru că e conștient că nu-i voi mai face rău unui alt copil. Și el știe să se furișeze. Și să o ajute pe Alice să se furișeze în camera mea.

În astfel de dimineți, vine după ea, deschide ușa și o închide la loc. O încuie.

Încerc să îmi spun că această invadare a patului și a corpului meu îmi este de folos, că mă ajută să câștig putere. Cu cât Alice are mai mare nevoie de mine, cu atât voi avea mai multă putere asupra ei.

Și de asta am nevoie pentru a o controla pe această fetiță, pe mica gardiană a închisorii mele. Atâta vreme cât sunt o mămică bună pentru ea, nu se mai discută despre găsirea unei noi mămici. Nu se mai discută despre Nicole.

Am ajuns să îi spun bărbatului Mick. Este numele pe care Alice i l-a dat în acea noapte, pe drum. Mickey Mouse. Pentru o fracțiune de secundă, mi-am permis să cred că era la fel de inofensiv ca un personaj de desene animate. L-am lăsat să mă conducă în casa aceasta, când ar fi trebuit să fug în pădure. Nu am știut că aceea va fi ultima mea șansă de a evada.

În aceste șapte zile am aflat multe lucruri despre Alice și despre viața ei în această casă.

Trăiește aici de când se știe. Mi-a spus că s-a născut aici, în spălătoria întunecată și lipsită de ferestre, dar nu am nicio dovadă în acest sens și am renunțat să mai presupun lucruri.

Prima ei mămică a locuit aici până primăvara trecută. Alice are un calendar și știe cum să țină socoteala zilelor. Are cărți pentru un program școlar la domiciliu, dar nu are acces la internet, așa că își face temele pe hârtie. Mick îi ia temele la sfârșitul fiecărei zile și îi spune că le trimite la școală, unde profesorii țin evidența progresului pe care îl face.

— Uite! mi-a zis ea într-o zi și mi-a arătat un raport scris de mână.

Fusese scris de Mick, sunt convinsă. L-am cercetat.

— Te-ai descurcat foarte bine! i-am spus lui Alice.

Raportul nu era prea amănunțit. Tema este completă și ai lucrat foarte bine.

Vorbim printre zăbrelele închisorii mele. Îmi strecoară pe acolo diverse lucruri. Îmi aduce de mâncat și de băut ca să nu beau numai apa de la chiuveta din baia mea.

Tratează cu seriozitate temele pentru școală. Este aproape de nivel gimnazial, ceea ce mă face să cred că este isteață și că Mick sau altcineva a ajutat-o să parcurgă materialele școlare. Îmi este ușor să predau materiile pe care le are. Algebră simplă. Gramatică. Științele naturii. Ceea ce este dificil de gestionat este lipsa ei de răbdare atunci când se împotmolește. Se enervează ușor, așa că încerc să învăț cum să mă descurc cu toanele ei.

Atunci când nu e ocupată cu școala, Alice urmărește seriale pe tabletă. Mick îi descarcă serialele când e plecat, și ea se uită la ele de mai multe ori. Lui Alice nu îi plac zilele în care Mick îi ia tableta cu el. Se simte agitată.

Episoadele la care se uită îmi sunt familiare, cum sunt, de exemplu, cele cu Mickey Mouse. Are și filme pe tabletă, iar unele dintre ele sunt prea mature pentru ea, dar nu zic nimic. Nu este de datoria mea să fiu mama ei. Datoria mea este doar aceea de a fi a doua sa mămică.

— Ești o bună a doua mămică, îmi zice.

Când îmi spune astfel de lucruri, simt un val de căldură în interior. Pentru că alte dăți îmi zice unele cuvinte care îmi îngheață sângele în vene.

— Dacă nu vei reuși să fii o bună a doua mămică, va trebui să facem rost de o mămică nouă.

În astfel de momente pun la îndoială lucrurile de care mă consider în stare.

Am aflat că linia telefonică nu a căzut.

Telefonul nu este conectat la nicio linie. Am întrebat-o pe Alice despre asta, și ea mi-a spus că folosește telefonul tot timpul. Am întrebat-o cum face. Mi-a spus că se preface. Am întrebat-o ce fel de sunet scoate telefonul.

— Telefonul nu scoate niciun fel de sunet dacă nu te sună cineva, prostuțo. Tu nu ai avut niciodată telefon?

— Am un telefon mobil. Iar tu ai dreptate. Dacă îl ții doar în dreptul urechii, nu scoate niciun sunet. Dar un telefon cum este cel din bucătărie nu este unul mobil. Este un model mai vechi și atunci când îl ridici, de obicei, scoate un sunet.

Asta a înfuriat-o.

— Nu e niciun sunet! Ți-am spus asta. Telefoanele nu scot sunete.

Atunci am înțeles că nu este conectat la rețea.

Nu există internet. Nu există rețea de telefonie.

Mick și Alice trăiesc desprinși de lume. Cu excepția electricității și a gazelor. Îmi pun unele întrebări în această privință. Mă întreb cine plătește facturile și pe ce nume sunt făcute

abonamentele. Mă întreb cine este proprietarul acestui loc. Și de ce nu m-a căutat nimeni aici după ce am dispărut. În articolul pe care mi l-a arătat scria că merseseră din ușă în ușă.

După ce s-a mai calmat, Alice s-a gândit mai bine la ceea ce i-am spus.

— S-ar putea să ai dreptate în legătură cu telefonul, mi-a spus ea în timp ce clătina din cap. Apoi și-a coborât vocea și, deși eram singure în cameră, a adăugat în șoaptă: Dar asta doar pentru că el are un serviciu secret. Nimeni nu trebuie să știe unde suntem.

Am întrebat-o atunci, așa cum o întreb de fiecare dată când am ocazia, de unde știau lucrurile alea despre mine și familia mea. De unde știau că urma să trec prin oraș și că am pierdut un copil, iar acum mi-au rămas doi. De unde știau că sufeream atât de tare, încât aveam să fiu de acord să locuiesc cu ei și să fiu noua mămică a lui Alice.

Poate că e vorba doar de speranțele unei fetițe care se joacă cu păpușile.

Alice nu îmi răspunde niciodată. Uneori ridică din umeri. Alteori vorbește despre cum este bine să cunoști secretele altora, pentru a fi pregătit. Mă întreb acum dacă ea de fapt nu știe ce face el și cum a aflat de mine.

Aud un ciocănit în ușa de lemn. Știu că trebuie să deschid fără să șovăi, chiar dacă de partea mea nu există niciun zăvor. Alice ciocănește din curtoazie. O găsesc de cealaltă parte a gratiilor. E încă în pijama, cu părul nepieptănat – părul încâlcit al unui copil agitat care încă visează.

— Vreau să încep un joc. Alege unul! îmi poruncește.

— Hannah și Suzannah.

Atunci când ne jucăm cu păpușile, am ocazia să pun întrebări. Întrebările vin cu răspunsuri care mă ajută să înțeleg mai bine ce este în mintea ei.

— Mă duc să le iau, mă anunță.

A venit și Mick. Mă cercetează mai îndelung decât cu o zi în urmă. Când m-a cercetat mai îndelung decât în ziua precedentă și tot așa. Dimineața, port pijamaua primei mămici și aceasta mi se mulează pe sâni și pe șolduri. A început să vină mai devreme, ca să nu am timp să mă schimb.

Nu pot să mă hotărăsc dacă nu cumva ar fi mai bine să dorm în celelalte haine pe care mi le-a dat. În flanela din bumbac și pantalonii largi de trening. Nu pot să mă hotărăsc dacă vreau să mă privească așa lung. Mi se pare că are o atitudine ambivalentă față de mine, de parcă ar încerca să vadă în mine ceva de care are nevoie, dar pe care nu reușește încă să îl găsească. Poate că sunt prea în vârstă și trupul meu este respingător pentru el. Poate că mă comport prea frumos și ar vrea să mă împotrivesc ca să își poată exercita puterea asupra mea. Poate că i-ar plăcea să joc mai bine rolul de victimă. Îi studiez chipul și încerc să înțeleg. Trebuie să îl fac să mă vrea aici, alături de el și de Alice, ca să îl împiedic să mai caute în afara acestor pereți.

Dacă o strâng pe Alice în brațe, dacă îi permit chiar să stea în patul meu, voi reuși să o controlez mai bine. De asta sunt sigură.

Dar cu Mick, nu știu. Iar asta mă îngrozește.

— Fă un pas înapoi! îmi cere el.

Iar eu îl ascult.

Descuie trapa de jos și îmi împinge ceva pentru micul-dejun. Cafea, ouă, pâine prăjită. Același lucru în fiecare dimineață.

— Mulțumesc! zic.

Aștept să încuie din nou. Abia apoi pășesc în față și ridic tava mică pe care se află mâncarea. Mă așez

turcește pe podea cât mănânc pentru că Alice va reveni curând și voi rămâne pentru cea mai mare parte a zilei în locul ăsta. Pe podea. Jucându-mă cu un copil printre zăbrelele unei închisori.

Îmi canalizez experiența de profesor căpătată în urmă cu ani buni. Și pe aceea de mamă, deși acele amintiri sunt încuiate bine, în spatele unei bariere invizibile. Aceea care separă viața de dinainte și de după moartea lui Annie. Acum, acele amintiri sunt răscolite de Alice și de ceea ce mă obligă să fac. Îmi aduc aminte cum mă jucam alături de cei trei copii ai mei. Cum lui Annie nu îi plăcea deloc să piardă, exact așa cum lui Alice nu i-a plăcut să piardă atunci când am jucat Candyland. Nicole și Evan țipau adesea la ea, și Annie se punea pe plâns. Dar nu de fiecare dată. Era doar o etapă. O etapă normală prin care trec toți copiii. Trebuie să învețe să se joace frumos. Să le facă față dezamăgirilor.

Eu cred că m-am descurcat bine la asta, la a-i învăța aceste lecții, pentru că acum știu cum să procedez cu Alice. Simplu, fără să depun vreun efort. Cu ușurința care vine odată cu experiența. Experiența aceasta vine la pachet cu durerea pe care o provoacă amintirile.

Alice s-a întors cu cele două păpuși. Mi-o înmânează pe Suzannah.

Îmi sorb cafeaua. Iau o gură din mâncare.

— Ce să facem astăzi? o întreabă Hannah pe Suzannah.

Înghit un nod cât îmi trec în revistă informațiile pe care le am și mă gândesc ce îmi lipsește.

— Azi sunt foarte supărată, spune Suzannah.

— De ce? întreabă Hannah.

Îmi dreg vocea ca să sune perfect. Pentru ca Alice să nu își dea seama de direcția în care vreau să împing lucrurile.

— M-am certat cu mama.

Alice zâmbește și o strecoară pe Hannah printre zăbrele ca să îi dea păpușii mele o îmbrățișare.

Și îmi zic: Bun, Alice!

Întinde-te tu printre zăbrele! Și poate că într-una din zilele astea se vor deschide.

16

Ziua a paisprezecea

„NU M-AM GÂNDIT CĂ AR AVEA VREO IMPORTANȚĂ."

Aceasta a fost prima scuză pe care o găsise Kurt Kent. Apoi:

„Mi-a părut rău pentru el."

Ce crezuse că avea să facă Nic? Să râdă de Roger Booth pentru că îl părăsise prietena din liceu? Să îl chinuie cu amintiri nefericite din adolescență?

Într-un final, a venit totuși cu un răspuns care părea adevărat:

— M-am gândit că s-ar putea să îl acuzi că a avut ceva de-a face cu dispariția mamei tale.

Nic și-a fixat privirea asupra zidului de copaci pe lângă care treceau, luptându-se să-și păstreze calmul.

— Tu ești cel care mi-a spus despre Daisy Hollander, i-a amintit Nic.

— Știu.

— Atunci, trebuie să fi știut că asta mă va conduce la el.

Kurt a deschis gura ca să spună ceva, dar apoi s-a oprit. A oftat lung și și-a aruncat privirea pe geam...

— Ce e? a întrebat Nic.

— Nu m-am gândit la Booth atunci când ți-am spus.

— Ei bine, poate că ar fi trebuit să o faci – m-a mințit în această privință.

— Ce vrei să spui?

— L-am întrebat dacă a cunoscut-o pe Daisy Hollander și mi-a răspuns că toată lumea o știa, dar a uitat să menționeze că fusese iubita lui și că petrecuse atât de mult timp căutând-o.

— Asta nu e chiar o minciună.

— Omisiune. Același lucru.

Da, și-a zis Nic. La fel ca în cazul tatălui ei, cu raportul grafologic. Și mai ce? Ce altceva îi mai ascundeau, aici și acasă?

Kurt amuțise.

— La ce, atunci? l-a întrebat Nic. La ce concluzie credeai că mă va conduce?

Zidul de copaci s-a deschis înspre râu și apoi drumul a cotit către Hastings Pass.

— Cel mai probabil nu este nimic, a răspuns el.

Au trecut de clădirea poliției, de primărie, de atelierul de reparații auto. Ajunseseră în dreptul motelului când Kurt a rostit în cele din urmă numele. Unul cu totul neașteptat.

— Căpitanul Watkins.

— Watkins? Ce treabă are el cu Daisy Hollander?

— Căpitanul are o chestie așa, cu copiii.

— Ce chestie?

Kurt a făcut dreapta, spre parcarea de la motel, și a oprit mașina acolo.

— Avea obiceiul să vină pe la școală. Vorbea despre oportunități, despre burse sportive și de merit. Despre modalități prin care se poate scăpa din oraș, despre cum se poate face rost de bani pentru facultate.

— Sună admirabil.

— Presupun că da.

— Deci el a fost cel care a ajutat-o pe Daisy Hollander să obțină acea bursă pentru tabăra de vară?

— El trebuie să fi fost. Dar asta nu e tot.

— În regulă!

Kurt și-a rotit privirea în jur. S-a uitat spre motel și apoi spre restaurant. Și-a coborât vocea, chiar dacă geamurile erau închise.

— S-a zvonit că el a fost cel care a condus-o pe Daisy cu mașina până în Boston. El a negat, dar niște prieteni de-ai ei i-au spus lui Booth, așa că Booth l-a confruntat. Căpitanul a zis că este o minciună, dar nu a avut cum să dovedească unde fusese în ziua aceea. Asta e tot ce am auzit. S-ar putea să nu fie nimic mai mult decât niște aiureli de adolescenți. Bârfe...

Nic și l-a amintit pe Booth înmânându-i sprayul paralizant cu câteva ore în urmă și explicându-i pe unde să alerge. Și apoi plecarea lui bruscă după ce îi pusese întrebarea despre Daisy Hollander.

Și-a amintit cum își întinsese brațele Watkins peste birou, cu o zi înainte, de parcă nu i-ar fi ajuns lumea largă. Egoul lui care eclipsa universul. Avea sens că voia să joace rolul de zeu și să îi ajute pe copii. Să le schimbe viețile. Chiar și să îl ajute pe unul dintre ei să înceapă o viață nouă alături de o soră care reușise să părăsească orașul. Dar în acea clipă, Nic și-a adus aminte de ceva:

— Ia stai puțin! Veronica ne-a spus că s-a mutat la New York. Că nu a plecat niciodată spre Boston.

— Știu.

— Atunci, de ce zic oamenii că Watkins a dus-o cu mașina la Boston?

— Poate că asta le-a spus ea oamenilor, pentru ca Booth să nu aibă cum să dea de ea.

— Și Watkins?

Kurt a ridicat din umeri.

— Nu știu. Dar oamenii nu se schimbă, nu-i așa? Deci, dacă a fost dispus să o ajute Daisy Hollander să dispară...

Nic l-a întrerupt:

— Atunci de ce nu ar fi ajutat-o și pe mama mea.

— Exact!

S-au scurs câteva clipe. Nic se gândea. Kurt o urmărea. Apoi:

— A rămas fără benzină și a intrat în panică, apoi căpitanul a trecut pe acolo și i s-a făcut milă de ea. I-a promis că o va duce cu mașina într-un loc sigur și că nu-i va spune nimănui despre asta. Întâmplarea s-a petrecut în aceeași zi în care a murit sora ta, corect? În aceeași zi în care mama ta a omorât-o.

Ultimele cuvinte au rămas plutind în aer. „Mama ta a omorât-o..."

Iar Nic a replicat fără să se gândească o secundă:

— A fost un accident.

Kurt a încercat să o dreagă:

— Desigur, ai dreptate. Voiam să spun doar că...

— Știu ce voiai să spui. Și de ce ai spus-o. Nic nu i-a dat ocazia să meargă mai departe: Trebuie să îl găsesc pe căpitanul Watkins. Tu trebuie să știi unde locuiește. Se pare că știi locul ăsta ca în palmă.

— Da, dar nu este acasă.

— De unde știi?

— Știu pentru că este joi. Iar în serile de joi merge la cazinou.

Kurt și-a continuat explicația: aveau băuturi gratis în serile de joi și reducere la nu știu ce tot joia, la Laguna. De fiecare dată când pronunța „joi seara", Nic simțea un nod în gât.

— Furtuna a fost într-o joi. Noaptea în care a dispărut mama.

Oare Watkins se îndreptase într-acolo, în ciuda furtunii? Sau poate că din cauza ei? Mințise atunci și mințea și acum? O condusese pe mama ei cu mașina? Kurt scria singur rândurile acestei noi povești și o lăsa pe Nic să le lege unul de altul, de parcă ea ar fi fost cea care o gândea. Zicea că o

menționase pe Daisy Hollander și mai înainte, dar Nic nu își aducea aminte. Și și-ar fi amintit, așa cum își amintea și că îl trăsese în spatele barului.

Nic s-a întins spre portieră. Kurt a apucat-o de braț, oprind-o.

— Hei, așteaptă o secundă!

În acea clipă, Nic a simțit lacrimile arzându-i obrajii. Le-a șters și apoi și-a eliberat brațul din strânsoarea lui.

— A fost un accident, a repetat ea.

— Știu. Îmi pare rău! M-am exprimat greșit.

Rahat!

— Ea nu era așa, a spus Nic. Nu era împrăștiată, în nicio împrejurare.

Amintirile au împresurat-o și apoi au dat pe afară. Amintirile frumoase care fuseseră prea dureroase pentru a și le aminti.

— Când ne trezea să mergem la școală, mama se așeza pe marginea patului și ne trăgea de degețelele de la picioare... și ne cânta... când eram mici... Am văzut cum îi cânta lui Annie... cum o legăna și cum o privea în ochi... Mama noastră plângea la toate competițiile stupide și la serbările de la școală, indiferent de cât de prost ne descurcam...

— În ordine...

— Nu... nu este în ordine. O mamă ca ea nu își omoară copilul.

— Știu.

— La dracu', a fost un accident!

Nic a repetat cuvintele încă o dată, deși acum o făcea mai mult pentru ea decât pentru acest străin de la barul de vizavi.

Și-a șters lacrimile și a tras aer în piept.

— Îți cer scuze! a adăugat.

Și apoi s-a făcut nevăzută.

17

Ziua a paisprezecea

HANNAH ȘI SUZANNAH AU MAME FOARTE DIFERITE. Mama lui Hannah este perfectă. Dulce, bună, ascultătoare. Are părul lung, cu adevărat blond, și nu poartă machiaj. Nu are nevoie de el pentru că este extrem de frumoasă. Și subțirică. Hannah zice că se simte puternică atunci când o îmbrățișează mama ei.

Alice nu se abate niciodată de la această rețetă în jocul nostru.

Mama lui Suzannah, pe care am inventat-o eu, este puternică și sfidătoare. Îl urăște pe tatăl lui Suzannah și nu ezită să i-o spună. Asta o necăjește pe Suzannah pentru că tatăl ei este temperamental, și ea își face griji în privința a ceea ce i-ar putea face mamei sale.

— Uneori mă gândesc că ar putea să o rănească, zice Suzannah.

Hannah rămâne tăcută. Alice se adâncește în gânduri.

Unda aceea familiară de vină mi se strecoară în inimă, dar nu o las să mă înmoaie.

— Ar trebui să fie fericită doar pentru că este mămica mea! spune Suzannah și apoi se pune pe plâns.

Acum Hannah se trezește la viață. Se hrănește din zbuciumul interior al prietenei ei și îi oferă la schimb o porție exagerată de empatie pe care o folosește și în beneficiul ei.

— Ești atât de frumoasă, Suzannah! Orice mămică s-ar simți norocoasă să te aibă pe tine ca fetița ei și nu ar face nimic care ar putea să vă îndepărteze! Dacă te-ar iubi cu adevărat, atunci nu ar face astfel de lucruri! Lucruri care ar putea să îi aducă moartea.

Îmi țin respirația, așteptând ca și alte informații să se strecoare prin fisurile acestei efuziuni. Dar nu mă aleg decât cu lacrimi.

Suzannah dă din cap.

— Îți mulțumesc, Hannah! Ești cea mai bună prietenă pe care aș putea să o am!

Alice o strânge la piept pe Hannah, pierdută în jocul cu personajele pe care le întrupăm. Eu și Suzannah stăm tăcute de o parte până când lucrurile se liniștesc din nou.

Ne-am jucat toată dimineața cu păpușile. Nu am lucrat nimic pentru școală, și Alice a început să se agite.

— Ar trebui să îmi termin temele până la prânz, zice. Știai că dimineața este cea mai productivă parte a zilei? Atunci creierul nostru este cel mai inteligent.

Discutam despre lucrurile astea la întâlnirile de la facultate, și mă întreb cum de știe ea despre ele. Cineva și-a alocat timp pentru a învăța despre copii și felul în care se dezvoltă. Îmi închipui că Mick. Îl văd venind ca să-mi aducă mâncare sau ca să o ia pe Alice. Pare agitat și distras, de parcă ar avea o mulțime de lucruri la care se gândește. Sau poate că este copleșit de consecințele faptelor lui. Încerc să îl liniștesc prin comportamentul meu docil, dar asta pare să îi provoace repulsie. Am meditat asupra acestei dileme. Ce vrea de la mine? Ce ar putea să îi aline gândurile? Nu poate trăi la nesfârșit în starea în care este.

— Bine! îi răspund. Ce-ar fi să terminăm jocul acesta și apoi să luăm prânzul? Dimineața a trecut deja, iar celălalt lucru care ne ajută să fim mai deștepți este mâncarea.

Trebuie să termin ce am început azi. Nu am ajuns niciodată atât de departe cu discuțiile noastre despre mămicile acestor păpuși de plastic și e indicat să aflu mai multe despre mama lui Hannah. Trebuie să știu câți ani avea, cum arăta, unde dormea și de ce a vrut să plece. Trebuie să aflu lucrurile pe care le spunea și le făcea, felul în care își purta părul. Trebuie să aflu în ce fel semăna cu fata mea. Cu Nicole. Trebuie să știu ca să pot fi eu însămi ca ea. Să îl atrag pe Mick spre mine și să îl îndepărtez de fata mea.

Drumurile nu trebuie să li se mai întâlnească niciodată. Nici măcar o dată. Dar dacă se întoarce să mă caute? Dacă nu s-au încheiat cu adevărat căutările?

Trec în revistă faptele legate de dispariția mea. Mașina fără benzină – telefonul meu uitat acolo, cu încărcătorul. Nu au găsit niciun cadavru, ceea ce înseamnă că trebuie să fiu undeva. Nu vor începe să își pună întrebări în privința traiului meu de fugară în toată firea? Dacă ar folosi din nou cardul, ar risca să fie prins. Ar fi un gest prostesc, și nu mi se pare deloc prost.

Las deoparte detaliile și îmi zic că poate, pur și simplu, știu. Știu că nu i-aș părăsi niciodată. Nu după ce le-am răpit-o pe Annie.

Ori poate că interpretez lucrurile complet greșit. Poate că văd în asta un dar divin prin care au fost în sfârșit eliberați de prezența mea. De amintirea tristă și nenorocită a tragediei pe care a îndurat-o familia noastră.

Brusc, Alice deschide gura, așa că mă forțez să las deoparte aceste gânduri. Aceste gânduri

îngrozitoare care mi-au făcut tâmplele să asude.

— Să ne mai jucăm! zice.

Continui jocul. Suzannah îi mai pune câteva întrebări lui Hannah despre mămica ei.

Mămica lui Hannah este o fantezie. Este mămica pe care și-o dorește Alice, cea pe care poate chiar crede că a avut-o odată.

Mămica ei a murit pentru că s-a pierdut în pădure. Cumva însă știu că nu este adevărat.

— Mămica ta te ia vreodată la cumpărături? o întreabă Suzannah pe Hannah. Ai fost vreodată la mall? E grozav! Au toate magazinele pe care ți le poți închipui. Ca în serialul acela pe care l-am urmărit... Îți aduci aminte? Și au un etaj întreg unde găsești doar de mâncare! Ai mâncat vreodată mâncare chinezească? Noi mergeam pe vremuri foarte des, dar acum tata nu ne mai lasă. Cred că de aceea mămica mea este atât supărată pe el.

Ce știe Alice despre lumea reală? Prima ei mămică i-a spus ceva despre ea? De câte ori a părăsit casa aceasta, cu masca pe față?

Am nevoie de răspunsuri la aceste întrebări pentru a-mi putea înțelege răpitorul. Dar vreau și ca micuța mea gardiană blondă să își pună întrebări în privința vieții pe care Mick i-o ascunde. Vreau să îi simtă gustul. Și să se înfurie. Să se înfurie pe el.

Eu sunt cea care îi poate oferi acea viață. Eu sunt cea care o poate salva.

Atitudinea lui Alice a devenit mai rece. O lasă încetișor pe Hannah la podea, gândindu-se cu grijă la ceea ce e pe cale să îmi spună.

— Știu ce încerci să faci, zice.

Răspund ca Suzannah:

— Ce?

Dar ea își întinde mâna printre zăbrele și îmi apucă păpușa din mână. O izbește de peretele din

spatele nostru, apoi o ridică repede ca să se asigure că nu a stricat-o.

Îmi propun să țin minte asta: Mick nu ar fi încântat dacă ar strica vreo păpușă.

— Nu pot să fac nimic din toate astea din cauza alergiilor mele, iar tu te folosești de păpuși ca să mă faci să mă simt prost.

Nu las ca furia ei să mă atingă, deși este atât de năvalnică, încât îi iradiază prin toți porii.

— Nu asta a fost intenția mea. Încercam doar să o fac pe Suzannah o fetiță normală.

Și tu nu ești normală, Alice. De ce crezi că se întâmplă acest lucru?

Își încrucișează brațele la piept ca un copil de doi ani. Încruntată. Cu bot. Îmi vine să râd, așa cum râdeam când copiii mei făceau asta. Amintirile vin și pleacă, dar lasă în urmă aluviuni. Sunt dulci și lipicioase, și nu știu ce să fac cu ele. Nu știu dacă îmi plac sau nu. Oricum ar fi, zăbovesc aici.

Nicole a fost cea mai botoasă dintre copiii mei. Era atât de teatrală, încât părea o parodie, ca și cum ar fi jucat într-o scenetă comică la televizor.

Acum îmi amintesc de John. De viața alături de el. Doi părinți tineri și rebeli cu un copilaș rebel. Un singur copil și o mică familie perfectă. Iubirea lui John pentru Nicole era mai mare decât cea pentru mine, dar pe mine nu mă deranja. M-a făcut să îl iubesc mai mult chiar, faptul că îl vedeam iubindu-ne copilul. Atunci când punea botul la noi pentru că o nemulțumea ceva, pentru că trebuia să meargă la culcare sau nu mai primea prăjiturele, îl bufnea râsul atât de tare, încât trebuia să fugă din cameră ca să și-l înăbușe, lăsându-mă pe mine să-mi mușc buzele și să încerc să o scot la capăt cu ea.

Acum aceste amintiri mă vizitează în fiecare zi. Amintiri cu familia mea. Iubirea mea pentru ei. Nu știu dacă aceste lucruri se întorc pentru că, în

sfârșit, sunt pedepsită pentru ceea ce am făcut. Sau dacă pentru că mi-am petrecut zilele cu Alice, prinsă în mintea unei fetițe de nouă ani.

Las în urmă aceste reziduuri pe care nu le pot defini cu totul.

În clipa de față, mă hotărăsc că îmi place. Această dulceață lipicioasă acoperă gândurile la bușteanul din șemineu, la cuvintele spuse de Nicole la furie și la privirea lui Evan, care m-a evitat.

Alice ia păpușile și pleacă.

— Nu îți aduc nimic pentru prânz! mă anunță.

— Alice! strig în urma ei. Te rog să nu te superi! Nu am vrut să te supăr.

Glasul meu este liniștit. Nu îmi pasă de prânz. Poate că sunt eu prizonieră, dar nu sunt animal. Nu sunt unul dintre câinii lui John care așteaptă în bucătărie să i se umple castronul. Nu mă voi milogi. Prefer să mor de foame.

Sfidarea este alt lucru care nu îmi e familiar, dar care a devenit parte din mine.

Haide! gândesc acum. Hai cu pedeapsa! Micuța mea gardiană. Foamea.

Mă duc și mă întind în pat. Încep să mă gândesc la următoarea mișcare, la următorul joc și la cum să fac să îmi deghizez mai bine intențiile. Îmi zic că aș putea să urmăresc serialele la care se uită alături de ea, ca să pot să râd și să comentez atunci când e un moment propice. Vreau să o pun pe gânduri – să își dea seama că și ea este o prizonieră. Și că eu sunt singura ei cale de salvare.

Însă Alice s-a întors. Aud zăvorul de la ușa cu gratii de metal și zăngănitul tăvii pe care o strecoară prin trapă.

— Uite! îmi spune. Să nu zici că nu am făcut nimic pentru tine!

A învățat expresia asta dintr-un serial. În drum spre ușă, mă gândesc în continuare la planul meu.

Mă așez în fața ei.

Mi-a adus un sendviș cu unt de arahide și un pahar cu lapte.

— Mulțumesc, Alice! Ești foarte bună!

— Mănâncă! îmi poruncește.

Fac așa cum mi se spune. Nu mă deranjează această mică umilire.

Mă urmărește cum mănânc. Untul de arahide mi se lipește de cerul gurii, așa că trebuie să beau laptele. Știe că urăsc laptele. Mă gândesc să mă duc la baie și să iau un pahar cu apă. Ca să îi arăt eu ei. Încă dețin un oarecare control. Mai am ceva putere. Dar apoi mă hotărăsc să sufăr și să o fac demonstrativ. Icnesc când beau laptele și văd cum i se schimbă expresia. Nu poate pune frâu nevoii de a empatiza.

— Îmi pare rău! spune. Am uitat că nu îți place laptele.

Este o minciună, dar nu contează.

Pleacă și se întoarce repede cu un pahar de limonadă.

Laptele a fost un act intenționat de cruzime. A provocat ceea ce și-a dorit – durere și disconfort. Asta i-a oferit șansa de a remedia lucrurile. De a face în așa fel încât totul să fie bine. De a mă alina. Și asta o ajută să se simtă puternică și importantă. Nu are prea multe ocazii să se simtă așa, trăind aici, singură în această casă.

M-a făcut să sufăr ca să își poată consuma doza de empatie.

Îți mulțumesc, Alice! Îți mulțumesc pentru acest crâmpei de informație!

Se uită la mine și zâmbește. Văd lacrimi în ochii ei albaștri ca de cristal. Lacrimi de bucurie pentru că a salvat o amărâtă cu un pahar de limonadă.

— Acum vrei să lucrăm pentru școală? o întreb.

Aprobă din cap.

— Ar fi bine, altfel se va supăra.

— Nu îți face griji! Vom termina până se întoarce el acasă.

Bărbatul vine acasă la ore diferite, așa că această promisiune este o minciună. Uneori vine în timpul zilei. Alteori rămâne acasă până dimineața târziu. În unele nopți nu se întoarce deloc. Atunci o încuie pe Alice în cameră cu mine, cu tableta ei și cu mâncare. Lui Alice pare să îi placă acele nopți, nopțile în care suntem amândouă prizoniere. E un lucru și bun, și rău. Vreau să mă placă, dar vreau și să își dorească să evadăm. Și vreau ca Mick să își dorească să stea alături de noi.

Îi zâmbesc

— Doar de data asta, vom face temele după prânz. Va fi micul nostru secret.

Alice se trage mai aproape de zăbrelele din metal.

— Aici nu există secrete, șoptește repede.

— Ce vrei să spui? o întreb.

Pe șira spinării îmi alunecă un fior înainte să răspundă. Își ridică privirea spre tavan și apoi o coboară din nou la mine. Îi urmăresc mișcarea și încerc să descopăr ce i-a atras atenția.

Văd stucatura văruită, simplă, care se întinde la punctul de întâlnire dintre tavan și perete. Merge până în capătul holului și apoi în bucătărie, în camera de zi și în odăița în care Alice își ține jucăriile. Este acoperită cu un strat subțire de praf, la fel ca podeaua, deși nu la fel de gros.

Urmăresc stucatura până în colțul din capătul holului. La mai puțin de trei metri depărtare. Acolo văd un mic monitor.

— Ce vrei să spui, Alice? De ce te-ai uitat la tavan?

— Sunt pretutindeni, răspunde ea.

— Ce anume?

Alice aruncă din nou o privire în sus.

— Ochii.

Vine și al doilea fior, dar se duce repede.

— Ce ochi?

Îmi îndrept din nou privirea spre monitor. Pare senzorul de mișcare al unui sistem de alarmă. Dar știu că bărbatul nu activează nicio alarmă. Îi studiez mișcările de fiecare dată când vine sau pleacă. Tabloul electric ar trebui să fie lângă ușa de la intrare. Mick nu se oprește niciodată acolo. Nu am auzit niciodată sunetul pe care îl face o alarmă înainte de a fi pornită. Acasă aveam alarmă de mai mulți ani.

Apoi întrezăresc ceva în acea cutiuță. O lumină roșie.

Alice mă lasă să înțeleg singură ce am văzut. Își dă seama după expresia de pe chipul meu că am observat.

— Ochii lui Dolly, zice ea.

— Dolly? întreb, și apoi îmi aduc aminte. Păpușa din camera ta cu jucării? Păpușa veche de pe raft?

Dă încetișor din cap.

— Dolly are ochi în toată casa. Vede și aude tot, și îi povestește lui.

Îmi țin respirația ca să nu urlu.

Luminița roșie. Încerc să îmi amintesc unde am mai văzut-o. Nu mă întorc, dar număr locurile în minte.

În camera cu jucării, lângă Dolly.

În camera de zi, în colțul dinspre ușa de la intrare.

În camera întunecată.

În hol.

În colțul dormitorului meu.

Dau drumul aerului din piept și apoi respir din nou, încercând să-mi reglez pulsul.

— Înțeleg.

E tot ce reușesc să spun.

Așadar, ne urmărește. Mereu. Mă gândesc la ziua în care am plecat să mă plimb în pădure. Nu a fost o coincidență faptul că a venit acasă la timp ca să mă oprească. Știa că plecasem pentru că mă văzuse.

Sunt camere pretutindeni.

Iar camerele îi transmit imagini în direct. Undeva, în această casă, există internet.

— Du-te și adu temele, atunci! Nu vrem să mai încălcăm și alte reguli.

Alice pleacă, iar eu îmi întorc fața de la camera din dormitorul meu. Simt că sunt gata să plâng, însă asta mi-ar face trupul să tremure, și el ar ști. Ar vedea.

Mă urmărește când dorm. Mă urmărește când dorm cu Alice. De aceea ne lasă singure.

Vede tot.

Alice s-a întors. Își întinde cărțile și caietele și se apucă de treabă. Își dă seama că sunt supărată.

— A, nu te speria! zice ea. Nu trebuie să îți faci griji.

Îmi recapăt calmul.

— De ce spui asta, Alice? o întreb.

— Pentru că Dolly poate să vadă că ești o mămică foarte bună.

Zâmbesc. Și, înlăuntru, sfidarea se amplifică înzecit.

Mă voi folosi de asta. Mă voi folosi de camere. Nu știu cum.

Dar voi găsi o cale.

18

Ziua a paisprezecea

„A FOST UN ACCIDENT."

Acele cuvinte nu fuseseră rostite de Nic niciodată. Le auzise însă la toate celelalte persoane din jur. Tatăl ei. Psiholoaga. Profesorii ei înainte să fie exmatriculată.

Le percepuse în același mod în care se gândea la cuvintele „a murit în mod neașteptat" folosite atunci când se sinucidea cineva. Sau murea din cauza unei supradoze.

Nu avea sens să amplifici durerea supraviețuitorilor spunând ceea ce se întâmplase cu adevărat.

Însă acum, pentru prima oară, înțelegea aceste cuvinte în mod diferit. A fost un accident, și-a spus. Nu mama ei o omorâse pe Annie. Nu Nic o omorâse pe Annie. Annie fugise în stradă. Nic strigase după ea, încercase să o oprească. Mama ei venise cu mașina de după colț și încetinise, gata să intre pe aleea din curte. Fusese vorba despre confluența unor împrejurări, despre o mulțime de acțiuni și decizii mici pe care, cu o altă ocazie, nu le-ar fi luat în seamă. Nu aveau nicio vină morală, indiferent cât de mult și-ar fi dorit alții ca lucrurile să fie diferite.

Atunci când o serie de acțiuni converg pentru a crea o tragedie, așa se cheamă: „accident".

Nic se întreba cum vedea mama ei lucrurile. Dacă își mai repeta în minte acele cuvinte:

„Mi-am omorât copilul."

Se întreba dacă discuțiile cu grupul ei de sprijin nu cumva puseseră paie pe foc. Oricât s-ar fi prefăcut lumea, era greu să ascundă faptul că oamenii o judecau. Nic le simțise judecățile presărate în acele e-mailuri. O simțise chiar și în cazul tatălui ei – în felul în care vorbea despre nevasta lui aflată la volan. Era mult mai ușor să-și închipuie că lor nu ar fi putut să li se întâmple așa ceva niciodată.

Cazinoul se afla la jumătate de oră de Hastings. Pe Route 7, la 25 de kilometri spre sud. La stânga pe Laguna Drive, apoi încă 8 kilometri printr-un peisaj în care alternau păduri și câmpuri. Tatăl ei nu voise să o ia atunci când cercetase zona. Voise ca ea să plece acasă.

Kurt avusese dreptate în privința serilor de joi. Parcarea era aproape plină. Nic și-a lăsat mașina în spate.

A pășit înăuntru pe ușile din față, călcând pe gresia uzată de culoare turcoaz care se asorta cu decorul inspirat de insule exotice, și și-a croit drum prin mulțime, trecând pe lângă recepție. Barul era tocmai în capăt, după mai multe rânduri de păcănele în jurul cărora erau adunați oameni grămadă care fie jucau, fie stăteau să se uite. Din partea dreaptă, de sub o arcadă, se auzeau venind urale puternice dinspre o masă la care se jucau zaruri. Zgomotul era agasant. Aerul, îmbâcsit de fum de țigară. Nic nu și-o putea închipui pe mama ei acolo. Nici măcar pentru o oră, ca să nu mai vorbim de patru zile. Sau o săptămână. Ori mai mult.

Camerele de supraveghere erau sus, așa cum indicaseră rapoartele poliției. Erau îndreptate în jos, urmărind mai degrabă acțiuni decât fețe. Ar fi fost greu să identifice o anume femeie blondă în

marea de oameni care o înconjura acum. Din câte vedea, oamenii de acolo proveneau din diverse medii: blonde slăbuțe cu pantofi cu toc sau blonde grăsuțe în blugi, flanelă și încălțări sport. O mulțime de brunete, de asemenea. Și bărbați purtând de la costume scumpe la maiouri.

Nic îl căuta pe căpitanul Watkins. Însă privirea îi era atrasă de femei. În fiecare dintre ele încerca să își descopere mama, pe care ar fi vrut să o ia cu ea acasă și astfel să pună punct acelui balamuc.

Când a ajuns în dreptul barului, lui Nic i-a sunat telefonul. A ocupat taburetul gol dintre două perechi de cupluri și a răspuns.

— Scumpo? Ești bine? Unde ești?

Nic a simțit îngrijorarea din glasul tatălui ei. Da, era la un bar. Însă, pentru prima oară în viață, i-a făcut semn să plece barmanului care voia să îi ofere ceva de băut.

— Sunt bine. Am ieșit. Mă întâlnesc cu cineva care s-ar putea să aibă informații.

— Ce informații? E legat de camionetă?

Tatăl ei începea să își piardă cumpătul.

— Nu! Altceva. Probabil nu-i nimic important.

Tatăl ei a așteptat, respirând greoi în receptor, dar Nic nu i-a mai oferit și alte informații. Îi era greu să audă ceva cu tot zgomotul din acea cameră. Mai mult însă, nu voia să rostească cuvintele cu voce tare.

Căpitanul Watkins s-ar putea să fi...

Și apoi, ce? Să o ajute pe mama ei să dispară? Acum povestea lui Kurt Kent părea de-a dreptul absurdă.

A schimbat subiectul:

— Tată, Evan mi-a spus că ai văzut un gard în spatele motelului. Mi-a spus că a trebuit să abandonezi căutările prin pădure din cauza lui.

— De ce? S-a întâmplat ceva? Spune-mi!

Spaima tatălui ei era inflamabilă, ca o cutie cu chibrituri. Nic și-a ales cuvintele cu grijă:

— Nu, tată. Calmează-te! a mințit ea.

Nu o ajuta cu nimic dacă tatăl său și-o închipuia așa. Singură prin pădure, în orașul în care dispăruse mama ei.

— Bine, bine... Da, îmi amintesc. Eram cu una dintre echipele de căutare. Am mers direct de pe șosea pe proprietatea din spatele motelului și al restaurantului. Proprietatea familiei Booth. Am mers până când am dat de un gard.

— Cu sârmă ghimpată?

— Da! Era înalt. Unul dintre localnici a spus că probabil a fost lăsat acolo de vechea firmă de produse chimice. Ziceau că cele două proprietăți s-ar putea să fie una în spatele celeilalte. Ne-a fost greu să ne dăm seama cât de vechi era. De ce? Ce se petrece?

Nic s-a gândit o clipă la asta, la proprietatea care ar fi putut să se afle de cealaltă parte a gardului.

— A căutat cineva pe acea proprietate? Cea aflată de cealaltă parte a gardului?

— Sunt sigur că da, scumpo. Au cercetat peste 50 de kilometri în jur. Despre ce e vorba?

Nic s-a luptat să găsească o modalitate prin care să îi spună despre gaura pe care o găsise, dar asta însemna că ar fi trebuit să îi mărturisească faptul că mersese până acolo. Poate că i-ar fi putut zice că Roger Booth mersese cu ea...

Până să se decidă, ceva i-a distras atenția. Un bărbat. Înalt. Robust. Cu părul des.

Era căpitanul Watkins, așezat la o masă la care se juca blackjack.

— Trebuie să închid, a zis Nic.

Tatăl ei era gata să protesteze, dar Nic a închis telefonul. L-a dat pe silențios și apoi l-a strecurat în geantă.

Și acum, ce?

L-a urmărit pe căpitan din camera paralelă, așteptând.

Watkins juca blackjack. Apoi zaruri. Apoi la ruletă. Râdea. Bea. Purta o cămașă și blugi. Părea să-și fi dat părul cu gel sau cu fixativ. Avea un aer mai tineresc, de parcă ar fi încercat să nu mai fie bărbatul care se afla la conducerea unui orășel muribund, ci un oarecare, un om care putea veni de oriunde. Poate că venea în acest loc ca să se prefacă a fi un astfel de om.

În timp ce se muta de la masă la masă, Watkins era întâmpinat de alți clienți, de angajați, de dealeri. Era cunoscut în acest loc. Și asta îl făcea să se umfle în pene. Nic îl urmărea dintr-un colț al barului, bând din apa ei. Dorindu-și o votcă. Se gândea la tatăl ei și la Evan – Dumnezeule, Evan și sentimentul lui de vinovăție, lacrimile lui! Apoi e-mailul mamei ei – cel despre căsnicie și faptul că nu putea să accepte iubire.

„Aș prefera să îmi dea un pumn în față."

Și cel despre temerea ei: „Nu pot să pierd încă un copil."

Înlăuntrul ei s-a aprins furia, iar aceasta s-a îndreptat spre bărbatul care acum se distra după bunul plac.

Într-un final, Watkins s-a ridicat de la masă. S-a pus în mișcare. O tânără îmbrăcată cu o rochie scurtă și strâmtă, la care asortase o pereche de cizme înalte, se așezase lângă el cu jumătate de oră în urmă și acum încerca să îl convingă să plece. Nu era atrăgătoare, dar fusese insistentă, atingându-i brațul sau spatele. Râzând zgomotos atunci când el vorbea. Căpitanul îi cumpărase deja două pahare de martini și un pachet de țigări.

S-au îndreptat spre o altă masă, acolo unde fata își lăsase haina. El a ajutat-o să se îmbrace. Ea l-a condus spre o ușă lăturalnică.

Rahat!

Nic a alergat spre ieșirea din față și apoi s-a îndreptat în direcția în care presupunea că ieșiseră. A dat roată clădirii fără să vadă pe nimeni. Apoi a auzit râsul unei femei. Un râs de femeie beată. A urmat vocea adâncă a însoțitorului ei. Vocea căpitanului Watkins.

Nic s-a lipit de clădire, ascunsă din calea luminilor, și a ascultat până când i-a văzut pe cei doi îndreptându-se spre parcare. I-a lăsat să o ia înainte și apoi i-a urmat, strecurându-se printre rândurile de mașini ca să rămână ascunsă. Râsetele au amuțit. A auzit cum se descuie o mașină și se aprind farurile. Apoi s-a deschis o portieră și s-a închis la loc. Nic s-a grăbit spre rândul de mașini dinspre care venea lumina. S-a îndreptat spre acel loc încetișor, tăcut. Luminile s-au stins. Mașina nu pleca nicăieri.

Odată ajunsă la rândul cu pricina, a început să se strecoare prin dosul fiecărei mașini în parte, privind înăuntru și ascultând.

A mers așa până când i-a auzit. Gemetele unui bărbat care nu puteau fi confundate cu nimic altceva. Erau moi, plutind prin crăpătura de la un geam. Nic s-a strecurat în capătul mașinii paralele și s-a uitat pe geam. Era prea întuneric ca să vadă ceva, dar, când a trecut un automobil pe cealaltă parte, farurile lui au luminat toate mașinile din rândul pe care îl avea în fața ochilor. A fost doar o fracțiune de secundă, însă era sigură de ceea ce văzuse: căpitanul Watkins stătea pe locul șoferului. Cu ochii închiși. Cu chipul crispat de așteptarea în care se împleteau plăcerea și frustrarea. Femeia de pe scaunul pasagerului era aplecată deasupra lui și

își mișca în sus și în jos capul. Lumina se dusese, dar rămâneau zgomotele.

Nic a dat roată mașinii care îi obstrucționa vederea. Observase că mașina lui Watkins e gri, dar abia după ce s-a apropiat mai mult, a putut să-și dea seama ce marcă e. O camionetă gri-cărbune. Căpitanul Watkins. Femeia.

Nic s-a lăsat pe vine în spatele camionetei, cu inima bubuindu-i în piept.

Gândește!

Sticla de la triplele din spate era intactă, dar nu putea să își dea seama dacă becurile nu erau cumva arse. Trebuia să aștepte până pornea motorul.

Un râset. Fum de țigară plutind pe geam. Ceva despre „50 de dolari" și un „cam scump", apoi „atunci ar fi trebuit să întrebi înainte, măgarule".

S-a deschis portiera. Femeia a ieșit afară împle-ticindu-se.

Watkins i-a aruncat pe un ton crud, zeflemitor: „Târfă de doi bani."

Apoi, motorul. Luminile. Ambele triple funcționau. Trecuseră însă două săptămâni.

Nic s-a grăbit spre mașina paralelă și a reușit să facă o poză cu telefonul în timp ce camioneta căpitanului Watkins se îndepărta.

19

Ziua a paisprezecea

MICK NU SE ÎNTOARCE ACASĂ. ESTE PRIMA OARĂ când lipsește toată ziua și, din câte se vede, și toată seara.

Înseamnă că s-a acomodat cu mine, cu felul în care mă port cu Alice. Și, desigur, ne supraveghează nonstop.

Apoi îmi zic că nu vrea să stea cu noi. Că încă vânează ceea ce a pierdut odată cu moartea femeii care a locuit aici înaintea mea.

— Îmi este foame, zice Alice.

Își strecoară brațul printre zăbrele, iar eu îi cuprind mâna și o duc la buze.

— Știu, scumpo. Vrei să îmi spui ce se găsește în bucătărie? Aș putea să te învăț să pregătești ceva.

Își lasă bărbia în piept, cu ochii mijiți însă la mine. Își mușcă buzele și își încrețește nasul. Am botezat această expresie a ei Mutra Furioasă. Nu rostesc cuvintele cu voce tare, dar iau seama mutrei și ceea ce o provoacă, precum și ce o alungă.

— Nu am alte idei mai bune, dar, dacă te-ai gândit tu la ceva, voi încerca să te ajut, adaug.

Acum își încrucișează brațele la piept și pufnește. Încerc să nu râd, dar este amuzant. Nu m-am mai simțit amuzată de foarte mult timp. E posibil să fi trecut chiar ani întregi. Înlăuntrul meu s-au pus în mișcare niște forțe care lasă impulsul acesta să se manifeste. Să se desfășoare.

— Ți-a spus ce să faci în cazul unei urgențe? o întreb. De exemplu, dacă ți se face rău sau dacă

izbucnește un incendiu? Ai cum să dai de el? Din camera asta, eu pot să te ajut să înveți și să te joci, dar cam atât!

Își lasă brațele în jos. Mutra Furioasă se îmblânzește, devenind poznașă, răutăcioasă. Își lasă capul într-o parte și scoate un umăr în față, mereu pe același – cel drept. Aceasta este Mutra Vicleană. Știe ea un secret și vrea să îl scot de la ea.

Nicole știa să facă moaca asta de la patru ani. Annie, abia la șase sau șapte și, chiar și atunci, era mai degrabă jucăușă decât precoce. Evan nu avut-o niciodată. Singurul meu băiat, pe care puteam să îl citesc însă ca pe o carte deschisă.

În ultimele paisprezece zile, am avut timp să mă gândesc – și nu doar la Mick, Alice și planul meu. M-am gândit de ce mă aflu aici și că poate mi-am primit în sfârșit sentința pentru crima pe care am comis-o. În sfârșit, sunt pedepsită. Gândul acesta m-a alterat în interior.

Odată cu această schimbare, am obținut și o nouă perspectivă asupra fetelor mele, pe care nu le mai văd la fel. Annie, fata bună. Nicole, fata rea. Nu ar trebui să facem asta. Noi, părinții. Părinții buni. Însă eu am încetat să mă mai prefac că sunt unul. Urăsc persoana în care s-a transformat Nicole în ultimii ani. Dacă ar fi cineva pe care l-aș vedea pe stradă, i-aș mulțumi lui Dumnezeu că nu este copilul meu. I-aș judeca părinții. Cine ar permite un astfel de comportament? Cine și-ar lăsa copilul crescut mare să se comporte așa?

Însă acum îmi dau seama că Annie a fost și ea precoce și că a avut o personalitate puternică. Atunci când o lăsam responsabilă pe sora ei, putea să fie sfidătoare. Și avea resentimente față de fratele ei. Avea resentimente față de amândoi, pentru că o trăgeau, în ciuda împotrivirilor ei, de pe piedestalul de bebeluș, voind ca ea să crească și să

nu le mai fie o povară. Annie reușise să devină singurul lucru asupra căruia ne concentram. Bebelușii au întotdeauna nevoie de mai multă atenție.

Amintirile au început să treacă bariera, iar durerea pe care o poartă cu sine pălește cu fiecare zi. Chiar și acum, când vorbesc cu Alice despre faptul că aș vrea să o ajut să gătească, o văd pe Nicole stând pe un taburet și amestecând într-un castron făină și zahăr, folosindu-se de o lingură mare din lemn pe care abia o poate cuprinde cu mâna.

Cum îi plăceau brioșele cu afine, obișnuiam să le facem împreună. Încă știu rețeta pe de rost. Nu am uitat-o niciodată. Două căni de făină. Una de zahăr...

Și John, amintirile cu John... vin dintr-un trecut îndepărtat și dezgroapă senzații care trăiesc mai mult în trupul decât în mintea mea. Mâna lui pe spatele meu. Extazul care îi urma acestei atingeri. Credeam că aceste amintiri fuseseră pierdute pentru totdeauna.

Asta nu schimbă cu nimic ceea ce am făcut. Nu simt că ar trebui să îmi îmblânzească sentința. Din contră. Acum înțeleg că această sentință, faptul că sunt forțată să trăiesc aici cu acest bărbat și copilul lui, a ostoit o durere veche. Vina se înmoaie pe zi ce trece. Povara pe care o port devine mai ușoară.

Acum sufăr pentru că vreau ca Nicole să fie în siguranță. Și Evan, poate. Bărbatul acesta ar putea ști totul despre el. Poate că îl vrea și pe el. Suferința mea compensează ceva. Iar asta îmi aduce un soi de vindecare.

— Alice, îi zic cu un zâmbet. Cunosc eu fața asta! La ce te gândești?

Alice se uită spre monitorul din capătul holului. Se așază în așa fel încât să fie cu spatele la el. Își

coboară și glasul, doar ca să fie sigură, îmi închipui.

— Știu unde este cheia, mă informează.

Cuvintele ei mă fac să mă înec de uimire. Însă reușesc să zâmbesc ușor, un zâmbet care arată doar o vagă curiozitate.

— Știi? o întreb.

Dă din cap încetișor, Mutra Vicleană.

— În cazul în care chiar-chiar am nevoie de tine, adaugă.

Mă trag puțin în spate și îmi întind picioarele. Am început să simt furnicături.

La vârsta mea, nu e ușor să stai toată ziua pe podea.

Îmi trec în revistă opțiunile. Aș putea să încep să plâng. Să zic că îmi este foarte foame și că am nevoie de ajutorul ei. Însă nu pare să-și dorească asta. M-a salvat deja cu un pahar de limonadă. Și-a exercitat doza zilnică de empatie.

Am ajuns să înțeleg însă că își dorește și alte lucruri.

Hannah a dat-o de gol într-o zi, pe când discuta cu Suzannah.

„Ce vrei să te faci când vei fi mare?" Suzannah este aceea care pune mereu întrebări.

„Vreau să merg la un doctor care să mă ajute să pot ieși afară fără mască. Apoi voi călători pretutindeni."

„Pot să vin și eu?" a întrebat Suzannah.

„Nu, prostuțo. Doar mămica mea poate să vină."

Doar mămica ei. Vrea să iasă din această casă, să se elibereze dintre acești patru pereți. Și știe că Mick nu o va salva.

Doar mămica ei poate să o salveze.

Prima ei mămică este moartă. Cea cu păr blond adevărat și trup zvelt.

Acum s-a procopsit cu mine. Iar eu nu pot să o ajut decât dacă mă ajută ea mai întâi în privința lui

Mick.

— Ce fel de situație ar fi aceasta – în care chiar-chiar să ai nevoie de mine? o întreb.

Mutra Vicleană dispare și apare Mutra Tristă.

— Nu știu.

Îmi dau seama că vorbește serios. Confuzia o întristează. Nesiguranța o întristează. Trebuie să înțeleagă regulile ca să poată păstra casa în ordine. Ca să nu mai piardă încă o mămică.

Îmi întind mâna printre zăbrele – ceva ce fac foarte rar – și îi mângâi genunchiul îndoit.

— E în ordine, îi spun. Hai să-i dăm de cap împreună! Continui: Crezi că a vrut să spună doar dacă te rănești sau te simți rău?

Ridică din umeri.

Apoi apare Mutra Veselă.

— Cred că dacă aș face ceva periculos în bucătărie. De exemplu, dacă aș arde ceva.

Mă agăț de asta.

— Spre exemplu, dacă ai arde ceva și nu ai ști cum să oprești fumul? Să zicem că ai încerca să încălzești niște supă și pe ochiurile de la aragaz ar fi rămas unt? Genul acela de fum?

Alice se gândește.

— Da!

— Am făcut asta de nenumărate ori acasă, zic. Untul ars scoate mult fum, dar nu ia foc ca uleiul. Cu toate astea, e înfricoșător.

Alice mă studiază cu atenție. Apoi se întoarce cu fața la cameră.

— Aș putea să fac supă! zice. Pentru că el nu e acasă și s-a făcut târziu. Trebuie să luăm cina. L-am văzut făcând supă. Știu cum!

A rostit cuvintele tare. Se ridică și se îndreaptă spre bucătărie.

După zece minute, îi aud piciorușele tropăind pe hol. Mă trag la marginea ușii de metal și încerc să

văd ceva printre zăbrele.

Alice aleargă spre mine, abia putând să-și ascundă zâmbetul.

— Cred că am dat foc! spune. În timp ce făceam supa!

Mă ridic cu o mină alarmată. Amândouă vorbim tare.

— Ah! Știi cum să-l stingi? Te-a învățat?

— Nu! Chiar-chiar am nevoie de tine!

Se întinde spre ușă. Mutra Veselă e în dezacord cu agitația din glas.

Are în mână o cheie de fier.

Mă trec un milion de senzații când o văd cum o bagă în lacăt și răsucește. Când aud clinchetul metalic și apoi țăcănitul. Gânduri. Emoții. Instincte. Sunt prea multe ca să le pot sorta. Mă simt amețită din cauza entuziasmului. Posibilitățile mi se par nelimitate, însă, cu toate astea, știu că o singură cale este cea corectă. Știu că am o singură șansă să reușesc.

Pășesc afară din închisoarea mea și alerg alături de Alice spre bucătărie. Cheia a rămas în broasca de la ușa cu zăbrele care se bălăngănește acum, deschisă.

În bucătărie, văd că fumul iese din ochiurile de la aragaz. Iau oala cu supă. Opresc aragazul și pun mâna pe un prosop. Îl ud la chiuvetă și apoi șterg ochiurile până îndepărtez untul și fierbințeala se domolește. Nu mai fumegă.

Îmi rotesc privirea prin cameră, în căutarea ochilor lui Dolly. Nu îi văd, dar asta nu înseamnă că nu sunt acolo.

O trag pe Alice aproape.

— Acum e în ordine. Ești în siguranță.

— Îți mulțumesc foarte mult!

Nu este o actriță bună. Îndosariez această informație alături de toate celelalte lucruri pe care

le știu despre ea.

— Cum a ajuns untul pe aragaz? o întreb.

— Încercam să îl pun pe pâine și pur și simplu a căzut. Nu m-am gândit că vor apărea probleme. Nu știam că untul poate să ardă așa.

A rostit cuvintele foarte tare, de parcă ar ști că vocea ei trebuie auzită de departe. Mă gândesc că poate în bucătărie nu sunt camere până la urmă.

— În ordine! zic. E în ordine! Cum ai fi putut să știi așa ceva?

Termin de curățat. Încălzesc supa, ung pâinea cu unt și servesc masa. Alice aruncă priviri spre ușa livingului.

— Alice! îi spun.

— Da?

— Dolly poate să vadă în bucătărie?

Apare Mutra Vicleană. Alice își mișcă încetișor capul de la stânga spre dreapta. Nu.

Apoi privirea i se îndreaptă din nou spre living. Urmăresc același traseu și descopăr un monitor în colțul peretelui de lângă ușă. E îndreptat la un unghi din care poate înregistra masa, dar nu și aragazul. Nici chiuveta.

Și nici dulăpiorul de sub chiuvetă.

Dulăpiorul pe care l-am deschis ca să caut un prosop și în care am găsit câteva produse de curățenie. Bureți vechi. Detergent de vase. Spray WD-40.

Și o sticlă de antigel.

Îi zâmbesc lui Alice și îmi las mâna pe spatele ei. O mângâi ușor, alintând-o. Mutra Vicleană se preschimbă în Mutra Veselă. Are un zâmbet mare pe chip.

Zâmbesc și eu.

20

Ziua a paisprezecea

NIC A STRĂBĂTUT RAPID PARCAREA. AERUL ERA atât de rece, încât își putea vedea respirația. Și era atâta liniște, încât își putea auzi pașii pe pavaj. Watkins era de mult plecat. Femeia se făcuse și ea nevăzută printre mașini, probabil în spatele clădirii.

Înăuntru, Nic s-a oprit și s-a rezemat de perete, chiar sub una dintre camere. Nu voia să fie văzută. De nimeni.

Și-a scos telefonul, dar nu avea pe cine să sune.

Tatăl ei o mințise în privința analizei grafologice.

Roger Booth mințise în privința lui Daisy Hollander, nespunându-i că el era iubitul de care fugea fata atunci când dispăruse.

Iar Watkins omisese să menționeze că are o mașină gri-închis. Acum, că se gândea mai bine, nici agentul Reyes nu îi spusese. Cine mai rămânea? Era un oraș mic. Watkins își conducea cu siguranță camioneta când nu era la datorie. Peste tot prin Hastings Pass. În fiecare zi. An după an. Cu toții o văzuseră, cu siguranță: Booth, doamna Urbansky. Reyes. Chiar și Kurt Kent, barmanul.

Și ce era cu Kurt? O dusese cu mașina prin pădure, tocmai până la casa surorii lui Daisy, știind prea bine cine e Roger Booth.

Nu putea avea încredere în nimeni.

Era justificată atitudinea ei? Sau pur și simplu devenise paranoică? Până la urmă, și ce dacă Watkins conducea o camionetă gri? Edith Moore

nici măcar nu fusese sigură în privința culorii. Ar fi putut să fie neagră sau maro. Și ce dacă Watkins agăța prostituate într-o zi și a doua zi ajuta adolescente să obțină burse? Oamenii sunt complicați. Învățase asta în toate acele nopți petrecute în baruri. Nu mai era o adolescentă cocoloșită.

Și totuși, viața pe care o dusese în ultimii cinci ani îi arătase că poate avea încredere într-o singură persoană – iar acum acea persoană era dispărută.

Ce era de făcut? S-a gândit la mașina ei, parcată afară. Ar fi putut să plece, să meargă direct acasă. Tatăl ei ar fi putut să vină și să îi ia lucrurile de la motel. Nu era obligată să rămână acolo. Nu mai avea ce face.

O înconjura o mare de oameni care treceau în valuri dinspre ori spre cazinoul aflat de cealaltă parte a holului. Atâtea fețe – fericite, gânditoare, îngrijorate, entuziasmate! Energia aceasta începea să se strecoare înlăuntrul ei, hrănind spaima ce începuse deja să o împresoare.

Poate că tocmai de aceea o mințea toată lumea. Pentru că nu putea face față faptelor. Adevărului. Pentru că nu reușise să își mai dirijeze viața de la moartea lui Annie.

A tras aer în piept, dar nu l-a simțit în plămâni. Își simțea respirația superficială. Sufocantă.

Nu greșeau. Din acea duminică după-amiază în care băuse primul pahar, nu mai putuse să dea înapoi. „E doar influențată de colegi”, le spuseseră cei de la școală părinților ei, îngrijorați după ce fusese găsită beată la un bal. „Acum s-a speriat și nu va mai face.” Până la urmă, avea de pierdut enorm de multe. Fusese deja acceptată la Williams College. Era căpitanul echipei de cros. Era în cărți să ajungă șefă de promoție.

Apoi, după ce găsiseră votcă într-o sticlă de apă pe care și-o ținea în vestiar, psihologii intraseră în joc. „Este vina supraviețuitorului”, ziseseră ei. Despre asta citise abia recent, într-unul dintre e-mailurile mamei ei, iar acum totul se lega. Faptul că o puseseră să meargă la ședințe de terapie în care i se spunea că nu greșește cu nimic fiind încă în viață.

După ce leșinase de beată ce era în baia de la școală, cu o lună înainte de absolvire – în vreme ce ajunsese să aibă note extrem de proaste –, nu avuseseră încotro și o exmatriculaseră. Noua teorie: căuta atenție. Încercase să o obțină fiind bună și silitoare, dar nu fusese îndeajuns. Acum trebuia să fie rea. Ororile care urmaseră erau acum niște amintiri puternice, viscerale. Ședințe de terapie cu ambii părinți în care aceștia îi spuneau cât de rău le părea că nu luaseră seama la suferința ei pentru că se confruntaseră cu propria lor suferință.

Nimeni nu o ascultase când vorbise despre golul pe care nu îl putea umple nimic. Nu înțelegeau cum se ajunsese acolo decât folosindu-se de ceva desprins din cărțile lor cu afecțiuni. Nic și-ar fi dorit să aibă un film al întâmplărilor – Annie alergând în timp ce ea țipa, apoi mașina și sângele. Zecile de apeluri ignorate de pe telefonul ei prin care mama lor o implora să îi spună dacă sunt bine. De ce nu ajunsese Annie acasă la prietena ei ca să se joace împreună, așa cum vorbiseră?

Expresia de pe chipul lui Evan. Imaginea mamei ei, ținându-și în brațe copilul mort. Urletul ei sfâșietor pe care Nic încă îl mai auzea.

Vină. Disperare. Ură de sine. Existau atâtea cuvinte care puteau descrie ceea ce trăia în golul dinlăuntrul ei, disprețuitoare în fața psihologilor și a sacului lor cu rahaturi!

Iar acum provocase dispariția mamei prin cuvintele ei blestemate. Dispărută sau moartă – nu exista o altă variantă, nu avea cum să se mintă ca să evite aceste două scenarii.

Confuzie. Panică – trebuia să ajungă într-un loc liniștit, să fie singură, înainte ca oamenii să înceapă să bage de seamă.

A pornit paralel cu peretele, cu capul plecat, îndepărtându-se de intrarea în cazinou. De cealaltă parte se afla un hol unde se găseau toaletele, lifturile și sălile de conferință. Și un centru de afaceri.

Un bărbat tânăr a trecut pe lângă Nic, și ea l-a apucat de mânecă. Expresia de pe chipul ei a părut să-l alarmeze. L-a întrebat dacă stă la hotel și dacă își poate folosi cardul ca să o lase să intre.

Bărbatul a ezitat, dar apoi i-a deschis ușa. Nic i-a mulțumit, iar bărbatul a plecat rapid, uitându-se peste umăr. Întrebându-se dacă nu cumva făcuse o greșeală lăsând o așa lunatică să intre în acea sală. Nic respira greoi, roșie la față și asudată.

S-a așezat pe podea, într-un colț, și s-a lăsat pradă disperării. Voia ceva de băut. Gândul că trebuia să se întoarcă în mijlocul mulțimii era singurul lucru care o oprea.

Deci a murit. Deci ne-a părăsit. Și acum? Încă putea fi găsită. Nu se schimbase nimic din momentul în care își făcuse bagajul și venise până aici. Trebuia să își găsească mama și să o aducă acasă.

În cameră se afla o masă lungă cu patru calculatoare și o imprimantă. Nic s-a ridicat de pe podea și s-a așezat în fața unui monitor. L-a pornit și a deschis o pagină de căutare.

I-a scris în bara de căutare pe fiecare dintre ei, unul după altul. Numele i se învârteau în cap. Daisy Hollander. Roger Booth. Charles Watkins.

Kurt Kent. Rezultatele căutării au umplut ecranul. Erau fețe care purtau același nume, însă niciuna dintre ele nu se potrivea. A restrâns căutarea pentru Daisy adăugând Hastings, dar fără rezultat. Apoi a introdus orașul New York și s-a ales cu mai bine de treizeci de fețe. Nu ceruse să vadă o fotografie. Multe dintre femeile de pe ecran ar fi putut să fie ea – aveau vârsta apropiată și corespundeau descrierii fizice. Și cu toate acestea, probabil că niciuna dintre ele nu era Daisy din Hastings. Dacă nu voia să fie găsită, atunci nu avea de ce să își pună fotografii pe Facebook sau Snap Chat.

Faptul că se concentra asupra unei activități o făcea să se simtă mai bine. Nervii i se destindeau, iar panica se risipea. Și-a continuat căutările.

Kurt Kent era pe site-urile de socializare și toate conturile erau active, dar private. Pe Booth și pe Watkins i-a găsit printr-o aplicație care găsea adresele oamenilor. Majoritatea rezultatelor erau false și, oricum, nu avea nevoie de adresele lor. Știa unde locuiesc. Avea nevoie de pagini de socializare, ceva care să îi ofere acces în viețile lor.

Gândul i-a zburat la Booth. La proprietatea lui și la gardul care avea o gaură în el.

A accesat o imagine din satelit a motelului Hastings și apoi a mărit-o. Era făcută vara, după cum arătau copacii cu coroane bogate de frunze verzi. Nu reușea să vadă gardul din spatele motelului, însă se zărea ceva pe proprietatea adiacentă. O linie subțire care se pierdea în desișul pădurii.

A micșorat imaginea și a încercat să lege linia aceea de alte construcții – o casă, un hambar și încă un gard. Era imposibil însă pentru că era acoperită în multe părți de copaci. Cu toate acestea, linia

acelui gard, dacă era gard, se îndepărta de motel, nu se apropia de el.

De obicei, gardurile formau un cerc sau un pătrat, închizând o bucată de pământ. Ar fi fost ciudat ca gardul să se îndepărteze de bucata de pământ pe care se afla motelul, chiar dacă această bucată se întindea pe sute de pogoane. Nu – gardul nu îngrădea parcela de pământ pe care o deținea Booth. Îi aparținea terenului din spatele acesteia, exact așa cum îi spusese acel localnic tatălui ei.

Apoi a mai observat ceva – o altă porțiune fără copaci. A mărit imaginea până când în fața ochilor i-a apărut, fără urmă de îndoială, o casă!

O casă, cu o bătătură în față și cu o alee.

A micșorat din nou imaginea și a urmărit poteca până ce a văzut-o dispărând în spatele unui pâlc de copaci. Însă, dacă era să creadă că mai departe mergea drept, avea să dea într-un drum care, la fel ca gardul și poteca, șerpuia printre copaci. Putea însă bănui calea pe care și-o croia prin Hastings. Și punctul în care se intersecta cu un alt drum, din lungul râului. River Road, care, la un moment dat, se intersecta cu Hastings Pass.

Nic și-a pus degetul pe ecran. A pornit de la motel și a urmat Hastings Pass până când a ajuns la râu. Apoi a luat-o la stânga, de-a lungul River Road, până când acesta s-a intersectat cu drumul care ducea spre potecă. Abel Hill Lane. Și de acolo până la potecă, apoi la casă – casa care se afla pe proprietatea înconjurată de gard.

De-a lungul Abel Hill Lane se mai distingea o aglomerație de clădiri din cărămidă roșie cu acoperișuri plate, negre, și drumuri înguste care le legau unele de altele și de cele două drumuri mari – Abel Hill Lane și River Road. Poate că acolo fusese pe vremuri firma farmaceutică închisă cu mulți ani în urmă. Sau firma de produse chimice de mai

înainte. Poate că era vorba despre aceleași clădiri, trecute de la o firmă la cealaltă.

Nic a căutat adresele de pe Abel Hill Lane. Erau șapte în total. Le-a deschis pe fiecare în parte, mai întâi pe hartă, apoi imaginea lor din satelit. La numărul 53, se afla o mică fermă. Apoi o casă modestă, fără etaj, la numărul 67. După care încă cinci, și niciuna nu se potrivea cu imaginea din satelit a casei cu gard. Niciuna nu avea o alee lungă în față. Niciuna nu era suficient de întinsă.

Nic s-a lăsat pe spate în scaun și a închis ochii.

Toată lumea mințea într-o anumită privință. Iar Edith Moore voia banii de recompensă. Știa despre geantă, despre cele trei litere.

Dar... Nic și-a adus aminte de dimineața în care fusese cu Edith Moore și Reyes. S-a văzut din nou în mașina ei, privind peste drum, spre locul în care aceasta zicea că o văzuse pe mama ei. Ploua în rafale. Așa se exprimase. Poate că văzuse culoarea genții, dar literele? Ar fi putut oare să vadă literele de la acea depărtare, prin ploaie, noaptea? Cu toate acestea, știa despre ele.

Știa sau îi spusese cineva – o altă persoană care văzuse literele de pe geanta mamei ei.

Și cum se legau toate acestea de Abel Hill Lane?

Tatăl ei zisese că încetaseră căutările atunci când ajunseseră la acel gard.

Poate că ar fi trebuit să bea un pahar. Mai multe, chiar. Să își destindă nervii. Să își potolească mintea.

Nu se putea opri însă.

A tastat Hastings și apoi istorie.

Și s-a pus pe citit.

21

Ziua a paisprezecea

ÎN DULĂPIOR ESTE ANTIGEL. ÎNSĂ ASTA NU ESTE tot ce trec în revistă în bucătărie, cu Alice. Alice și Mutra ei Veselă.

Trec în revistă multe, multe lucruri. Gânduri și emoții, dar mai ales instincte care, la fel ca mai înainte, în pădure, cer să fie analizate cu atenție.

Alice a descuiat ușa cu zăbrele. M-a eliberat, și acesta este un dar pe care nu îmi permit să îl irosesc.

Aș putea să alerg afară pe ușa din față, spre uneltele mele din pădure. Dar afară e frig și întuneric, și nu știu unde este Mick.

Ar putea fi afară, în camioneta lui, urmărind înregistrările de pe camere.

Ar putea fi la cinci minute depărtare. La zece. Aș putea pierde munca a zile întregi.

Aș putea lua acest copil ostatic. I-aș putea pune cuțitul la beregată chiar în fața camerei. Nu e mai prejos de mine. Nu e ceva ce nu aș putea face și nu îmi permit să mă gândesc la implicații.

Nu e nimic personal, Alice.

Ar mai fi și alte variante, lucruri mult mai îngrozitoare. Dar nimic din toate astea nu îmi lasă la dispoziție suficient timp cât să trec prin acel gard.

Revin asupra lucrurilor pe care le-am găsit în bucătărie – la antigelul din dulap. Îmi aduc aminte lucruri din cealaltă viață pe care am trăit-o, cea de profesoară de științe. De pe vremea în care eram o

mamă bună. De pe vremea în care eu și John eram încă îndrăgostiți. Înainte ca unul dintre copiii noștri să moară. Un copil pe care eu l-am ucis.

Înainte ca viața să mă înhațe de gât.

Terminăm de mâncat, spăl vasele și pun un ibric cu apă pe aragaz.

— Ar trebui să mergem la culcare, zice Alice.

— Da! aprob. Mergi înainte! Eu rămân să fac o cană cu ceai pe care să o iau cu mine în pat.

Alice iese, și eu iau o ceașcă de pe raft. O duc în dreptul dulăpiorului de sub chiuvetă și torn antigelul. Dolly nu poate să vadă chiuveta.

Mergem în dormitoarele noastre. Alice se pregătește de culcare. Mă pregătesc și eu de culcare. Mă schimb în baie, cu ușa deschisă. Nu mă grăbesc, deși îmi este teamă că totul este în zadar.

Alice vine să închidă ușa cu gratii. Nu mă împotrivesc. Dar se răzgândește.

— Pot să dorm cu tine în noaptea asta? mă întreabă.

Bineînțeles că poți, scumpo!

Închidem ușa, dar nu o încuiem. Cheia rămâne înfiptă în broască.

— Cum rămâne cu ceaiul tău? mă întreabă.

Nu-i scapă nimic.

Se cuibărește lângă mine.

— Acum aș vrea mai degrabă să mă culc, îi șoptesc.

Căldura trupului ei, respirația, bătăile inimii – nimic din toate acestea nu mă mai deranjează în noaptea asta. Nimic nu îmi mai zgândăre amintirea copilului meu pierdut, a scumpei, scumpei mele Annie. Nimic nu îmi mai trezește dorul, vina sau căința pe care am început să o simt de curând.

În noaptea asta, eu și Alice suntem ca una. O absorb în vreme ce stau trează, judecând. Analizându-mi cu grijă instinctele.

Ușa cu zăbrele este încă deschisă și, datorită ei, și opțiunile mele cresc.

Închisoarea mea este una diferită acum, că știu că Dolly mă urmărește. Înainte să știu de Dolly, mă simțeam liberă să-mi arăt chipul. Să port propria mea Mutră Furioasă, Vicleană sau Tristă. Aveam libertatea de a izbi cu pumnii în perne, de a plânge, de a mă cuprinde cu brațele și de a mă legăna ca să mă calmez, așa cum o mamă și-ar ține în brațe pruncul.

Libertatea aceasta este acum pierdută, iar ușa deschisă nu schimbă cu nimic această închisoare insidioasă. Am făcut lucruri umilitoare în fața camerei. Mick m-a văzut dezbrăcată, m-a văzut schimbându-mă cu hainele pe care mi le strecoară prin deschizătura din ușă. M-a văzut goală și dezinhibată și, cu toate acestea, nu a rămas aici, alături de noi. Poftește încă la mai mult. Mă gândesc la prietenele mele în vârstă și la lupta noastră de a ne păstra tinerețea. Dar, chiar dacă porți o mărime mai mică, nu înseamnă că ai 25 de ani. Vârsta este legată de maturitate și de experiență, și se strecoară în ținuta noastră și în felul în care ne mișcăm. Eu sunt dovada vie. Am picioarele subțiri și păr blond, și bărbatul ăsta m-a văzut complet goală. Cu toate astea, tânjește după mai mult. După ceva ce a pierdut. Faptul că înțeleg acest lucru mă determină să revizuiesc totul. Mă hotărăsc să trec peste asta și să mă gândesc la instinctele mele. Să făuresc un plan nou.

Alice adoarme greu, așa că acum dă din gură. Aș vrea să fac tot felul de mutre, dar îmi păstrez o expresie neutră. Agreabilă. Pentru Dolly.

Alice povestește despre prima ei mămică, așa că îmi alung gândurile ca să mă concentrez asupra alor ei. Mă întreb dacă începe să aibă pentru mine aceleași sentimente pe care le avea față de ea. A

trecut prea mult timp de când n-a mai avut pe nimeni asupra căruia să îți reverse dragostea.

— Mirosea foarte bine, zice Alice, lipindu-și nasul de gâtul meu și insinuând astfel că eu nu miros la fel.

Poate că pentru ea chiar miros rău, prin comparație, dar eu nu am decât săpunul ieftin pe care Mick mi l-a strecurat prin fanta ușii.

— Îmi cânta, adaugă Alice acum.

Are o voce visătoare. Hotărăsc că nu îi voi cânta, pentru că asta ar putea să o supere, cu toate că și eu obișnuiam să le cânt copiilor mei pe vremea când îmi dormeau încă în brațe. Vedeam cum glasul meu ajunge înlăuntrul lor și îi liniștește. Vocea mea era cea pe care o auzeau pe când îi purtam în pântece. Este un răspuns primar, felul în care reacționează corpul copilului atunci când aude vocea mamei.

Îmi zic că într-o zi voi începe să cânt de una singură ca ea să mă poată auzi, și poate că va veni la mine și îmi va cere să cânt. Da, îmi spun. O voi ademeni, și ea îmi va cere să-i cânt, așa cum făcea prima ei mămică. Poate că mă voi putea apropia. Poate că o voi atinge, chiar dacă doar un pic.

Alice mai spune și alte lucruri pe care îmi propun să nu le uit.

Însă gândurile îmi tot alunecă la antigelul de sub chiu-veta din baia mea, turnat în acea ceșcuță de ceai pe care am luat-o cu mine în cameră.

Antigelul conține etilenglicol care se descompune în interiorul organismului uman formând cristale ascuțite. Acele cristale sfâșie țesuturile, în special rinichii. I-am învățat asta pe elevii mei atunci când le-am predat bazele chimiei. Desigur, nu le-am dezvăluit și urmările acestui fapt.

Moartea nu este un dat. Dar îmbolnăvirea, da. O boală debilitantă. Tipul acela de boală care te imobilizează și te împiedică să fugi. Tipul de boală

care i-ar permite unei persoane să te încuie într-o cameră, în spatele unor gratii de metal, și apoi să își ia tălpășița.

Are gust dulce.

Dulce, ca zahărul.

Dulce, ca Alice. Trebuie să cred asta. Trebuie să o strâng la piept.

Apoi această fetiță dulce îmi spune cu o voce somnoroasă:

— Știai că este egoist să ai copii?

Rămân nemișcată și șoptesc:

— Ce vrei să spui?

— Păi, zice ea, tu ai făcut copii ca să ai pe cine iubi. Ca să ai partide de fotbal pe care să le urmărești în fiecare joi.

Sunt împietrită. Complet nemișcată, așa cum rămân de fiecare dată în aceste momente în care Alice îmi dezvăluie ceva nou.

Îmi este teamă că dacă mă mișc se va opri din povestit. Se oprește însă oricum.

— Este adevărat că îmi place să urmăresc partidele de fotbal ale fiului meu. Știi unde merg să le văd?

Alice nu mușcă momeala. Nu îi pasă de nevoia mea disperată de a înțelege ce se întâmplă, cum de ei știu lucrurile acestea despre mine – atât de multe lucruri, de parcă m-ar fi urmărit. Dar cum?

— Nu asta e ideea! răspunde ea.

Vrea să își termine povestea. Teoria.

— Bine, Alice! Îmi pare rău! Crezi că este un act egoist să ai copii?

— Nu e vorba despre ce cred eu. Ci despre ce este. Este egoist să faci copii pentru că vor muri oricum într-o zi.

Nu știu ce răspuns să-i dau. Are dreptate și, totodată, greșește. Apoi îmi zic că are dreptate cu totul și că eu nu am nimic de spus.

Însă mica ei poveste nu se încheie aici.

— Tu ar trebui să știi asta mai bine ca oricine. Ai văzut-o cu ochii tăi.

Simt că strânsoarea îmi slăbește un pic. Instinctul îmi spune să îi dau drumul acestui copil. Cât de puțin, fără să prelungesc noaptea asta. Fără să stric tot ce am obținut până acum.

Mă întreb cine i-a băgat această idee în minte și dacă își dă seama cât de tare m-a rănit. Apoi îmi zic că aceasta a fost intenția ei: să mă rănească. Acum poate să îi pară rău pentru mine.

Mușchii feței îmi tremură pentru că mă lupt să îi controlez.

Simt cum Alice alunecă în visare și alunec și eu, dar în propriile gânduri.

Gânduri despre faptul că ne naștem spre a muri. Gânduri la moarte, punct.

Și la ceea ce am ascuns sub chiuveta de la baie.

22

Ziua a paisprezecea

AGENTUL REYES S-A ÎNTÂLNIT CU NIC ÎN CENTRUL de afaceri al hotelului. Nu era de serviciu, iar Nic avea senzația că îl întrerupsese din ceva.

— Te simți bine? a întrebat-o.

S-a așezat lângă ea și apoi și-a tras scaunul mai aproape, ca să vadă ce îi captase atenția pe calculator.

— Chiar nu știu, a răspuns Nic. Dar nu trebuia să vii până aici. Ți-aș fi putut explica la telefon.

Reyes a dat din cap.

— Știu, dar nu făceam nimic. Mă uitam doar la un meci.

Și-a ridicat privirea atunci, inspectând camera goală.

— Am fost pe aici de o mulțime de ori. Nu am aflat că au și birouri până când...

S-a oprit înainte să o spună. „Până când a dispărut mama ta."

Nic a schimbat subiectul:

— De fapt, este un „centru de afaceri".

— Aaa! a făcut Reyes, zâmbind. Un centru de afaceri. Foarte elegant! Și în mod clar are mare priză la clientelă.

Nic a dat aerul afară și și-a simțit umerii mai relaxați. Sarcasmul mușcător era o alinare.

A deschis imaginea din satelit a proprietății din spatele motelului. Reyes s-a tras mai aproape. I-a atins brațul cu al lui și s-a retras brusc.

— Nu sunt sigur ce ai vrea să văd.

Nic a arătat spre ecran – motelul, gardul pe care îl văzuse când ieșise la alergat, cum se îndepărta de proprietatea lui Booth și părea să îngrădească un teren aflat în spatele acestuia. Apoi a trasat linia aleii care ajungea până la casă.

— Bun! Deci pe Abel Hill Lane există o proprietate cu gard și o casă. Nu înțeleg cum ne ajută asta să aflăm ce s-a întâmplat cu mama ta.

Nic s-a rezemat de spătarul scaunului.

— Este un gard înalt, cu sârmă ghimpată. Cineva a făcut o gaură în el. Și proprietatea nu este înregistrată. Nu apare nicăieri pe internet.

— Ha!

Acum Reyes era curios. S-a aplecat spre ea și i-a atins din nou brațul. De data asta, nu s-a mai retras la fel de repede.

— Nu îmi sunt familiare – poteca aceasta și gardul. Încerc să mă gândesc la casele de pe Abel Hill...

— Nu există niciun mod prin care să o poți căuta? În baza de date a poliției sau ceva de genul? Mă întreb dacă locuiește cineva acolo? Kurt Kent de la bar a zis că poate copiii vecinilor au căutat o scurtătură spre oraș... ceea ce înseamnă că poate este abandonată, dar poate că...

— Nu a fost cercetată, a completat Reyes ceea ce voia ea să spună.

— Tu trebuie să îmi zici! a replicat Nic.

— Va trebui să verific.

— Ai putea să cercetezi proprietatea, să vezi cui îi aparține? Am citit despre cele două firme care au funcționat în oraș – RC Chemical și, mai, târziu Ross Pharma. Într-un articol scria că Ross a cumpărat fabrica de la RC. Se pare că această casă se află pe aceeași proprietate pe care se găsesc clădirile lor din cărămidă roșie cu acoperișuri negre.

— La Primărie se găsesc toate actele de proprietate. Am cercetat eu însumi acele clădiri, alături de un polițist călare – cele care i-au aparținut fabricii Ross Pharma. Nu am văzut nicio casă.

— Și utilitățile? Am putea afla dacă servesc acelei case?

— Da, de la companiile care le administrează. Electricitatea, cablul. Sau ar putea avea internet prin satelit, asta dacă au. Apoi căldura – gaze naturale sau petrol. Avem ambele variante aici.

Da, și-a zis Nic. Totul se leagă. Totul pare posibil. A tras în sfârșit aer în piept și a simțit că îi ajunge până în plămâni.

— Îți mai pot arăta un ultim lucru? l-a întrebat.

— Sigur.

Nic a mărit imaginea din satelit care arăta casa de pe Abel Hil. Se holbase la ea mai bine de o oră, neputând să-și creadă ochilor.

A arătat cu degetul spre un obiect mic din apropierea casei, aflat sub un copac, unul căruia îi lipsea însă o cracă exact din mijloc. De sus, Nic putea să vadă ceea ce se ascundea sub coroana lui.

— A ce ți se pare că seamănă?

Reyes a mijit ochii, uitându-se atent.

— N-am idee. Poate un tractor? O mașină agricolă?

— Sau o camionetă. De culoare închisă, a precizat Nic.

L-a lăsat să proceseze informația. Reyes s-a tras mai aproape.

— Presupun... Poți să mărești mai mult imaginea?Să obții un unghi diferit sau o imagine surprinsă într-o altă zi?

— Aceasta este singura pe care am găsit-o. Gândește-te însă: mama a fost văzută urcând într-o camionetă care se îndrepta spre oraș, nu ieșea din

oraș. Și acum avem o proprietate care nu a fost cercetată...

— Care s-ar putea să nu fi fost cercetată. Nu vom ști cu precizie până când nu vom vedea registrul.

Lui Nic îi vuia din nou capul.

Voia să îi spună lui Reyes despre căpitanul Watkins, despre ceea ce văzuse. Nu voia însă să îl îndepărteze, acuzându-l pe șeful lui de ceva. Și ce ar fi fost până la urmă acel ceva?

Însă nu se putea abține:

— Știai că Watkins conduce o camionetă gri-închis?

Reyes a izbucnit în râs.

— Stai...

Și-a acoperit gura cu mâna ca să își înăbușe râsul.

— Crezi oare că Edith Moore a văzut camioneta căpitanului?

— Deci știi?

— Toată lumea știe. O are de ani buni.

— Și nu ai zis nimic?

Reyes a adoptat un ton defensiv:

— Nu, nu am zis. Știi cine mai are camionetă? Domnul Klinger de pe Mulberry Street. Henry Drumming de pe Maple Street. Stai să văd... Ah, gata! Știu! Doamna Urbansky! Dulceața de Orla Urbansky – bine, a ei e argintie, dar am stabilit deja că Edith Moore nu putea să vadă nimic din cauza furtunii, iar acum speră doar să facă bani pe seama mamei tale atunci când în sfârșit aceasta se va hotărî să se întoarcă acasă!

Nic s-a uitat la el, uluită de schimbarea bruscă de atitudine. Se aprindea la fel de repede pe cât se arăta dispus să pară blând.

— Poate că doamna Urbansky a ajutat-o pe mama ta să dispară. La naiba, poate că ea și căpitanul au fost complici!

— Bine, m-am prins! a replicat Nic. N-am știut. Atâta tot. L-am văzut aici mai devreme și am fost surprinsă.

— Era cu o femeie? a întrebat Reyes.

— De unde știi?

— Iisuse, l-ai urmărit? Nu te credeam genul.

Nic și-a simțit obrajii arzând.

— Nu l-am urmărit.

Reyes a privit-o în ochi, ridicând din sprânceană.

— Nu în sensul ăla L-am văzut luând-o spre camionetă și nu am știut ce să fac.

Acum Reyes părea spăsit.

— Îmi pare rău! N-am vrut să te necăjesc. Două lucruri trebuie punctate. Unu la mână: căpitanul are viciile lui. Toată lumea știe asta. Moartea soției lui l-a afectat grav. Dar, în al doilea rând, căpitanul este cel care m-a ajutat atunci când am avut nevoie de o schimbare. Adevărul este că mi-a salvat viața. Cât despre lucrurile pe care le face pentru această comunitate... pentru copiii din acest oraș... N-ai idee! Cum și-a pierdut soția înainte să aibă copii, a devenit un sfânt. Și un vicios. Toate monedele au două fețe, nu-i așa?

Nic a pus aceste informații laolaltă cu faptele deja știute. Cum o ajutase căpitanul pe Daisy Hollander să părăsească orașul. Disprețul pe care Kurt Kent părea să îl aibă față de el și de Reyes, dispreț a cărui cauză Nic nu o cunoștea încă, dar despre care știa că este foarte real. Tonul pe care căpitanul îl folosise cu acea prostituată în parcare. Fusese crud și o umilise, îmbrâncind-o practic afară din mașină.

— N-am știut, a repetat Nic.

— E în ordine!

S-a gândit apoi la cele două fețe ale unei monede. La cele două fețe ale tatălui ei.

— Trebuie să-ți spun ceva.

Reyes s-a aplecat spre ea și a ascultat-o în timp ce îi povestea despre suspiciunile ei, despre nopțile târzii, despre mașina parcată în centrul orașului și nu la gară.

— Îmi pare rău! a spus Reyes. Crezi că se leagă cumva de dispariția mamei tale?

— Nu știu. Știu doar că i-am spus-o aproape verde-n față în dimineața în care a plecat. Poate că a fost picătura care i-a umplut paharul.

— Iar acum te învinovățești.

Reyes i-a atins brațul. Nic nu s-a ferit. Și a simțit din nou valul de ușurare care știa că avea să urmeze dacă el își păstra mâna acolo. Dacă îi permitea să întârzie îndeajuns cât să simtă un mic fior electric străbătându-i corpul. De acolo venea o nouă atingere și încă una, înlănțuite, până când își pierdeau amândoi capul.

— Uite ce propun eu! a reluat Reyes și și-a dat mâna la o parte. Mâine vom verifica registrele și utilitățile care există pe proprietate. Putem chiar să mergem și să ciocănim la ușă, dacă vrei. Iar eu îl voi cerceta puțin pe tatăl tău. Nu ar trebui să fie prea greu. Avem toate informațiile necesare de la bancă.

Mâine, totul avea să fie bine. Dar în noaptea asta? Cum rămânea cu noaptea asta, cu clipa asta? Era extenuată, derutată, și golul cerea să fie umplut. Nu se putea împotrivi.

Nu acum. Nu în noaptea asta.

Cuvintele i-au alunecat de pe buze:

— Dă-mi voie să-ți fac cinste cu un pahar!

23

Ziua a cincisprezecea

MĂ TREZESC CU DOUĂ TRUPURI ALĂTURI. ALICE este cuibărită la spatele meu, sub cuverturi. Cu un brațul trecut în jurul mijlocului meu și cu celălalt pe ceafă.

Simt însă o altă mână pe șold. Pe deasupra cuverturilor, destul de apăsată însă, încât să-i simt greutatea. Mâna unui bărbat. A lui Mick.

Nu mișc niciun mușchi. Nu îmi întorc capul spre el ca să primesc confirmarea faptului de care sunt sigură. Mă uit la razele de lumină ce se strecoară prin ferestrele acoperite de șipci. Și îi aștept să se miște. Atingerea lui este respingătoare, dar, cu toate astea, brusc, mă simt plină de speranță.

Fii răbdătoare! îmi spun în această dimineață, urmărind razele de soare și planul care începe să mi se închege în minte. Poate că am mai mult timp la dispoziție decât am crezut. Poate că a început să mă placă, la fel ca Alice.

Le simt mâinile, trupurile care îmi absorb energia. Rămân întinsă, nemișcată.

Fii răbdătoare!

Alice este prima care se trezește. Mormăie puțin și mă strânge mai aproape cu mânuțele ei mici, cuibărindu-se.

— 'Neața! șoptește.

— 'Neața! îi șoptesc la rândul meu.

— E aici, cu noi.

— Știu.

Mă aștept să chicotească sau să îi simt obrajii încrețiți de zâmbet, lipiți de spatele meu. M-aș fi gândit că asta o va face fericită, faptul că stăm cu toții așa, în pat, împreună. Faptul că sunt o a doua mămică bună pentru ea și că îi sunt pe plac lui Mick.

Lui Alice îi tremură glasul:

— Așa începe. Când intră în pat cu noi.

— Cum începe ce? întreb.

Mă trage de păr ca să mă lipească mai aproape de urechea ei.

Scâncesc, dar nu mă vait.

Fii răbdătoare! îmi spun chiar în timp ce aud cuvintele pe care le rostește Alice. Cuvinte care mă fac să tresar în aerul înghețat.

— Sfârșitul, zice ea.

Și apoi îmi dă un sărut.

24

Ziua a cincisprezecea

NIC S-A TREZIT MAHMURĂ ȘI CU MINTEA FRANJURI. Era o senzație deopotrivă familiară și neliniștitoare.

Nu a mai întârziat în pat. În schimb, s-a dus direct la baie și a dat drumul la duș. A intrat cât era încă rece și a lăsat apa să-i biciuiască pielea.

S-a spălat pe dinți și a dat pe gât patru pastile de Advil.

Încă o durea capul din cauza paharelor băute cu agentul Reyes. Pentru că se dusese la culcare beată.

Apoi și-a reamintit că trebuise să lase mașina mamei ei la Laguna. Reyes o condusese înapoi la motel, apoi o însoțise până în cameră.

Dar asta era tot. Era convinsă de asta. Deși nu pentru că ea nu ar fi încercat.

Rahat! Ce făcuse, mai exact? Încercase să îl sărute. Îl trăsese la ea în cameră? Și el voise, nu-i așa? Îi simțise trupul răspunzându-i. Acum îi era recunoscătoare că se împotrivise. Avea nevoie de cineva care să o ajute să își găsească mama. Nu de încă un străin pe care să se vadă nevoită să îl alunge din pat dimineața.

Însă noaptea trecută fusese vorba de mai mult decât de o nevoie primară. Fusese vorba despre povestea pe care i-o spusese el și pe care acum începea să și-o amintească. O poveste demnă de trei pahare și de o nouă perspectivă asupra polițistului Jared Reyes. O poveste care explica venirea lui în

Hastings și motivul pentru care îi era atât de devotat căpitanului Watkins.

Reyes fusese implicat într-un schimb de focuri pe când era novice în meserie, în orașul lui natal, Worcester, la o distanță de trei ore de condus spre nord de acolo. Un tânăr înarmat dăduse târcoale unei școli. Dăduse târcoale, așteptând, după cum se dovedise mai apoi, să ajungă poliția. Așteptase ca agenții să se apropie, apoi își scosese arma, forțându-i și pe polițiști să tragă. Forțându-i să-l ucidă. Pistolul lui fusese însă unul de jucărie, un fals. Reyes ucisese un om neînarmat într-un atac de tip sinucigaș. Nic ar fi putut să îl asculte toată noaptea vorbind despre suferința lui emoțională care se preschimbase acum într-o cicatrice adâncă cu care se învățase să trăiască.

Fata s-a privit în oglinda de la baie; s-a privit în ochi pentru a se convinge că își amintea totul corect.

Reyes îi descrisese cum își amintea că îl văzuse pe tânăr căzând la pământ. Cu sângele adunându-i-se sub corp. Cum sângele acela îi pătrunsese în propriul trup, ca o halucinație, ca într-o scenă dintr-un film. Și apoi vertijul unei senzații repugnante, în timp ce creierul lui începea să proceseze realitatea. Și acest ceva respingător îi schimbase fiecare celulă din corp într-o secundă. „Fiecare celulă." Acelea fuseseră cuvintele lui. Dar erau și ale lui Nic.

Reyes reușise să descrie cu exactitate ceea ce trăise ea atunci când văzuse cum mașina mamei o propulsează pe sora ei mai mică prin aer.

Începuse să plângă atunci? S-a privit în ochi, încercând să își aducă aminte. Da, plânsese. Și Reyes o îmbrățișase. Îi sărutase fruntea. Apoi o dusese cu mașina înapoi la hotel, scutind-o de umilința de a transforma noua lor legătură în ceva

sexual. Polițistul știa ce înseamnă să trăiești cu golul.

„Nu am să te ajut să îl faci și mai adânc”, îi spusese el înainte să iasă din cameră.

Nimeni altcineva nu mai înțelesese de ce făcea ceea ce făcea. Nu era trecut în niciun manual. Însă Reyes știa, pentru că trăise și el același lucru.

Asta explica atât de multe lucruri la el. Faptul că emana încredere în sine și farmec, și atrăgea femeile ca un magnet. Se culcase probabil cu toate tipele din comitat. Dar și faptul că era singurul căruia părea să îi pese dacă o găseau pe mama ei. Și de ce îi era atât de loial căpitanului Watkins, care îi salvase viața oferindu-i o a doua șansă de a fi polițist.

La recepție era o femeie tânără.

— Aș putea vorbi cu Roger? a întrebat-o Nic.

Fata i-a zâmbit politicos.

— Vă pot ajuta cu ceva?

— Nu! a insistat Nic. Este vorba de ceva important.

Femeia a ridicat receptorul telefonului de la recepție.

— Așteptați! a șoptit. Apoi, în aparat: Musafira noastră dorește să vă vadă...

A dat din cap, a zâmbit și apoi a închis telefonul.

— Este în apartamentul lui, a spus ea. Cea de-a doua ușă, pe hol.

A arătat spre holul care începea de sub scări.

Nic i-a mulțumit și apoi a luat-o spre apartamentul lui Roger Booth.

Ușa era deja deschisă când a ajuns ea acolo, și Booth a întâmpinat-o cu o exclamație plină de uimire:

— Of, vai!

— Ce e? l-a întrebat Nic.

A arătat spre fața ei, spre păr.

— E frig afară. Ai părul ud.

— Nu mi-am adus föhn.

Booth s-a arătat contrariat.

— Ai unul sub chiuvetă.

— N-am știut. Pot să intru?

Booth a ezitat, aruncând o privire în spatele lui ca să verifice parcă dacă locuința sa e demnă de vizitatori.

— Ai musafiri? a întrebat Nic. M-aș putea întoarce mai târziu.

Booth și-a coborât agitat privirea în podea. I s-au aprins obrajii și, după ce i-a privit cu mai multă atenție, Nic a observat că păreau recent bărbieriți.

Era bărbierit. Îmbrăcat frumos. Mirosea a parfum. Și toate astea doar ca să stea în apartamentul lui sau ca să lucreze la restaurant. Chiar părea să nu aibă idee cum e acest loc, Hastings, cu adevărat.

— Nu, nu! a răspuns el. Nimic de genul acesta.

S-a tras la o parte.

— Intră! Te rog...

Apartamentul nu era mai mare decât camera ei de sus. Un pat și un mic salon. O baie. Singurul lucru în plus era peretele cu ustensile de bucătărie de lângă fereastra ce dădea spre singura terasă din spate.

— Ai vrea niște ceai? a întrebat-o.

— Cafea ai?

— Nes?

— Sigur, a spus Nic și a luat loc la masă.

Booth a așezat ibricul pe un aragaz mic, apoi a pregătit două căni – una cu cafea instant și cealaltă cu o strecurătoare pentru ceai.

— Mahmureală? a întrebat-o apoi.

Nic a simțit că îi tresaltă inima. Îi văzuse seara trecută? Cum urcaseră scara care scârțâia spre

camera ei? Reyes nu rămăsese peste noapte, dar Booth nu avea de unde să știe. Trebuie să-i fi auzit în timp ce urcau scările. Auzise două perechi de picioare. Și apoi tăcere, poate, dacă Reyes coborâse mai discret.

Booth a cercetat mai multe borcane cu ceai înainte să aleagă unul. Erau aliniate perfect pe raft.

— E mult mai bun, știai? Ceaiul din frunze, a adăugat el.

Nic îl urmărea, pierdută în gânduri. Și în temerile legate de ceea ce ar fi putut el să gândească în acele clipe.

Booth a umplut strecurătoarea. Apa a dat în clocot și el a turnat-o în căni.

Pe masă erau deja lapte și zahăr. A mai adus farfurii și linguriițe.

Nic a sorbit din cafea în timp ce-și rotea privirea prin cameră. Booth era ocupat să-și prepare ceaiul – o linguriță și jumătate fix. Lapte din plin. Totul, amestecat cu meticulozitate.

— Locuiești aici tot timpul? l-a întrebat Nic.

Nu se vedeau prea multe bunuri personale. Iar șifonierul abia dacă părea suficient de mare ca să găzduiască haine pentru câteva zile.

— Da! i-a răspuns.

Apoi a înțeles de ce îl întreba.

— Mai am o cameră alături. Acolo îmi țin majoritatea lucrurilor. Știu că este un aranjament puțin ciudat, dar nu prea văd rostul unei renovări. Nu mă deranjează și, cine știe? Într-o zi s-ar putea să avem din nou mulți clienți și îmi vor trebui camerele astea pentru oaspeți.

Nic l-a privit cu atenție. Chiar credea asta? După un deceniu în care se afundaseră în pierderi? Cât de dus era în fantezia lui?

Însă nu de aceea se afla ea aici.

— Îți amintești când am mers să alerg?

Booth a zâmbit, făcându-și ochelarii să îi alunece de pe nas. I-a împins la loc cu degetul mijlociu.

— Desigur. Le-ai făcut față urșilor și lupilor.

Nic a zâmbit.

— Da, exact! Dar am și dat de gardul pe care l-a văzut tatăl meu.

— A, corect! Gardul.

Acum Nic auzea vocea lui Reyes în minte spunându-i să nu facă asta. Să nu vorbească cu Booth despre vecini sau despre Daisy Hollander, despre nimic legat de trecut.

Ce-i zisese el? Că Booth e „încordat ca o tobă".

Și apoi: „Așteaptă-mă pe mine!" Casa de pe Abel Hill Lane nu avea o adresă înregistrată. Nu avea număr pe stradă. Reyes îi promisese că avea să discute cu serviciile de utilități în acea dimineață și că apoi o să o ducă să-și ia înapoi mașina de la Laguna. După care aveau să meargă la primărie. Îi spusese că avea să o ajute să „treacă peste formalități", orice va fi însemnând asta. Câte formalități puteau exista în Hastings? Era vorba despre o bucată de pământ. Cu toate acestea, ea îi promisese că avea să-l aștepte și să meargă cu el. Că urmau să afle al cui e locul. Că aveau să sune și să întrebe despre noaptea furtunii. Nu puteau cerceta proprietatea fără un mandat, dar puteau trece pe acolo. Puteau ciocăni la ușă.

Cu toate acestea, Nic nu putea sta degeaba toată dimineața. Primăria era la trei kilometri depărtare. Ea nu avea mașină. Roger Booth era acolo, chiar în fața ei.

— Este vorba de un gard înalt, cu sârmă ghimpată! a spus ea, încălcându-și promisiunea făcută lui Reyes. Și cred că-i aparține proprietății vecine – poate uneia dintre vechile fabrici.

Chipul lui Booth s-a luminat în acea clipă. Părea fericit că are un musafir. Nic a simțit un val de milă.

— Ah, da! a spus el. Sunt atât de caraghios! Acum îmi amintesc: tatăl meu vorbea despre asta cu ani în urmă. Nu despre gard în sine, ci despre investitorii care cumpăraseră pământul și vechile clădiri de la Ross Pharma. Aveau în plan să transforme locul într-un soi de instituție psihiatrică dedicată criminalilor, dar nu au reușit să obțină aprobările de care aveau nevoie. Tot orașul s-a împotrivit. Îmi amintesc că tata spunea că nu are de gând să lase Hastings să ajungă un cuib de pușcăriași. Proprietatea lor trebuie să se unească cu a mea, undeva în adâncul pădurii.

— Și nu te-ai gândit la asta atunci când am discutat?

Lui Nic i se părea foarte straniu – câte garduri puteau exista în acest oraș? Și cum ar fi putut să nu știe cine e proprietarul care îi e vecin?

Booth părea rușinat.

— Eu... nu sunt sigur. Plecai la alergat prin pădurea mea și asta m-a agitat...

Păruse agitat. Și acum părea.

— Proprietatea le aparține încă?

Booth a ridicat din umeri și și-a lăsat pe masă ceașca.

— Cred că da. Nu a fost niciodată scoasă la vânzare. Probabil o păstrează pentru a scăpa de taxe.

— Pe acea proprietate se află o casă, cu un drum care se leagă de Abel Hill Lane. Dar adresa ei nu este înregistrată. Știi ceva despre asta?

— Paznicul proprietății avea o casă. Aceea trebuie să fie. Are un drum privat pentru mai multă discreție. Am auzit că arăta destul de straniu: o fermă, cu verandă însă și cu un acoperiș

fals care o făcea să semene cu o casă de țară din față. Cred că a început să o renoveze, dar nu a mai terminat după ce aprobările au fost blocate.

— Atunci, e posibil să fie abandonată? a întrebat Nic. Și, prin urmare, să fi rămas nepercheziționată, să nu se fi discutat cu proprietarii ei despre noaptea furtunii...

Booth a căzut pe gânduri câteva clipe.

— Știu că au fost cercetate acele clădiri. Reyes însuși a făcut-o – cu unul dintre polițiștii călare. I-am auzit vorbind despre asta la cină. Ziceau că au căzut în ruină – clădirile acelea din cărămidă roșie pe care le poți vedea de pe River Road. Cât despre pământ... tot pământul? Și casa paznicului? Asta nu mai știu.

Nic a zâmbit politicos. Booth și-a luat linguriță și a amestecat în ceai. A mai adăugat zahăr. A adăugat zahăr așa cum ar fi făcut-o o persoană căreia nu îi place ceaiul.

— Pot să te mai întreb ceva? a spus Nic atunci.

Booth și-a încrucișat picioarele și s-a tras un pic mai departe. A reușit însă să zâmbească politicos.

— Cât de bine ai cunoscut-o pe Daisy Hollander?

Aerul a devenit greu de respirat. Booth a împietrit, cu zâmbetul înghețat pe chip. Nic a împietrit și ea, conștientă de pedala pe care apăsase.

Reyes avusese dreptate.

— Daisy? a șoptit Booth. De ce tot întrebi de ea?

Nic și-a tras scaunul și s-a ridicat încetișor.

— Știi ce, a zis ea, hai să terminăm mai târziu discuția! Am uitat că trebuie să îl sun pe tata.

Nic a luat-o spre ușă. Când s-a întors cu spatele, a auzit scaunul lui Booth scârțâind pe podeaua de lemn. Pașii lui grăbiți.

A apucat-o de braț și a răsucit-o spre el. Și, la fel ca în magazie, Nic a simțit un soi de forță care era

ascunsă de aparențe.

— Ce cauți aici? a întrebat-o Booth.

Nic a clătinat din cap. Nu putea să articuleze niciun cuvânt.

— De ce întrebi de Daisy?

Groaza de pe chipul ei a părut să îl înspăimânte și pe Booth. A pășit într-o parte și i-a dat drumul.

— Îmi pare rău! a spus el.

Nic s-a îndreptat spre ieșire, dar el a ajuns-o din nou, închizând ușa cu o mână.

— Nu! Așteaptă! Te rog să nu pleci cu impresia că... Eu nu sunt așa. Nu sunt așa.

Nic a rămas complet nemișcată în timp ce Booth a început să plângă. Își apropiase fața de umărul ei, iar lacrimile lui fierbinți îi atingeau pielea.

— Nu înțelegi, a spus el. Nimeni nu înțelege. Nimeni nu a știut adevărul.

Nic i-a vorbit blând, dar ferm:

— Dă-mi voie să deschid ușa!

Booth s-a tras la o parte mai mulți pași, rușinat, cu capul plecat.

— Îmi pare rău! a repetat. Eu nu sunt așa.

Nic s-a întors.

— Care este adevărul? l-a întrebat.

Booth și-a îngropat fața în palme și a hohotit, trupul lui înalt gârbovindu-se ca acela al unei femei bătrâne.

— Era gravidă.

Nic s-a holbat la el, șocată de disperarea lui.

— De aceea ai continuat să o cauți?

Booth s-a așezat pe pat. Hohotele s-au mai domolit pentru că încerca să tragă adânc aer în piept. Părea să mai fi trecut prin asta, prin această stare de disperare provocată de pierderea iubirii lui. A copilului său. Și învățase cum să îi facă față.

— Copilul era al meu, a răspuns după o vreme. Nu puteam să spun nimănui despre asta. Îi

promisesem – familia ei ar fi fost furioasă. Știi, erau stricți. Tatăl lor îi punea să stea aplecați pe un scaun și îi bătea cu cureaua. Uneori aștepta zile întregi până să le dea bătaia, ca să-i facă să se simtă speriați. Îi bătea pentru orice nimic, dacă luau mâncare din dulap sau făceau gălăgie. Și asta nu e tot... Atâtea lucruri... Duceau o viață îngrozitoare.

Nic și-a amintit ce spusese sora lui Daisy despre dulapurile încuiate și faptul că Daisy găsise o cale prin care să ajungă la biscuiții pe care îi lua în ciuda pedepselor care urmau.

Nic s-a rezemat de ușă. Nu s-a tras mai aproape de Booth, deși acum se simțea cumva în siguranță. Și avea nevoie de răspunsuri.

— Crezi că Watkins a ajutat-o să plece?

Booth a părut surprins că Nic știuse să pună această întrebare.

— Erau foarte apropiați. El i-a făcut rost de bursa pentru tabăra de vară. După ce s-a întors, lucrurile nu au mai fost la fel între noi. Cunoscuse copii de peste tot din țară. Copii talentați. Copii care aveau să meargă la școli înalte. Copii care nu erau puși să se aplece pe scaunul de la bucătărie ca să fie bătuți cu cureaua pentru că fură mâncare.

— Copii care beau ceaiuri extravagante? a întrebat Nic.

Booth a zâmbit trist.

— Da! Credea că va fi ca ei dacă le va adopta preferințele și dacă le va imita comportamentul. Își dorea cu un soi de disperare ceea ce aveau ei. Încă îmi amintește de ea – ceaiul.

Da, și-a zis Nic. Ceaiul era prezent în această cameră, dar fusese prezent și în casa Veronicăi.

— Unde ar fi putut să o ducă? a întrebat Nic. O adolescentă însărcinată, fără bani...

Booth s-a ridicat și s-a îndreptat spre o noptieră mică dintr-un colț al camerei. A deschis sertarul și a scos ceva afară. Când s-a întors, Nic s-a tras mai departe, spre hol. Dar a văzut apoi că Booth ținea în mână o scrisoare.

Acesta i-a întins-o.

— Am primit asta la aproape un an după ce plecase. M-am comportat ca un maniac – aici lumea are dreptate. Am mers în Boston și am chinuit-o pe sărmana ei soră care locuia acolo. Am mers la Woodstock și am lipit afișe cu poza ei. Nu puteam să renunț. Nu puteam să cred că plecase pur și simplu cu copilul nostru, fără să spună un cuvânt.

Nic a luat scrisoarea. Era împăturită într-un plic roz, îngălbenit pe margini. A scos hârtia dinăuntru cu grijă. Era veche și fragilă. Scrisul era al unei femei.

Nic a citit-o în gând în vreme ce Booth își depăna în continuare povestea.

Dragă Roger,

Îmi pare rău pentru lucrurile pe care a trebuit să le înduri din pricina mea. Mi-am adunat în tot acest timp curajul pentru a-ți scrie. Mă simt rușinată pentru că nu ți-am spus-o în față înainte să plec, dar îmi doream o altă viață. Nu puteam să fiu mamă. Te rog, nu mă căuta. Sper că mă vei putea ierta.

Daisy.

— Nu spune unde s-a dus sau cine a ajutat-o să scape de copil. Nu voi înțelege niciodată. Ne iubeam. Și aș fi putut să îi ofer lucruri... Familia mea avea resurse. Am fi putut să ne mutăm de aici. I-am spus că voi munci și voi avea grijă de copil pentru ca ea să poată merge la facultate. I-am

promis că voi avea grijă de ea și de copilul nostru. Și m-a crezut. Știu că avea încredere în mine.

Nic terminase de citit scrisoarea. Era scurtă și lipsită de sentimentele despre care Booth pretindea că existaseră între ei.

— Nu are destinatar și nici expeditor, a observat Nic.

— Mi-a fost lăsată în cutia poștală. Cine o fi ajutat-o să plece trebuie să o fi ajutat și să îmi trimită scrisoarea. Nu a vrut să văd de unde era expediată.

— Sora ei mi-a spus că a plecat la New York. Știai asta? l-a întrebat Nic.

Booth a fluturat din mână.

— Mi-a spus. Dar ea nu știa de copil și nici eu nu i-am spus. Nu i-am spus nimănui. Până acum.

— Dar tu nu crezi că a plecat la New York?

Booth a clătinat din cap.

— Ura orașul! Voia să plece în nord, într-un loc ca Woodstock, un loc liniștit. Lumea crede că nu am cunoscut-o cu adevărat. Dar am cunoscut-o. Nu poți ascunde iubirea. Nu o iubire ca a noastră.

Nic a simțit din nou acel val de milă și tristețe pentru bărbatul din fața ei. Ea nu fusese niciodată îndrăgostită, însă oamenii puteau ascunde orice dacă își doreau cu adevărat. Și aici îl putea include și pe tatăl ei.

— Ar trebui să plec, a spus Nic.

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat mai devreme!

Acum Booth avea un glas blând.

— Am crezut că știi ceva despre Daisy. Am crezut că poate nu vrei să îmi spui. M-a luat pe nepregătite... faptul că încă sunt atât de disperat să aflu ce s-a întâmplat cu ea.

— Înțeleg, a spus Nic. Și apoi: De ce nu îl întrebi pe căpitanul Watkins? Nu ești singurul care crede

că el a ajutat-o să plece.

— L-am întrebat. A jurat că nu a dus-o el cu mașina, dar mi-a mărturisit că Daisy i-a cerut să o ducă la Boston. Ce aș putea să fac? Să îi pun pistolul la tâmplă? Trebuie să trăiesc în orașul acesta. Să administrez o afacere aici.

Booth a mai oprit-o o ultimă oară înainte să iasă.

— Ți-a spus până acum cineva? a întrebat-o.

Nic a ridicat din umeri.

— Ce să-mi spună?

Ochii lui Booth au alunecat pe chipul ei, apoi în jos, pe sâni și șolduri. Până în vârful degetelor. Și s-au întors ca să o privească în ochi.

— Arăți ca ea.

Obrajii îi erau aprinși de un dor care nu avea încotro să se ducă.

— E ceva la tine... Părul și felul în care mergi. Nu pot spune cu precizie ce, a zis el. Dar îmi amintești de Daisy.

25

Ziua a cincisprezecea

MICK SE TREZEȘTE LA SCURT TIMP DUPĂ CE ALICE mi-a șoptit că se apropie sfârșitul. Mi se pare că respirația mea accelerată a zgâlțâit patul. Unele lucruri trebuie să ne părăsească trupul. Unele lucruri nu pot fi controlate. Spaima trezită de avertismentul lui Alice este unul dintre aceste lucruri. Prea mare pentru a putea fi păstrată înlăuntru.

Simt mâna care mi-a atârnat pe șold strângându-mi carnea. Nu pare a fi un gest premeditat. Și-o retrage repede, ca și cum și-ar fi revenit brusc în simțiri. Mă întreb dacă o visa pe soția lui. Pe prima mămică a lui Alice. Mă întreb dacă obișnuiau să stea întinși așa în pat și dacă se trezea cu mâna pe trupul ei pentru ca mai apoi să se dedea plăcerilor fizice ale atingerii. Poate ceva mai mult. Poate că făceau dragoste în vreme ce Alice stătea întinsă lângă ei, adormită încă. Prefăcându-se că doarme. Poate că se retrăgeau într-o altă cameră, ca să fie singuri.

Sau poate că prima mămică încerca, așa cum încerc eu acum, să stea complet nemișcată, chiar dacă respira agitat. Simțind doar spaimă.

Se scoală din pat. Nu îi dă un pupic lui Alice, nici o îmbrățișare. În schimb, o ridică și o scoate afară din cameră. Se mișcă rapid, de parcă ar vrea să se distanțeze de mine.

Sunt ușurată. Sunt descurajată.

Da, pleacă!

Nu, întoarce-te!

Dorește-mă! Lasă-mă să fiu suficient de bună! Nu pleca din casa asta ca să-mi cauți fiica!

Nu mă mișc. Nu întorc capul. Am simțit pur și simplu brațele alunecând de pe mine și patul a devenit mai ușor. Apoi s-a auzit scârțâitul podelii sub pașii lui.

Se aud șușoteli în fața camerei.

Sunetul metalic al ușii închise. Zăngănitul cheii care se răsucește în broască.

Aud picioruțe care tropăie pe podea. O voce ascuțită văitându-se. Alice nu e fericită din cauza ușii încuiate.

Ușa de la intrare se deschide și apoi se închide. Aud o mașină pe drum. Nu este motorul camionetei, ca mai înainte. Au trecut trei zile de când am auzit ultima oară camioneta. Pentru că nu pot vedea afară, mi s-a ascuțit auzul.

Mașina merge ușor pe pietriș. Motorul pornește ușor. Îmi închipui că este mică. Mai mult de atât nu îmi pot închipui. Nu îl cunosc pe acest bărbat. Mick. Nu știu dacă este genul care ar conduce o mașină sport sau una electrică. Nu știu dacă este sărac sau bogat, nici unde își petrece cea mai mare parte a zilei și acum și a nopții.

Îmi mut capul din fața camerei și mă ridic să merg la baie. Am căutat aici și nu am găsit nicio cameră. Nici măcar în țeava de la duș sau înăuntrul aplicei. Am cercetat fiecare centimetru din această încăpere și îmi permit să cred că am dreptate. Trebuie să cred asta.

Cu toate acestea, sting mai întâi lumina și apoi îmi ofer libertatea de a fi eu însămi.

Mă așez pe podea și îmi acopăr fața cu mâinile. Cuvintele lui Alice îmi răsună în minte. Cuvinte de rău augur rostite de o voce dulce de copil.

Refuz să o urăsc, deși simt sentimentul strecurându-mi-se în inimă. Copila asta este o victimă în aceeași măsură în care sunt și eu. La fel ca prima ei mămică, am ajuns să cred.

Mă străduiesc să nu te urăsc, mica mea gardiană.

„Așa începe."

„Sfârșitul."

Nu știu cât timp s-a scurs atunci când îi aud vocea. Am adormit pe podeaua băii.

— Hei?

Este Alice. Mă forțez să mă ridic. Am adormit într-un lac de lacrimi. Șuvițe umede de păr mi se lipesc de pielea asudată. Sunt extenuată.

— O secundă! zic.

Reușesc să par fâșneață, deși îmi tremură vocea. Nu știu cât voi putea continua așa. Din cauza urii. Este toxic.

Să urăști un copil, o victimă. Otravă.

— Ce tot faci acolo? mă întreabă.

Mă ridic și pipăi întrerupătorul. Lumina este atât de puternică, încât îmi arde ochii. Îi mijesc la ea.

— Am făcut o baie lungă.

— Nu am auzit apa.

Dumnezeu să mă ierte, dar a revenit! Ura mă va ucide înaintea lui Mick. Trebuie să mă împac cu asta. Cu ea.

Nu îmi dau părul din ochi. Nu îmi șterg lacrimile. Deschid ușa băii și mă îndrept spre capătul celulei mele. Și o las pe Alice să mă vadă.

Tresare.

— Ce-i cu tine? mă întreabă.

Mă așez pe podea, iar ea se așază jos la rândul său de cealaltă parte a zăbrelelor. Îmi întind mâna printre bare și îi apuc amândouă palmele.

Caut în mine tot ceea ce știu despre copii: din meseria de profesor, din faptul că sunt mamă. Acum nu are rost să mint. Este destul de isteață ca

să-și dea seama de adevăr după felul în care arăt, iar dacă aș minți-o, aș face-o să se agite. Copiii trebuie să aibă încredere în adulți. Clipa în care își dau seama că suntem niște mincinoși este clipa în care își pierd copilăria.

— Alice! încep. Ai dreptate! Nu am făcut baie. Ți-am spus asta pentru că am plâns și nu am vrut să știi.

Apetitul ei pentru empatie este puternic astăzi pentru că începe să plângă.

— Îmi pare foarte rău pentru tine! Ce te-a făcut să plângi atât de rău?

Nu îi dau drumul la mâini.

— Alice, încep și apoi fac o pauză.

Mă gândesc cum să formulez ceea ce vreau să îi spun. Lucrurile pe care vreau să i le spun, sperând că va înțelege. Poate că va empatiza cu persoana care sunt cu adevărat: o mamă răpită din sânul familiei ei și căreia îi este dor de copiii săi și de soț, de casa ei. Poate că va înțelege, chiar și cu puținele cunoștințe pe care le are despre lume, că nimeni nu poate fi fericit atâta timp cât este prizonier. Am văzut cărțile din camera ei de joacă. Știu ce citește pentru școală. A început să învețe despre lume și despre suferința umană. Mă gândesc că poate ar putea să folosească aceste cunoștințe și să le aplice aici, situației noastre. Cuvintele încep să prindă formă. Dacă aș putea să o fac să mă înțeleagă, poate că aș scăpa de ură.

Nimic din toate acestea nu este din vina ei.

Însă ceva din alura ei mă oprește. Un presentiment. Bocetele ei exagerate. Râurile de lacrimi. Nu sunt normale. Sunt reactive. Un răspuns, însă unul cum nu am văzut la niciun alt copil. Orice se va fi întâmplat în această casă i s-a impregnat în minte și a format-o într-o manieră pe

care nu o pot înțelege. Și, dacă nu o pot înțelege, atunci nici nu mă pot încrede în ea.

— Alice, spun, sunt tristă pentru că mi-ai zis că s-ar putea ca acesta să fie sfârșitul, și eu nu vreau să te părăsesc. Mă sperie acest fapt, pentru că nu știu ce înseamnă.

Ochii lui Alice se măresc. Lacrimile alunecă din ei, îi udă genele.

— Ei bine, răspunde ea, încercând să-și caute cuvintele, atunci când prima mea mămică a început să doarmă cu mine, mi-a spus că face asta ca să scape de el. Dar el se strecura în pat cu noi oricum. Apoi s-a pierdut în pădure. Atunci a murit.

Mă gândesc la ce ar putea să însemne asta. Oare prima ei mămică încercase să scape de el culcându-se în același pat cu copilul? Gândindu-se că o va lăsa în pace? Și cum nu a făcut-o, cum a continuat să vină în patul ei, expunând-o pe Alice la cine știe ce îi făcea ei... poate că asta a determinat-o să încerce să scape. Poate că s-a gândit că Alice urma să fie mai ocrotită dacă pleca decât dacă ar fi rămas.

Ideea mă îmbolnăvește. Și cu toate astea, iată-mă, dispusă să fac tot ce-mi stă în putere ca să îmi protejez propria fiică! Poate că femeia aia s-a gândit că avea să poată să scape de aici și să se întoarcă apoi după Alice.

Fetița mă strânge mai tare de mâini, iar pe chip îi înflorește un zâmbet. Mutra Veselă.

— Dar, zice ea, cred că m-am înșelat și acum nu este la fel.

— Cum așa? întreb. Ce s-a întâmplat?

Își retrage mâinile și își șterge fața.

— Mi-a spus că nu mai am voie să dorm în camera ta.

Implicațiile acestei decizii mă neliniștesc. Încearcă să mă împiedice să mă apropii prea mult

de Alice sau acum mă vrea doar pentru el, noaptea?

— Și, adaugă entuziasmată, s-a dus să cumpere produse alimentare ca să mă ajuți să gătesc – lucruri care sunt doar pentru cuptorul cu microunde, ca să nu dau foc la casă! chicotește. Așa a zis.

Zâmbesc. Un zâmbet din inimă. Din inima mea din ce în ce mai întunecată cu fiecare clipă pe care o petrec aici.

— Deci putem pregăti cina diseară?

— Da! I-am cerut și budincă Jell-O, de care ziceai tu.

Zâmbetul mi se lățește. Inima mi se mai întunecă cu o nuanță.

— Va veni acasă ca să mănânce cu noi?

Alice ridică din umeri.

— Nu știu. Acum nu mai știu. De când ai venit tu.

Informații, îmi zic. Informații noi. Gândurile mi-au fost distrase de otravă. Gânduri otrăvite. Ar fi trebuit să pun întrebările care îmi vin acum în minte.

— Ce făcea înainte? o întreb pe Alice.

Aș vrea să o bombardez cu întrebări, dar aleg să vorbesc încet și să aștept răbdătoare. Doar fac conversație. Ca să treacă timpul. Ca să o cunosc mai bine.

Alice ridică din nou din umeri.

— Uneori venea acasă și aducea cina. Îi place să se uite la televizor până adoarme.

Răbdare! Răbdare!

— Și soțului meu îi place să facă asta. Urmărește chestii care mie nu îmi plac, așa că, de obicei, eu citesc. El la ce se uită la televizor?

Alice ridică din umeri. A apărut Mutra Tristă.

— Nu te lasă să te uiți cu el? o întreb, ghicind după schimbarea ei bruscă de dispoziție.

— Acum nu îi mai place să stea aici noaptea. Iar mie nu îmi place să stau singură.

Mă gândesc la ceea ce spune. Și avansez cu grijă:

— Din cauza a ceea ce s-a întâmplat cu prima ta mămică? Poate că îi vine greu să stea aici cu tine, fără ea.

Da! îmi zic. Trebuie să știu lucrurile astea. A iubit-o? A trăit și ea în spatele unei uși cu zăbrele? Sau l-a iubit la rândul ei? Au fost odată o familie fericită și apoi lucrurile s-au stricat? Foarte, foarte rău?

Voi sta așa întreaga zi dacă trebuie. Punând întrebări. Făcând teme. Punând întrebări. Mâncând sendvișuri cu unt de arahide. Punând întrebări. Jucându-mă cu păpușile noastre, Hannah și Suzannah.

Dar Alice nu îmi răspunde. Mutra Tristă se metamorfozează în Mutra Furioasă.

— E în ordine, zic, încercând să îi schimb din nou dispoziția. Nu ești obligată să vorbești despre asta. Sunt sigură că te întristează și pe tine. Știi ce cred eu? o întreb.

Ridică din umeri.

— Eu cred că ai iubit-o pe prima ta mămică.

Mutra Tristă și, odată cu ea, alte lacrimi. Sunt lacrimi pe care nu i le-am mai văzut până acum. Îi alunecă pe obrajii roșii, aprinși, cu hohote pe care nu și le poate controla. Acestea sunt lacrimi adevărate, și știu că am dat de o mină de aur.

— Ah, scumpo! Știu. Știu...

Nu încerc să o ating. Nu vreau nici măcar să respir. Am atins un izvor de umanitate înlăuntrul acestui copil și nu trebuie tulburat.

Până și ura din inima mea începe să pălească. Chiar dacă sunt închisă într-o cușcă. Chiar dacă ea are puterea de a mă elibera.

Răbdare!

Mă gândesc la cumpărături și la cină. Mă gândesc la ceea ce știu despre etilenglicol și la cum îl voi pune într-o porție special pentru el. Mă gândesc la felul în care se va prăbuși la pământ și se va zbate în chinuri groaznice din cauza cristalelor ascuțite care îi vor spinteca măruntaiele. Și la cum îl voi lăsa să sufere. Să moară, poate.

Nu mă gândesc la ce voi face cu Alice sau la ce va simți ea când va vedea toate astea. Nu îmi permit să mă gândesc la asta pentru că mi-ar putea strica planul, și simt înăuntrul meu slăbiciunea – slăbiciunea pentru fetița care acum varsă lacrimi adevărate.

— Știu...

Repet asta de mai multe ori, cu pauze lungi. O las să plângă.

Când o văd că începe să se liniștească, mai aștept puțin înainte să-mi reiau întrebările.

Răbdare!

— Alice, spun, cum o chema? Pe prima ta mămică?

Alice a devenit visătoare; se gândește la prima ei mămică, cea cu păr cu adevărat blond.

Apoi rostește numele primei ei mămici. Cea care acum este moartă. Care a murit în pădure.

— Daisy, zice ea. Daisy Alice Hollander.

26

Ziua a cincisprezecea

NIC A PĂRĂSIT APARTAMENTUL LUI BOOTH ȘI A alergat la barul de vizavi. Era puțin trecut de unsprezece. Kurt deschidea pentru masa de prânz.

A dat năvală pe ușă, lovind clopoțeii de perete. Kurt era în spatele barului, unde scotea paharele din mașina de spălat vase.

Și-a ridicat privirea, surprins să o vadă.

— Salut! Cum a mers treaba ieri?

Nic s-a apropiat repede de bar și s-a postat în fața lui. Își putea vedea chipul în oglinda din spatele sticlelor cu alcool. Era o adevărată apariție – părul ud, bluza lăbărțată de casă, expresia maniacală de pe chip.

A tras adânc aer în piept înainte să vorbească. Nu era o idee bună să înceapă discuția arătând ca o nebună.

— Trebuie să te întreb ceva.

Kurt a ridicat din umeri. A șters un pahar.

— Desigur!

— Semăn cu Daisy Hollander?

Kurt a lăsat paharul pe tejghea ca să o cerceteze.

— Păi... aveți părul asemănător. Aceeași culoare, aceeași lungime. Și ea era subțire. Avea picioare lungi pe care îi plăcea să și le arate. Chiar și iarna purta fuste scurte, fără dres. Dar nu m-aș fi gândit la asta dacă nu ai fi zis.

Nic s-a așezat pe un taburet. Se simțea mai liniștită. Kurt avea efectul ăsta asupra ei.

— De ce mă întrebi?

— Roger a zis că arăt ca ea. Sau că îi amintesc de ea.

Kurt s-a strâmbat.

— Asta-i un pic bizar.

— Și mi-a arătat scrisoarea.

— Ah! a zis Kurt, cu o privire plină de sarcasm. Celebra scrisoare Dragă Roger.

— Știai despre ea? Știi ce spune? l-a întrebat Nic.

Booth îi spusese că nimeni nu mai știa despre copil.

— Știu doar că a primit o scrisoare. Booth a trebuit să explice cumva de ce și-a oprit brusc căutările și de ce a renunțat să-i mai hărțuiască familia. Lumea era curioasă. S-a preschimbat dintr-un lunatic frenetic – care vâna poliția, prietenii și familia fetei, pe biata ei soră din Boston – într-o persoană straniu de calmă. Toată lumea a înțeles atunci că aflase ce se întâmplase cu ea.

— Înclină să creadă că Watkins a ajutat-o să părăsească orașul, oriunde s-ar fi dus.

— Da, îți spusesem deja despre asta. Avea obsesia asta să îi scoată pe copii din oraș.

În vocea lui Kurt se citea o urmă de dispreț. Nic nu o sesizase până atunci.

— Nu îl placi, a observat ea.

Kurt a rânjit, vesel.

— Toată lumea îl iubește pe căpitan! Apoi, din nou, sarcastic: Mai ales juniorul lui.

— Reyes?

Din nou, Kurt a părut surprins.

— Nu ai observat?

— Nu tocmai. Nu în sensul ăsta.

Nic s-a gând la cazinou. La cele patru pahare de băutură. La povestea care o ținuse lipită de scaun, bând până târziu în noapte.

— Știu că Watkins l-a ajutat să obțină un post aici.

Nu știa ce altceva să mai spună. Cât din poveste era cunoscut de publicul larg. Cât mai împărtășise din ea Reyes, la un pahar, chiar în acest bar. Reyes locuia de unsprezece ani în oraș – era o perioadă prea lungă pentru a ascunde o poveste care ți-a schimbat viața.

Kurt i-a răspuns la întrebare înainte să apuce să o formuleze:

— Nu îți face griji! Știm cu toții povestea. Reyes a fost polițist novice în Worcester. A împușcat mortal un copil neînarmat.

— Stai puțin! a sărit Nic, simțind brusc nevoia de a-l apăra pe Reyes. Copilul avea un pistol de jucărie. Și nu era tocmai un copil. Avea aproape douăzeci de ani. Suferea de schizofrenie și era netratat. Trăia într-o stație de autobuz. Și-a scos pistolul în fața unei școli și a așteptat să sosească poliția.

Kurt i-a cercetat chipul, așa cum Nic s-ar fi așteptat să o facă mai înainte, când îl întrebase despre Daisy Hollander.

— Ți-a intrat pe sub piele, nu-i așa?

— Poftim?

— Știe să vrăjească, recunosc.

Tonul lui Kurt a devenit unul amar și, brusc, Nic și-a dat seama că nu știa aproape nimic despre acest oraș și oamenii care locuiau în el. Până la urmă, erau doar un zgomot de fundal care o distrăgea de la ceea ce se petrecea cu adevărat.

— Asta nu are nimic de-a face cu povestea. Și nu, nu am fost vrăjită și nici nu mi s-a „intrat pe sub piele”.

— Dar te-a făcut să bei, nu-i așa? Cu povestea lui tristă? Încă simt mirosul.

Șocată de adevărul care îi fusese aruncat în față, Nic și-a continuat apărarea:

— De ce ar conta asta? Dacă am băut ceva? Nu schimbă cu nimic faptele – patru polițiști au fost la fața locului. El a fost doar unul dintre ei. Așteptau trupele speciale, dar puștiul își tot îndrepta pistolul spre ei și spre fereastra cu geam de sticlă a școlii. Trei din cei patru polițiști au deschis focul. Întâmplarea a făcut ca glonțul lui Reyes să fie cel care i-a străpuns pieptul.

— Cunosc povestea.

— A fost un atac sinucigaș. Nu a fost vina lui, dar l-a afectat.

— Și apoi și-a făcut apariția căpitanul, gata să-l salveze.

— Nu, nu așa s-au întâmplat lucrurile. Cel puțin nu așa le-a povestit Reyes.

— Uite, a reluat Kurt, rezemându-se de tejghea ca să fie mai aproape de ea. Știu toate astea. Avea nevoie de un nou început. A făcut cerere pentru un post nou. Căpitanul și-a asumat un risc în privința lui și l-a adus, în mintea lui, pe calea cea bună. Însă asta e și ideea. De aceea Reyes îl protejează, orice ar face.

Nic l-a văzut în fața ochilor pe căpitanul Watkins cu acea prostituată, cum o împingea afară din camionetă.

Camioneta de culoare gri-închis.

— Și ce face, mai precis? l-a întrebat Nic.

Kurt a făcut un pas înapoi și și-a azvârlit mâinile în aer.

— Nu contează. Doar ajută copiii, nu? L-a ajutat pe Reyes? Ei conduc orașul. Polițiștii cu autoritatea pe care o au. Și Roger Booth cu banii lui. Iar oamenii de teapa mea sunt forțați să-și ia două-trei locuri de muncă. Abia am plecat de la Gas n' Go după o tură de noapte și acum sunt aici. Totul e o glumă al dracului de proastă! Pentru că orașul ăsta e o glumă al dracului de proastă!

Nic nu i-a răspuns. Era vorba despre legături care se întindeau cu mulți ani în urmă. Kurt voise să părăsească orașul, dar rămăsese împotmolit aici. Booth o pierduse pe iubirea vieții lui. Reyes își ratase viitorul din cauza unei întâmplări îngrozitoare și acum trebuia să se mulțumească cu firimiturile pe care i le arunca Watkins. Iar Watkins... Nic nici nu știa de unde să îl apuce.

I-a sunat telefonul.

— Scuză-mă o clipă!

Era numărul tatălui ei. A închis ochii și a clătinat din cap. Nu voia să se confrunte cu asta tocmai acum.

— Bună, tată!

El nu i-a răspuns la salut.

— Unde ești în clipa de față? a întrebat-o.

— La motel. Mă pregăteam să urc în camera mea, a mințit ea.

Nu voia să fie nevoită să explice ce căuta la bar la unsprezece dimineața.

— De ce? Ce s-a întâmplat?

— Îți trimit o fotografie. E de la Mark.

Mark – detectivul particular pe care îl angajase tatăl ei.

— A găsit-o?

Lumea întreagă s-a oprit pentru o clipă.

— Nu, nu... Îmi pare rău, ar fi trebuit să mă exprim mai clar! L-am pus să o cerceteze pe femeia aia, Edith Moore. Mi s-a părut prea ciudat că a așteptat atâta timp ca să vorbească.

Nic fusese atât de absorbită de căpitanul Watkins și de Daisy Hollander, de Reyes, Booth și Kurt Kent, încât uitase deja de Edith Moore și despre minciuna pe care o spusese despre vizita ei la New York.

— Ascultă: s-a întâlnit cu un bărbat în parcarea spitalului la care lucrează ca asistentă. Nu mi-am

dat seama cine este, dar jur că îmi pare cunoscut! Trebuie să fie cineva din Hastings. Schenectady e prea departe pentru o simplă vizită în parcare.

Nic a simțit un fior.

— Ai putea să îmi trimiți poza?

— Tocmai ce ți-am trimis-o. Pune-mă pe difuzor! Nu vreau să pierdem legătura.

Nic a apăsat butonul pentru difuzor și apoi a deschis mesajul de la tatăl ei. Putea să o distingă cu ușurință pe Edith Moore. Cealaltă persoană era ușor ascunsă în spatele ei, dar i-a fost ușor să își dea seama despre cine era vorba. Nu putea fi confundat.

Nu...

— Nic? Ai primit-o?

Nic a închis difuzorul și și-a lipit telefonul de ureche. A zâmbit și a coborât de pe taburet. Îi tremurau obrajii.

— Știi cine este? a întrebat-o tatăl ei.

Nic și-a astupat telefonul cu mâna și a luat-o spre ușă. Kurt o urmărea cu atenție, curios.

— Trebuie să plec... A intervenit ceva acasă, i-a spus barmanului.

Însă el nu a crezut-o. Își dădea seama după expresia neschimbată de pe chipul lui.

— Nicole! a repetat tatăl ei în telefon, rugându-se să-i răspundă.

Cu telefonul încă lipit de ureche, Nic a străbătut repede distanța până la ușă. A dat-o de perete și a pășit afară, apoi a alergat vizavi.

— Nic? Mai ești acolo?

Într-un final, s-a oprit.

— Sunt aici, a răspuns din capătul parcării motelului.

Tatăl ei a repetat întrebarea:

— Nic, îl cunoști pe acel bărbat?

Nicole a expirat, încercând să-și potolească vocea. Apoi a răspuns:

— Da, îl cunosc.

27

Ziua a cincisprezecea

AUD MAȘINA AFARĂ. O AUDE ȘI ALICE, AȘA CĂ MĂ părăsește ca să fugă la ușă.

Am lucrat împreună pentru școală, printre zăbrele, asigurându-ne că ne vede Dolly.

Aud un chițăit entuziasmat. Apoi râsul mai gros al bărbatului.

Merg în bucătărie. Ușile de la dulapuri se deschid și se închid. Voci șoptite. Farfurii. Clinchet de pahare.

Stau cu spatele întors la cameră și nu fac nicio mișcare. Pe dinafară, sunt complet nemișcată.

Înlăuntrul meu se desfășoară o cursă – spre sfârșitul acestei zile, spre evadarea mea.

Timpul trece. Aud pași și mă întorc. Este Alice, cu o tavă cu mâncare. Nu e sendvișul meu obișnuit cu unt de arahide. Astăzi am sendviș cu cașcaval pane și supă de roșii.

— E delicios dacă înmoi sendvișul în supă, îmi explică ea.

Deschide trapa de jos și strecoară tava, apoi încuie la loc.

Acum mă întreb de ce mi-a adus ea mâncarea și nu Mick. De obicei, atunci când este acasă cu noi, mi-o aduce el.

— De ce mi-ai adus tu tava? hotărăsc s-o întreb.

Alice ridică din umeri.

— Nu știu. El mi-a zis.

Asta! Nu s-a mai uitat la mine de când a dormit în pat cu noi.

Alice s-a ridicat și mă urmărește.

— Fă-o! adaugă.

Îmi ridic privirea spre ea de la locul meu de pe podea.

— Ce să fac? o întreb foarte frumos.

— Înmoaie sendvișul în supă!

— Îl înmoi. Nu ai de ce să stai aici și să mă urmărești. Știu că te așteaptă în bucătărie. A venit acasă doar ca să te vadă pe tine, corect?

Nu mi-a fost ușor să-mi aduc aminte că trebuie să formulez o întrebare. Simt furia clocotind înlăuntrul meu. Mă ridic în spatele barelor. Sunt un animal încolțit. Nu am cum să evit sentimentele pe care mi le trezește această stare de fapt.

— A venit acasă cu alimente ca să poți pregăti tu cina mai târziu. Exact așa cum a promis! Și, în plus, acum e ocupat să facă curățenie.

Alice își încrucișează brațele la piept, sfidătoare.

— Fă-o! comandă din nou. Mușcă!

Mă forțez să zâmbesc. Iau sendvișul și îi înmoi colțul în supă. Îl duc la gură, strâng buzele și rup o bucată cu dinții.

Mă înec încercând să mestec și înghit, schițând expresii și scoțând sunete menite să indice un adevărat deliciu culinar.

Mmm!

Odinioară pregăteam și eu felul ăsta pentru copiii mei. Prima oară l-am gustat în Vermont, unde ne retrăgeam în lunile de iarnă. Eu și John adorăm amândoi să schiem. Adoram să schiem, mai degrabă. Nu-mi amintesc când am fost ultima oară.

Lucrurile s-au schimbat după ce au apărut copiii. Zilele noastre au ajuns să fie legate de niște trupuri mici care deveneau din ce în ce mai grele cu trecerea timpului, din cauza gravitației. Eram extenuați după câteva ture date pe niște trasee ușoare. Lui John îi plăcea să o ajute pe Nicole să

vireze și să învețe cum să își controleze viteza, schiind paralel cu ea. Eu mă țineam de hățurile unui ham prins de mijlocul lui Annie și schiam încetișor în urma ei. Evan – el mergea întotdeauna cu ceilalți copii la lecțiile de grup. Îi era rușine să învețe de la părinții lui.

Ah, cum mai avea Nicole gustul vitezei! Țipa în aerul rece: „Tati, mai repede!”

După ce îi aranjam în camera de hotel, eu și John ne furișam la bar unde beam bere rece și ascultam muzica formațiilor country. Ne aminteam de timpul pe care îl petreceam împreună înainte să avem copii, pe când schiam cât era ziua de lungă, ne îmbătam cu bere și făceam dragoste până adormeam. Osteniți și euforici.

Amintirea unei anumite zile încă ne făcea să râdem, după ani și ani. Un bărbat urcase cu noi în teleferic, lăudându-se cu priceperea sa, cu casa din munți și cu copiii lui strălucițiți. Apoi căzuse când coborâse din scaun, cu bețele și schiurile împrăștiate sub el. Telefericul s-a oprit, iar lumea a dat fuga să îl ajute. Doar egoul îi fusese rănit, însă noi am râs atât de tare, încât ne-au dat lacrimile. Am râs până târziu în noapte.

Gândurile astea îmi taie respirația. Mă fac să mă înec cu mâncarea din gură care mi-a trezit aceste amintiri prețioase și dureroase.

Pe munte, lângă locul unde eram cazați, se afla o cabană care servea cașcaval pane și supă de roșii. Lumea stătea la rând câte o jumătate de oră, câteodată și mai mult, chiar și în frig și zăpadă, și se mânca în picioare, uneori cu căștile pe cap și mănușile în mâini. Era atât de popular, încât atunci când ne întâlneam cu cineva care mergea la schi acolo spuneam cu toții deodată: „Cașcaval pane și supă de roșii!”

Nu am mai mers la schi după moartea lui Annie. Nu știu de ce abia acum m-am gândit pentru prima oară la asta. Nu am mai mers la schi, iar eu nu am mai făcut cașcaval pane și supă de roșii.

— Ți-am zis eu! adaugă repede Alice.

Înghit.

— E delicios! spun, de parcă e prima oară când gust așa ceva.

De parcă sunt doar un animăluț prostuț, închis într-o cușcă. De parcă ea e stăpâna mea.

Trec orele. Eu mă joc cu Alice. Îi terminăm temele pentru școală.

Și, în sfârșit, sosește momentul. Alice îmi aduce o traistă cu alimente, niște castroane din plastic și farfurii.

Mick a cumpărat un pui mic, rotisat. A cumpărat și o pungă de mazăre congelată și morcovi. Așez puiul în cel mai mare dintre vase. Presar morcovi și mazăre în jurul lui și adaug niște apă.

— Îl poți băga direct în cuptorul cu microunde, îi spun lui Alice. Pentru trei minute. Știi cum funcționează?

— Da! răspunde Alice. Am luat cuptorul cu microunde de la Gas n' Go. Au cumpărat unul nou, așa că pe cel vechi ni l-au dat nouă. Are instrucțiunile pe el. La Gas n' Go poți să-ți încălzești hotdogi la microunde.

Fac o pauză. Informații noi, îmi zic.

— Ai intrat în benzinărie? Nu era periculos să ieși afară?

— Nu am fost înăuntru. Dar el mi-a zis despre hotdogi când a adus cuptorul acasă. Pentru că l-am întrebat de ce ai nevoie de un cuptor cu microunde ca să iei benzină.

Încetișor! îmi zic. Ia-o cu binișorul!

— Ei bine, e foarte drăguț din partea lor că i-au dat lui cuptorul cu microunde!

Scot lucruri din sacoșă. Dau de praful de budincă Jell-O și răsuflu ușurată.

Cuvintele mele au avut ecou înlăuntrul ei. Nu am întrebat-o nimic, așa că nu se teme să îmi dea un răspuns. Îi place să îmi facă dezvăluiri, atunci când are ea chef. Și în seara asta are chef.

— Vrei să știi un secret? îmi șoptește.

Întotdeauna.

— Da.

— Dolly are ochi acolo.

Alice are o alură foarte vicleană.

— La Gas n' Go? întreb, gândindu-mă la toate dățile în care m-am oprit acolo pentru benzină.

De două ori pe lună, în fiecare joi, din septembrie până în noiembrie. Apoi, din nou, de Ziua Recunoștinței și de Crăciun, de mai multe ori iarna și primăvara, deși nu după un program fix. De trei ani fac drumul ăsta ca să-mi văd fiul. M-am oprit pentru benzină de multe ori. De fiecare dată singură. Atunci când mergea cu minte, Nicole îmi amintea să alimentez mașina înainte să plecăm de la școală. Îi plăcea să doarmă pe drum și să nu fim nevoite să oprim.

— Da, zice ea. Tot felul de oameni vin acolo. Toți merg în nord, la școlile copiilor lor. Cu toții au bani mulți, așa că nu contează dacă trebuie să plătească atunci când el le lovește mașina cu camioneta.

Mă gândesc la toate dățile în care am stat la rând și am cumpărat cafea, bomboane pentru Evan sau o sticlă cu apă. De câte ori mi-am folosit cardul de credit. De câte ori mașina mea a stat parcată în dreptul pompei, cu plăcuța de Connecticut la vedere. Acum poți identifica plăcuțele de înmatriculare pe internet. Sunt persoane care au piratat sistemul și vând informațiile. I s-a

întâmplat unuia dintre părinții de la fosta școală la care mergea Nic, în orașul nostru. Femeii i-au fost identificate numele și adresa pe baza plăcuțelor de înmatriculare, iar cineva a încercat să îi spargă casa. Mașina mea este înregistrată pe firma lui John. Cu toate astea, trebuie să se poată face legături.

Poate că Mick lucrează la Gas n' Go. Poate că este proprietarul. Poate că îi cunoaște pe proprietari. A reușit cumva să pună camere acolo. Și are cuptorul lor cu microunde.

Sunt șocată, dar și recunoscătoare pentru aceste noi informații.

Alice începe să râdă mai tare ca niciodată.

— Odată..., începe ea.

Râde atât de tare, încât abia reușește să articuleze cuvintele, la fel ca mine și ca John, în acea zi, la schiat.

— Odată, un om se uita la niște cutii cu suc, în spate... și... și... și s-a scobit în nas! Chiar în fața lui Dolly!

Râde atât de tare, încât ochii încep să îi lăcrimeze.

— E foarte amuzant, zic.

Mă gândesc la toate dățile în care am stat chiar în acel loc, uitându-mă după o sticlă cu apă.

Râsul i se potolește rapid, de parcă și-ar fi dat seama că era exagerat. Văd că acum a terminat-o cu acest secret, pentru că ochii îi alunecă spre camera din hol și devine ușor neliniștită.

Schimb subiectul:

— Îți plac limetele? o întreb, chinuindu-mă să păstrez un ton neutru.

Un ton normal, orice va fi însemnând asta în situația de față. Îi arăt cutia cu plicuri de budincă.

— Nu! îmi răspunde. Le urăsc.

Da, îmi zic. Știu asta pentru că mi-a spus-o deja.

— Mie îmi plac portocalele, continui. Vrei de căpșuni?

Dă din cap.

— Bine, tu du asta în bucătărie și încălzește-o, iar eu voi amesteca budinca!

Alice ia puiul și pășește cu grijă spre bucătărie. După ce iese din raza mea vizuală, apuc plicurile de Jell-O și castroanele, și intru în baie.

Închid ușa și iau antigelul de sub chiuvetă. Torn cantitatea mică din ceașca de cafea într-unul dintre castroane, gândindu-mă cum m-a urmărit Mick alegându-mi sticla de apă.

Amestec antigelul cu pudra de limete, gândindu-mă cum m-a urmărit Mick la casa de marcat.

Apoi prepar budinca de portocale și de căpșuni și le torn separat, în castroanele lor, gândindu-mă cum mi-a notat Mick informațiile de pe plăcuța de înmatriculare și apoi mi-a studiat familia.

Alice se întoarce cu puiul și cu niște farfurii și tacâmuri. Apoi o trimit de trei ori înapoi în bucătărie ca să țină fiecare dintre castronașe cu amândouă mâinile, pentru că nu vreau să se verse. Viața mea ar putea depinde de unul dintre ele.

Apoi mâncăm. Și îl așteptăm pe Mick să se întoarcă acasă.

Ca să putem servi desertul.

28

Ziua a cincisprezecea

— UNDE MERGEM? A ÎNTREBAT-O REYES.

Făcuse exact ceea ce ea îi ceruse din clipa în care îi sărise în mașină – condusese!

Nic respira sacadat. A reușit să scoată un singur cuvânt:

— Laguna.

— În ordine! Dar credeam că vrei să mergem la primărie – ca să ne informăm în privința acelei proprietăți.

Nic și-a clătinat capul în semn că nu. Apoi a rostit, în sfârșit, mai multe cuvinte:

— Trebuie să plec din Hastings. Am nevoie de timp de gândire.

Reyes a tresărit.

— Bine! Uite...

Și-a lăsat mâna pe spatele ei.

— Apleacă-te – cu capul între genunchi! Ai un atac de panică.

Nic s-a aplecat și și-a lăsat capul între mâini. După ce și-a mai limpezit mintea, și-a scos telefonul și a studiat fotografia – ca să se asigure că nu greșește.

Apoi i-a spus lui Reyes:

— Kurt Kent și Edith Moore. Se cunosc. S-au întâlnit într-o parcare, în fața spitalului în care lucrează ea.

Reyes și-a îndreptat rapid privirea spre Nic și apoi din nou la drum.

— Uau! Ia-o încetișor! De la început.

Nic i-a povestit despre detectivul particular al tatălui ei. Cum acesta mersese în Schenectady ca să o cerceteze pe Edith. Cum o urmărise din clipa în care se întâlniseră cu ea în Hastings.

Reyes a oprit mașina chiar la câțiva pași de Gas n' Go. I-a făcut semn lui Nic să îi arate fotografia. A studiat-o cu atenție.

— La naiba! Ăsta e Kurt.

Telefonul a început să sune. Nic l-a luat de la Reyes și a răspuns:

— Tată, sunt bine! Sunt cu poliția.

Nic a ascultat apoi răbdătoare cum tatăl ei îi cerea să se întoarcă acasă, să plece naibii de acolo, să îl lase pe detectiv să se ocupe de asta. Și ea a aprobat tot, deși nu avea niciun gând să se întoarcă acasă fără mama ei. Avea să plece din Hastings până la cazinou. Dar nu mai departe de atât.

Kurt era un mincinos și încercase să îl pună pe Reyes și intențiile lui într-o lumină proastă. Încercase să sugereze că Watkins e implicat în dispariția mamei ei. Ade-vărul era că Reyes ar fi putut să ajungă în patul ei noaptea trecută. În schimb, alesese să plece.

Nic a închis telefonul și l-a privit pe Reyes în ochi.

— Iată ce crede tatăl meu! Și detectivul particular, a început ea. După ce a dispărut mama, Kurt a așteptat ca toate celelalte ponturi să se dovedească inutile. A așteptat până când lumea a renunțat să mai sune și cazul a fost închis. Apoi și-a pus prietena sau orice o fi ea pentru el să iasă la lumină cu o poveste de doi bani despre cum trecea mama prin oraș în noaptea furtunii.

Reyes a continuat el povestea:

— Și acum – adică atunci când o să îți găsești mama – Edith Moore este prima la rând ca să încaseze banii. De asta mă temeam atunci când am

descoperit că mințea în privința vizitei la New York.

— Și cum ar fi putut să vadă literele de pe geanta mamei? De vizavi și prin ploaie?

— La naiba! a exclamat Reyes. Nu îmi vine să cred că am omis asta. Am fost atât de concentrat să o prind cu minciuna despre permisul de trecere!

Nic a dat din cap, dar apoi un gând i s-a strecurat în minte, făcând-o să împietrească.

— Ce e? a întrebat Reyes, aplecându-se spre ea și prin-zând-o de mână.

— Dacă știe unde este? Dacă a știut de la bun început și a așteptat ca toate celelalte piste să fie epuizate pentru ca acum să mă conducă la ea?

Reyes i-a strâns mâna cu putere și a zâmbit.

— Păi, ce mai contează, nu? Dacă te va ajuta să îți găsești mama, asta e tot ce contează! Putem să îl prindem pe nenorocit mai târziu. Cred că trebuie să profităm de situație – prefă-te că nu știi nimic și lasă-l să te conducă la ea, oricare i-ar fi planurile!

Nic și-a tras mâna.

— Și dacă nu e vorba de asta? Dacă știe unde este cadavrul ei? Și de aceea a considerat că e mai sigur săaștepte. A știut că nimeni altcineva nu o va găsi pentru că ea...

— Oprește-te! a intervenit Reyes. Nu o lua pe calea asta!

Însă Nic trebuia să rostească cuvintele cu voce tare:

— Nimeni altcineva nu ar putea să o găsească pentru că este moartă.

Reyes și-a strecurat mâna în buzunar și a scos o bucată de hârtie. Era o copie, albă pe spate, împăturită. I-a întins-o lui Nic.

— Ce-i asta?

Nic a luat bucata de hârtie și a despăturit-o. Era un soi de chitanță, o factură emisă pe numele

departamentului de poliție.

— Am vrut să închid subiectul camionetei cu becul ars la spate. Am vrut să înlătur bănuielile asupra căpitanului. Să trecem la altă camionetă. La o altă teorie. Poate la cea legată de gard.

Nic a cercetat cu mai multă luare-aminte chitanța.37 de dolari și ceva mărunțiș. Facturată de un magazin de piese auto din Waterbury.

Piesa de pe factură era trecută doar sub forma unui număr.

— Numărul acesta, a explicat Reyes, este pentru un bec, pentru stopul din spate al unui Chevy Silverado.

Nic a pus mâna pe telefon și a deschis fotografia cu camioneta căpitanului Watkins.

— Watkins conduce un Silverado, a spus ea, holbându-se la poza cu mașina care era posibil să îi fi luat mama la bord. Crezi că a reparat-o singur?

— Da. Ceea ce înseamnă că știe că l-a văzut cineva, că cineva a văzut camioneta în noaptea aia. Altfel s-ar fi dus la magazinul auto din oraș. Și nu a mai condus automobilul acela pe toată perioada în care tu și tatăl tău ați fost aici, căutând-o pe mama ta. Acum îmi amintesc asta. Nu mi-a spus nimic atunci, dar acum...

— Acum se leagă.

— Ceea ce ar putea însemna, a continuat Reyes, că Edith Moore chiar a văzut-o pe mama ta în acea noapte, cel mai probabil. Tipa i-a spus prietenului ei că pleacă la New York ca să se întâlnească cu niște amici. Dar venea să se vadă cu Kurt – poate că sunt amanți. A venit furtuna, și ea știa că trebuia să meargă înainte ca să nu rămână blocată în oraș. Așa că a așteptat până în ultima clipă și apoi a luat-o pe Route 7.

Nic a continuat:

— L-a văzut pe căpitanul Watkins luând-o pe mama, dar nu a considerat că ar fi ceva neobișnuit. Apoi, când s-a văzut din nou cu Kurt, el a adus vorba de femeia dispărută, și ea i-a povestit ce văzuse.

— Asta ar fi putut să se petreacă a doua zi după dispariție sau cu doar câteva zile în urmă. Uite ce e, o fi Kurt Kent un barman ratat, dar nu îl văd în stare să pună la cale o crimă atât de complicată. E posibil ca tot ceea ce a spus Edith Moore să fie adevărat, cu excepția detaliului că, înainte de furtună, se afla în oraș, în vizită la Kurt.

— Cum rămâne cu geanta? Și cu literele?

— Ar fi putut să le vadă. Nu avem de unde să știm dacă nu recreăm scena.

— Și Watkins?

— Știu...

— Ce i-a făcut mamei?

Reyes a pornit motorul.

— Hai să aflăm! Mai întâi, să îți luăm mașina! Apoi îl căutăm pe căpitan și îl întrebăm în mod direct ce se întâmplă.

Nic a simțit un val de ușurare.

Reyes avea dreptate în toate privințele. Kurt Kent nu era un om rău. Edith Moore își mințea doar prietenul, atâta tot. Poate că o contactase de îndată ce aflase despre mama lui Nic sau poate că așteptase ca să se asigure că avea să pună ea mâna pe banii de recompensă. Oricum, asta nu însemna că ea și Kurt știau unde se află mama sa. Ci doar că Edith Moore văzuse ceva.

Era vorba despre Watkins și camioneta lui. Becul ars. Era imposibil să fie vorba de o coincidență.

Edith Moore o văzuse pe mama ei urcând în mașină. În Silveradoul lui Watkins.

Watkins era cel care știa unde se află mama ei.

Reyes zâmbea.

— Te simți mai bine? Acum respiri regulat.

Nic i-a zâmbit la rândul ei.

— Cred că este în viață. Cred că Watkins a dus-o undeva cu mașina. A ajutat-o să plece. Nici nu îmi pasă că a plecat sau de ce a făcut-o.

Reyes a bătut-o ușurel pe genunchi.

— Știu. Și o vom găsi...

Reyes se oprise, însă Nic să își dădea seama că ar fi vrut să mai adauge ceva.

— Ce e? l-a întrebat.

— Am mai găsit ceva. În legătură cu extrasul de pe cardul tatălui tău.

— Spune-mi odată!

Nic s-a pregătit sufletește pentru ceea ce știa că avea să urmeze.

— Apar facturi pentru hoteluri. Hoteluri locale, din orașul vostru.

Nic și-a îndreptat privirea spre geam, simțind că își pierde și ultima fărâmă de speranță.

— Știam, dar nu voiam să cred. Nu întru totul.

— Ar mai fi o cheltuială pe care nu reușesc să o explic. La o benzinărie de lângă West Cornwall.

— E puțin mai la sud de unde suntem noi. Când a fost făcută?

Reyes nu a răspuns imediat. Apoi nu a mai fost nevoie să o facă.

— În aceeași zi. În ziua în care a dispărut mama, a spus Nic.

— Uite ce e, poate că a fost ea – cheltuielile apar la comun.

— Dar, dacă ar fi fost ea, atunci nu ar mai fi rămas fără benzină, a observat Nic. Dacă și-ar fi făcut plinul în West Cornwall, i-ar fi ajuns până acasă, fără să mai oprească în Hastings.

Reyes a rămas tăcut din nou. Și el ajunsese la aceeași concluzie.

— Nu are cum, a spus Nic.

— Aș putea să sun, să aflu ora exactă la care s-a făcut plata.

Nic a închis strâns ochii. Nu era cu putință. Tatăl ei nu avea cum să fie implicat.

— Vrei să sun? a întrebat-o Reyes.

Încetișor, dar cu convingere, Nic a dat din cap.

Da.

29

Ziua a cincisprezecea

STĂM ÎNTINSE PE PODEA. EU, DE O PARTE A zăbrelelor, Alice, de cealaltă. A vrut să doarmă lângă mine, deși nu mai avem voie să dormim împreună. Așa că i-am spus să ia niște pături și niște perne de pe canapea. I-am arătat cum să-și facă un pat din perne și a fost încântată. Era de așteptat. Copii mei adorau paturile din perne. Atunci când mergeam la un hotel, cu toții, ca o familie – ah, asta se întâmpla într-o altă viață! –, împărțeam o cameră. Eu și John, într-un pat. Doi copii, în celălalt. Iar cel de-al treilea într-un pat confortabil la mijloc, pe care îl făceam din pernele și păturile care erau în plus – din tot ce găseam la îndemână prin cameră.

Trucul este să le strângi bine dedesubt cu un cearșaf, ca să nu se desfacă.

Evan era cel care alegea de obicei patul din perne. Chiar și după ce se făcuse prea mare ca să mai încapă în orice pat aș fi putut eu face, dormea pe pernele legate, cu picioarele și cu mâinile atârnate în părți. Nu voia să doarmă cu vreuna dintre surorile lui. Fetele erau „bleah". Din fericire, eu nu eram considerată fată. Amintirile astea plutesc acum libere, cu iluzia bucuriei. Când mă aplecam să îl sărut de noapte bună, mă trăgea spre el cu amândouă mâinile și mă îmbrățișa strâns. Cu inimă de copil, dar brațe puternice de băiat mare. Avea nevoie de mine. Iar eu mă simțeam fericită. Chiar și după ce amintirea se retrage de cealaltă

parte a barierei, bucuria încă dăinuie. Nu pentru mult timp însă. Noaptea trecută a fost un dezastru.

Alice doarme liniștită în patul ei din perne, chiar dacă i-am desprins brațele din jurul mijlocului meu și m-am tras la o parte ca să nu mă mai poată ajunge.

Nu e suficient de departe.

Las senzația să îmi străbată trupul, tăcută, nemișcată, pentru că Alice a lăsat lumina din hol aprinsă, astfel încât Mick și, acum, Dolly să îmi vadă fața.

Probabil că așa e mai bine. Nu știu de ce aș fi în stare dacă aceste sentimente ar fi eliberate.

L-am așteptat pe Mick mult și bine. L-am așteptat până când am ajuns să epuizăm toate serialele de pe tableta ei și ne-am plictisit, obosite.

— Vreau budinca mea Jell-O! mi-a zis ea atunci.

I-am spus că e în ordine. Că poate să aducă budincile, dar că ar trebui să o lase pe cea pentru Mick, pe cea cu limete, într-un loc în care acesta să o poată vedea. Poată că dorea ceva ca desert când ajungea în sfârșit acasă.

Îi văd și acum fața când mi-a spus:

— Nu!

Era Mutra Vicleană, care-mi vorbea pe un ton sfidător. Apoi a adăugat:

— Am aruncat-o.

— Poftim? De ce? am întrebat-o, pentru că nu știam ce altceva să fac.

Ura a ieșit la iveală. Fierbinte. Mi-a acaparat fiecare celulă și mi s-a răspândit în sânge, făcându-mă să tremur.

— Pentru că nu a venit acasă, așa că nu merită Jell-O.

— Alice, nu-i frumos!

Am fost cât pe ce să îmi întind mâinile printre zăbrele și să o scutur bine.

— Du-te și scoate-o chiar acum! Scoate-o din gunoi și adu-mi-o încoace!

Era o cerere ridicolă. Budinca era împrăștiată printre resturile de pui, cu zațul de la cafeaua de dimineață și cine știe ce altceva. Și, cu toate acestea, aveam nevoie de ea. Trebuia să mi-o aducă.

Dar Alice mi-a răspuns:

— Nu-i acolo. Nici măcar nu îi suport mirosul.

— Ce ai făcut cu ea? am întrebat-o, cu gura uscată.

Mutra Vicleană mi-a răspuns, spulberându-mi în fața ochilor șansa de a evada:

— Am aruncat-o în canalizare.

Alice mi-a distrus șansa de a evada. A făcut-o din cauza urii ei frivole pentru aroma de limete și într-o manieră care arată cât de adâncă este dușmănia ei.

Nu contează că, dacă împrejurările ar fi fost altele, nu mi-ar fi păsat de acțiunile ei. Nu contează că a făcut-o fără să știe cât mă costă.

Întreaga situație mi se pare ironică. Cum ura ei pentru aroma de limete m-a făcut să o urăsc. Ura mi-a pătruns până în măduva oaselor. În minte. În inimă.

Sunt prea obosită ca să o smulg. Prea obosită ca să lupt împotriva ei. Urăsc un copil.

Îmi vine greu să gândesc limpede. Am avut un plan care acum s-a spulberat. Noi planuri se învolburează și încearcă să iasă la lumină, dar sunt prea multe necunoscute.

Nu știu unde ne aflăm și ce se găsește în spatele acelui gard. Nu știu cât de departe este el și dacă m-ar putea prinde în caz că aș încerca să alerg înapoi la gaură și la sculele pe care le-am lăsat acoperite cu frunze moarte.

Nici măcar nu știu dacă sculele mai sunt încă acolo. Dar aș putea să mai pun mâna pe un cuțit

din bucătărie. Poate că mai sunt și alte foarfeci.

Îmi planific pașii. Ar trebui să o conving pe Alice să deschidă poarta. Ar trebui să găsesc cizmele, poate și o haină. Noaptea e încă rece. De data aceasta aș putea să alerg prin pădure, în direcția gardului, spre partea dreaptă a potecii. Dar... dacă trec de locul în care am tăiat sârma și am ascuns uneltele? Aș putea să fac o nouă gaură.

Nu, nu, nu!

Planul ăsta nu va funcționa decât dacă aș putea să mă asigur că Mick e destul de departe. Pentru că mă va vedea plecând. Va ști.

Nu pot să mă întorc în camera întunecată. Nu pot să ajung în locul în care a ajuns Daisy Alice Hollander.

Trebuie să rămân aici și să fiu o a doua mămică bună pentru un copil, pentru a putea proteja un altul – pe fiica mea. Pentru a o proteja pe Nicole.

Mă lupt să îmi păstrez o mină calmă, deși lacrimile îmi alunecă pe obraji și pe perna pe care îmi țin capul.

Nemișcarea îmi provoacă haos în gânduri.

Nicole.

Înainte, erai o luptătoare extraordinară. Așa te vedeam, deși nu am spus-o niciodată. Nu voiam să devii ceva doar pentru că ți-am insuflat eu o imagine în minte. Părinții fac asta tot timpul. Mama mea așa a făcut.

„Ești o fată deșteaptă, Molly. Nu cea mai frumoasă, dar deșteaptă. Trebuie să te folosești de acest atu ca să le prinzi din urmă pe fetele care arată bine."

Poate că mi-a fost util să aud acele cuvinte. Am studiat din greu și mi-am construit o carieră. Iar John îmi spunea mereu că asta iubește cel mai mult la mine.

Îmi amintesc cât de mult mă iubea odată! Nici măcar nu știu de ce. S-a întâmplat așa și a fost euforic. Acum acea euforie s-a preschimbat în agonie.

Ar fi ușor să îmi spun că a încetat să mă mai iubească pentru că am îmbătrânit și am ajuns să fiu mai puțin atrăgătoare. Pentru că am renunțat la muncă și nu am mai fost interesantă. Talerul meu a devenit din ce în ce mai ușor și toată greutatea balanței s-a înclinat spre el, eliberat fiind de greutatea acelor lucruri.

Ar fi o minciună însă. Nu există nicio balanță care să poată duce povara a ceea ce am făcut eu.

Îmi simt buzele întredeschizându-se, căutând aer, în timp ce lacrimile alunecă. Simt gust de sare pe limbă.

Aud din nou, după ani de-a rândul, polemica. Cea pe care am pierdut-o atunci și pe care o voi pierde mereu.

Nu – nu am accelerat când am luat colțul. Am încetinit, bineînțeles că am încetinit, pentru că aleea noastră era chiar după colț.

Nu – nu aș mai fi avut ce altceva să fac. Aveam ochii la drum. Mâinile pe volan. Nu umblam la radio, nu îmi foloseam telefonul, nu mă întindeam după cafea.

Nu – nu aș fi putut să apăs pe accelerație mai tare decât am făcut-o! Raportul de criminalistică a confirmat toate acestea. Urmele de derapare. Airbagurile. Volanul tras pentru a mă îndepărta de obstacolul apărut pe șosea. Din calea copilului. Copilul meu. Annie a mea.

Încă ١٥ centimetri și totul ar fi fost bine. Aș fi intrat în cutia poștală, în rondul cu flori. Însă volanul nu s-a putut răsuci mai mult.

Încă ١٥ centimetri.

Oamenii vorbesc. Spun lucruri mai presus de „pas cu pas”. Pun întrebări și te obligă să răspunzi. „Ar fi vina ta dacă ți-ai ceda locul într-un avion și apoi avionul s-ar prăbuși? Dacă te-ai feri din calea unui glonț și acesta ar lovi pe altcineva în locul tău?”

Vina nu este logică.

„Dar tu i-ai dat viață.”

Da, dar apoi am omorât-o.

Am omorât-o.

Am omorât-o.

Gândul ăsta nu mă părăsește. Doamne, ajută-mă! Nu mă părăsește niciodată.

Îmi pare rău, John, că am dezechilibrat balanța! Că nu am mai fost vrednică de tine.

Îmi pare rău, Evan, că ți-am transmis furia mea! Îmi iese prin pori. Ar fi trebuit să îmi dau seama că va ajunge la tine.

Și Nicole – războinica mea neînfricată. Tu aveai totul! Erai frumoasă, puternică și inteligentă. Ai fost copilul strălucit, întâiul născut care a văzut în lume ceva măreț, ceva ce trebuie cucerit. Acum trăiești îndărătul unei săbii și al unui scut, dar dușmanii continuă să te atace. Vor să te nimicească. Să te ucidă și pe tine.

Coșul pieptului mi se ridică și coboară cu repeziciune în timp ce încerc să trag aer în piept. Nu mă mai pot ascunde. Lacrimile s-au transformat în hohote, așa cum stau în închisoarea mea, fără să întrezăresc o cale de salvare. Sunt obligată să mă predau. Și vine. Totul. Se năpustește pe porți, fără apărare.

Nicole.

Îți văd chipul, acolo, în stradă. Îți văd chipul îndreptat asupra surorii tale care zace în drum. Îți văd chipul odată ce înțelegi ce s-a întâmplat.

M-am rugat ca războinica dinlăuntrul tău să câștige războiul. Nu am avut putere să te duc pe

brațe prin furtuna durerilor noastre. Și a sentimentelor noastre de vinovăție.

În noaptea asta, nu voi dormi. Și, fără somn, nu voi avea puterea de a mă lupta cu el. Nu voi avea agilitatea necesară pentru a gândi un nou plan.

Lacrimile s-au oprit, deși nu pot opri panica.

Nu există niciun semn al unei lupte iminente. Nimic care să indice nevoia unui plan imediat.

Și, cu toate acestea, s-a cuibărit în sânul meu. Spaima.

Mă ridic în capul oaselor. Fără să îmi pese de cameră, de Dolly. Fără să îmi pese dacă o trezesc pe Alice. Mă ridic pentru că trebuie să-mi limpezesc sângele care mi s-a urcat la cap și a provocat tot acest haos.

Îl las să se scurgă, să se recalibreze. Nu reușesc să îmi explic de ce, însă senzația de spaimă nu mă părăsește.

Îmi las instinctele să preia controlul, sentimentele pe care le-am avut în aceste ultime cincisprezece zile.

Mick era vesel în noaptea aceea când m-a luat de pe drum. Aproape că-și pierduse capul de fericire. Planul lui funcționase. Urmăririle și uneltirile lui. Faptul că se folosise de Alice ca să mă ademenească în casa asta.

Apoi își făcuse speranțe pentru că mă purtam frumos cu Alice și m-am întors după ce am evadat în pădure.

După aceea, am încercat să pun mâna pe telefon și el m-a doborât la pământ, apoi m-a târât până în camera asta. Avea văpăi în ochi datorită surescitării provocate de faptul că folosise forța asupra mea. Datorită faptului că îmi dominase trupul, dar și emoțiile. Îmi provoca teroarea și apoi ușurarea de fiecare dată când pășea pe hol, spre încăperea aceea întunecată.

Apoi Nicole venise în oraș, iar lui îi căzuseră ochii pe ea. Îi amintea de soția lui moartă, și gândul acesta i s-a fixat în creieri. I-a intrat pe sub piele.

Ne-a lăsat însă ceva timp. Mie și lui Alice. Dar și mie și lui. M-a urmărit când mă schimbam de haine. A urmărit cum mă comportam în fața lui și când eram singură cu Alice. A dormit în pat cu noi. Știu că a încercat să mă dorească. Însă speranțele lui s-au preschimbat în frustrare. Nu eram îndeajuns de bună. Nu am fost îndeajuns de bună.

Iar acum pune ceva la cale. Prin faptul că mă evită, dar este generos cu mâncarea. Aranjează lucrurile în așa fel încât eu și Alice să fim mulțumite.

Acum trebuie să accept adevărul. Adevărul acela pe care îl presimți fără să ai nevoie de dovezi fizice.

O văd pe Alice zvârcolindu-se de cealaltă parte a zăbrelelor. Își întinde brațele mici printre ele ca să îmi apuce trupul. O caracatiță mică. Mă întind la loc și o las să își înfășoare brațele în jurul meu.

Simt.

Adevărul.

Confruntarea se apropie.

30

Ziua a cincisprezecea

ZIUA PĂREA SĂ SE FI PRESCHIMBAT ÎN NOAPTE CÂT ai clipi din ochi.

Nic și Reyes ajunseseră la Laguna imediat după amiază.

Făcuse schimb de mesaje cu tatăl ei ca să evite să îi audă vocea. Nu voia ca el să știe ce aflase despre aventura lui și despre plata cu cardul de credit în West Cornwall din acea zi. Îi scrisese ce știa despre Kurt Kent și Edith Moore. El îi răspunsese că detectivul particular avea să investigheze legătura dintre cei doi.

Reyes o sunase pe doamna Urbansky și o întrebase despre facturile proprietății de pe Abel Hill Lane. O întrebase unde e căpitanul Watkins pentru că trebuia să vorbească cu el.

Urmase apoi discuția despre întoarcerea lui Nic acasă, însă ea se împotrivise.

„Atunci, rămâi aici!"

Reyes insistase. Nu voia ca Nic să fie în preajma lui Booth după incidentul din apartamentul lui și nici vizavi de barul în care se afla Kurt Kent, care ar fi putut cu ușurință să descifreze expresia de pe chipul lui Nic după ce văzuse acea poză cu el și Edith Moore.

„Ești mai în siguranță aici."

Reyes o cazase într-o cameră, apoi el se întorsese în Hastings ca să îi aducă lucrurile de la motel. Nic îi dăduse cheia – cea cu inelul uriaș din lemn. Reyes

se întorsese după câteva ore și merseseră împreună la bar.

„Watkins nu e de găsit”, a anunțat-o Reyes. Nu era la sediul poliției și nici acasă.

Doamna Urbansky îi spusese că își luase o zi liberă. Căpitanul nu răspunsese la telefonul personal, și Reyes nu voia să-l alarmeze cerându-i doamnei Urbansky să îl găsească cu ajutorul stației radio a poliției. Confruntarea trebuia amânată pentru a doua zi.

Reyes avea însă ceva vești și un document. Un act de proprietate de la primărie pentru o casă de pe Abel Hill Lane.

„Este vorba despre o corporație – un grup de investitori, așa cum a spus Booth”, îi explicase el lui Nic. O companie de tip holding. Era necesar să cerceteze dosarele Secretariatului de Stat ca să facă rost de numele investitorilor. Reyes îi spusese că pe atunci nu locuia în oraș, dar că auzise vorbindu-se că acele clădiri urmau să fie transformate într-o instituție psihiatrică dedicată criminalilor. Din nou – același lucru pe care îl spusese și Booth. Lucrările nu fuseseră niciodată finalizate, dar așa se explica existența gardului de sârmă ghim-pată. Reyes i-a mai spus și că aceeași corporație deținea Gas n’ Go.

Pe internet nu se găsea nicio informație. Corporația nu mai era activă. Însă lucrurile se legau, pentru că Booth îi spusese lui Nic că investitorii păstraseră cel mai probabil proprietatea doar pentru a evita taxele către stat.

Reyes și polițistul călare cercetaseră clădirile din cărămidă roșie, dar nu și casa în care locuise pe vremuri paznicul. Aceasta avea un drum privat, dar nu era înregistrată la o adresă personală. Era de parcă nici nu ar fi existat.

Doar că exista.

Și apoi...

Votcă.

Reyes îi povestise despre copilăria lui și despre lucrurile prin care trecuse după ce îl omorâse pe acel băiat. Nic i se destăinuise despre Annie și despre vina pe care încă o ducea cu ea. După-amiaza s-a preschimbat în seară.

„Presupun că noi doi suntem la fel din acest punct de vedere."

Și apoi...

„Nu pot să cred că tatăl meu..."

„Nu face asta! Hai să vedem ce altceva mai putem afla!"

Și apoi...

„Nu pot să cred ce-a făcut Kurt..."

„Nu o lua personal! E vorba doar de bani."

Și apoi...

„Ție ți-e ușor să zici. Într-o noapte... în prima noapte..."

„Noaptea aceea la bar?"

„Da..."

„Erai destul de amețită."

„S-a petrecut ceva."

„Îmi amintesc."

„Ce vrei să spui?"

„În spate. Tu și Kurt."

„De unde știi? Ți-a spus el?"

Apoi tăcere.

Apoi beculețul.

„Ai fost de față? Ne-ai văzut?"

Reyes i-a făcut semn chelneriței.

— Încă un rând, a spus polițistul, apoi s-a întors spre Nic. Cred că vom avea nevoie.

Nic a protestat:

— Nu, nu... nu pot! Nu după ce mi-ai spus. Nu-mi vine să cred că m-ai văzut cu Kurt, cu cineva, așa.

Reyes și-a golit paharul. Apoi a adoptat și el o mină serioasă, imitând-o pe a ei. S-a întins spre ea și a prins-o de mână.

— Nu e mare lucru. Te-ai giugiulit cu un necunoscut într-un oraș necunoscut. Se mai întâmplă.

I-a smuls lui Nicole un zâmbet. Slavă Domnului că există votca! Gândul la tatăl ei se îndepărta din mintea lui Nic în timp ce discuția începea să capete tonul unei tachinări senzuale.

— Nu ar trebui însă. Nu ar trebui să se întâmple. Eu nu sunt așa.

Nic s-a gândit mai bine.

— Nu eram așa, în orice caz.

Reyes s-a rezemat de spătarul scaunului și a dat din cap.

— Încercam să te fac să te simți mai bine.

— Imposibil! a comentat Nic. Ultimii cinci ani au fost un dezastru. Eu am fost un dezastru.

Au venit băuturile. Reyes și-a luat paharul și i-a făcut semn chelneriței să plece cu votca tonică pentru Nic.

— Nu... Stai!

Nic s-a întins după băutură și a apucat-o de pe tavă înainte să plece chelnerița.

— Nu s-a întâmplat imediat, i-a explicat Nic lui Reyes. După ce a murit sora mea, am simțit că trebuie să compensez cumva faptul că ea nu mai era, știi? M-am străduit din răsputeri. Am luat note mai mari. Am încetat să mai ies cu prietenii mei, să mai fac lucruri pe care le fac adolescenții. Să merg la cumpărături, la film, să trimit mesaje toată ziua cu ce lucruri stupide am mai văzut pe internet. Dar n-a durat mult.

— Din cauza golului despre care mi-ai povestit noaptea trecută. Înțeleg. Atunci te-ai apucat de băut?

— Da! E straniu cum toate astea, băutura, bărbații, îți aduc un soi de ușurare, înțelegi? Pe moment. Dar apoi lucrurile se înrăutățesc. Golul se mărește.

Reyes s-a aplecat spre ea și i-a cuprins mâinile în ale lui.

— Ascultă... Și eu am fost un dezastru înainte ca Watkins să mă aducă aici. După ce l-am omorât pe băiatul ăla, după ce mi-am părăsit locul de muncă... m-am simțit ca și cum aș fi vrut să mor, dar nu aveam curajul să o fac, și în plus... o părticică enervantă din mine își dorea să trăiască și îmi tot șoptea că nu fusese vina mea și că meritam să trăiesc. Uram acea parte.

Fiecare cuvânt pe care îl rostea Reyes rezona în inima lui Nic.

— Știu. Nu încerci să îți iei viața cu adevărat – vrei doar să amuțești acea voce iritantă care îți spune să renunți la vină și să începi din nou să trăiești. Asta am încercat eu să amuțesc – cu băutura și cu... bărbații.

— Dacă vei continua să te umilești, poate că vocea aceea nesuferită va tăcea în sfârșit și te va lăsa să te îneci în vinovăție.

— Da, a spus Nic. Prima oară când am băut, voiam cu disperare să nu mai am acel sentiment. Adevărul este că am avut gânduri sinucigașe. Am vrut să sar de pe un pod care traversează centrul orașului nostru.

— Iisuse, Nic! E îngrozitor! I-ai spus vreodată cuiva despre asta? Despre cum ai vrut să te sinucizi? Sărind de pe un pod?

— I-am spus psiholoagei la care m-au trimis. Nu cred că tipa a înțeles cu adevărat. Nu cred că cineva poate să înțeleagă cu adevărat dacă nu a trecut prin ceva asemănător la rândul său. Atunci când am încercat să-i explic terapeutei, a auzit doar cuvinte.

Despre golul care cere să fie umplut, dar pe care nu îl pot astupa niciodată, pentru că ziua aceea nu poate fi ștearsă. Nu îmi pot aduce sora înapoi. Iar acum, mama...

Nic a început să plângă, iar Reyes a tras-o mai aproape. I-a mângâiat părul.

Apoi a repetat ceea ce spusese mai devreme:

— Noi doi suntem la fel, Nicole. Și chiar înțeleg tot ceea ce spui.

Nic a închis ochii și și-a lăsat garda jos. A lăsat alcoolul să îi intre în sânge, să o încălzească și să îi încețoșeze gândurile. Erau prea multe gânduri și niciunul dintre ele nu îi plăcea.

Cu excepția unuia. Un singur gând, pe care el i-l strecurase în minte.

„Noi doi suntem la fel."

Îi plăcea acel gând foarte mult, chiar dacă știuse, dinainte să se ridice măcar de la masă, încotro avea să o ducă.

31

Ziua a șaisprezecea

DIMINEAȚA ÎNCEPE CU HAOS. ZGOMOTE DE bormașină. Apoi tăcere. Apoi ușa de la intrare se izbește de perete cu putere.

Alice se ridică, speriată, retrăgându-și brațele din jurul trupului meu, de cealaltă parte a zăbrelelor.

Îi scapă un țipăt de uimire, dar nu zice nimic.

Mă ridic și îl văd pe Mick cum se întinde după ea și o cuprinde în brațe, luând-o de lângă mine.

Alice rămâne tăcută și mă privește peste umărul lui în timp ce el înaintează pe hol.

E o mutră nouă. Una căreia nu vreau să îi dau niciun nume pentru că nu vreau să o mai văd niciodată.

Este chipul terorii, de parcă ar ști că este pe cale să mă piardă.

Inspir, pentru că haosul pare să fi luat sfârșit. Cel puțin pentru moment. Mă ridic de jos și mă îndrept spre capul patului. M-a atras ceva acolo. Nu mai aud zgomote. Tăcere.

Lumina este cumva diferită, parcă mai puternică și mai pregnantă.

Înțeleg, înțeleg acum de ce s-a schimbat lumina.

Mick a făcut o gaură în lemn.

Trag geamul de sticlă și ating gaura aceea micuță cu degetul. A fost făcută pe afară. Nu este mai mare decât degetul meu mic.

Dar e îndeajuns pentru a lăsa lumina să pătrundă înăuntru.

E îndeajuns ca să pot vedea afară.

Privesc prin gaură. Văd o latură a drumului și îmi dau seama că odaia mea trebuie să dea spre partea din față a casei.

La început, mă simt ușurată pentru că mi-a oferit acest dar al luminii.

Apoi însă un alt gând își croiește drum. Un gând care se potrivește mai bine cu haosul creat.

Mick a făcut această gaură cu bormașina ca să pot vedea afară.

Nu știu ce vrea el să văd.

Însă, dintr-odată, încep să duc dorul întunericului.

32

Ziua a șaisprezecea

NIC S-A TREZIT, FĂRĂ SĂ ÎȘI DEA SEAMA UNDE SE află. S-a ridicat în capul oaselor, ochii obișnuindu-i-se încetișor cu ceea ce era vizibil în lumina slabă a dimineții.

Cearșafuri albe, aspre. O pilotă pufoasă. Jaluzele trase îndărătul unei draperii bej.

A auzit un zumzet slab care venea dinspre orificiul pentru căldură amplasat deasupra ușii de la baie.

Informațiile despre locul în care se afla și felul în care ajunsese acolo i s-au strecurat încet în minte. Era mahmură. Dezbrăcată. Singură.

— Nu! a rostit cu voce tare. Nu se poate așa ceva, nu, e imposibil! Nu din nou!

Și-a strâns mai bine cearșaful în jurul corpului. Nu avea pe cine să dea afară din pat. Nimeni de care să se agațe.

Cu mâna tremurândă, s-a întins după telefon. Era aproape ora zece. Avea nevoie de ceva, de cineva.

Mama ei nu mai era. Tatăl ei mințea. Iar bărbatul acesta nou care o făcuse să se simtă atât de bine noaptea trecută – bărbatul și vodca, amândoi erau duși.

— Evan? a rostit cu voce tremurată în telefon.

Numai el îi mai rămăsese.

— Nic? Ce e? Ce s-a întâmplat?

Numele fratelui ei fusese singurul cuvânt pe care îl putuse rosti.

— Unde ești? a întrebat-o.

— La un hotel. La cazinoul acela. Cel unde și-a folosit mama cardul de credit.

Rostise ultimele cuvinte printre lacrimi. Evan era de-a dreptul derutat.

— Ce cauți acolo?

— Ev... Cred că știu cine a adus-o pe mama cu mașina până aici. Cred că s-ar putea să ne fi părăsit.

Evan a rămas tăcut pentru câteva clipe, dar apoi a răspuns:

— Nu îmi pasă! Tot trebuie să o găsim. O vei căuta în continuare, nu-i așa?

— Da! Bineînțeles! Doar ți-am promis.

Din nou, tăcere. Nu putea să îi spună de ce îl sunase, nu putea să îi spună că scurmase atât de adânc în golul dinlăuntrul său, încât aproape că doar golul acela era tot ce mai rămăsese din ea. Și că acum credea că nu avea să îi mai supraviețuiască. Nu și de această dată.

— Evan? a adăugat.

— Da?

— Rămâi concentrat, bine? Îmi pare rău că am sunat! Îmi pare foarte rău...

Atunci s-a auzit un ciocănit în ușă. Și vocea lui Reyes:

— Ești îmbrăcată decent?

Apoi din nou Evan, care auzise vocea de bărbat:

— Cine e ăla?

Apoi Reyes:

— Ești gata?

Nic a sărit din pat și a alergat la baie după un prosop pe care și l-a înfășurat în jurul corpului. Apoi i-a răspuns lui Reyes, acoperind telefonul cu palma pentru ca Evan să nu o audă:

— O secundă doar...

Apoi, la telefon, lui Evan:

— Sunt bine. Trebuie să plec... Am vrut doar să îți aud vocea.

Nic a inventat rapid niște scuze și a închis.

A deschis ușa cu telefonul încă strâns în mână.

Reyes stătea acolo cu două pahare cu cafea în mână și un zâmbet dezarmant pe chip.

A intrat în cameră, privirea alunecându-i asupra ei și a prosopului în care era înfășurată.

— Bună dimineața! a salutat-o.

A lăsat cafeaua jos și a tras-o spre el.

Nic și-a ascuns fața sub bărbia lui. Ar fi vrut să plângă – din disperare sau de ușurare. Tot ceea ce se întâmpla era amețitor.

Reyes a ținut-o în brațe până când ea i-a dat prima drumul. Apoi i-a întins o cafea și s-a așezat pe pat.

— Te simți bine? Pari supărată. Are legătură cu ceea ce s-a întâmplat azi-noapte?

Nic i-a spus adevărul:

— Nu știu.

Fusese la fel ca în toate celelalte dăți? Își zisese că era diferit, cumva.

Dulce și tandru. Nu-i așa? Încă putea să îi audă vocea moale și respirația caldă: „Suntem la fel. Noi doi suntem exact la fel.” Șoptindu-i când se prăvăliseră în pat. Apoi glasul lui se stinsese, dar rămăsese limbajul trupului său, cuvintele nerostite atunci când o săruta și o ținea în brațe. Cuvinte plăcute. Iubitoare. Conversația mută a doi iubiți, nu doar doi oameni care se fut, ci fac dragoste, uniți de chinul vinei pe care amândoi o înțeleg, vina celui care a jucat un rol în moartea unei alte ființe omenești. Era ceva ce puțini oameni puteau înțelege.

— E în ordine! i-a spus el. Am să aștept afară. Nu te grăbi! Îmbracă-te, coboară atunci când ești gata și ne vom întoarce în oraș!

După ce ușa s-a închis în urma lui Reyes, Nic a făcut un duș și s-a îmbrăcat. A băut cafeaua pe care i-o lăsase.

Era diferit, nu-i așa? Cum de nu-și putea da seama?

Au mers jumătate de oră cu mașina până înapoi în Hastings și apoi încă cincisprezece minute pe niște drumuri cotite până la proprietatea de pe Abel Hill Lane pe care o găsise Reyes în registre. Nic avea impresia că merseseră în cerc.

— E așa un labirint de păduri și lanuri de porumb! a comentat ea.

Reyes a dat din cap.

— E un oraș mic, dar ai fi surprinsă cât de repede te poți pierde în el.

Au parcat pe un drum din pământ bătătorit. Se opriseră în fața unei porți din metal. De o parte și de cealaltă a acesteia se întindea un gard din plasă, cu sârmă ghimpată în vârf.

Nic s-a uitat la el câteva clipe, apoi a coborât din mașină.

Reyes a urmat-o. S-a dus la poartă și a deschis-o. Nu era încuiată, deși de cealaltă parte atârna un lanț.

— Straniu! a zis el. De ce te-ai deranja să atârni un lacăt de poartă dacă nu ai de gând să o încui?

Nic și-a ridicat privirea spre gard și apoi l-a atins. A simțit imediat ghimpii mici.

— E același gard! a spus.

Reyes s-a întors la mașină.

— Presupun că ai avut dreptate în această privință.

S-au urcat la loc în mașină și au pornit în sus pe drumul lung care ducea în vârful dealului. S-au oprit chiar în dreptul verandei unei case vechi,

stranii. Arăta exact așa cum o descrisese Booth. O casă veche de țară, parțial renovată.

— Rămâi aici! a spus Reyes.

Nic nu l-a contrazis. Reyes a dat roată mașinii și s-a oprit în dreptul geamului ei. Nic a deschis.

— Ce e? l-a întrebat.

El s-a aplecat și i-a dat un sărut. Era primul sărut din acea dimineață și i-a aprins dorința pentru ceva mai mult.

— E în ordine dacă fac asta? a întrebat-o.

— Da! i-a răspuns Nic.

S-a aplecat pe geam și l-a urmărit îndreptându-se spre casă și apoi urcând treptele de la verandă până la ușa de la intrare. Reyes a apăsat pe butonul de la sonerie și apoi a așteptat. A bătut în ușă și a așteptat. S-a întors spre ea și a ridicat din umeri. A sunat din nou. A bătut din nou. A așteptat.

Și-a dus mâna la pistol.

Apoi a apăsat pe clanță. Ușa s-a deschis. S-a întors spre ea și i-a făcut semn că intră. Nic a dat din cap și l-a urmărit cum pătrunde în casă, închizând ușa după el.

33

Ziua a șaisprezecea

AUD O MAȘINĂ PE DRUM. MICK ESTE PLECAT DE două ore. Alice nu a venit la mine nici măcar ca să îmi aducă mâncare. Am ascultat-o jucându-se singură în camera ei, vorbind atât pentru Hannah, cât și pentru Suzannah. Nu aud ce își spun păpușile, dar mă îngrijorează faptul că stă departe de mine.

Mă ridic și mă îndrept spre fereastră. Privesc prin gaură ca să văd ce vrea Mick să văd. Nu are sens să evit asta.

M-am uitat afară toată dimineața și am descoperit deja cum să îi întorc planul în avantajul meu. Dincolo de alee, mi-am văzut noua armă.

Drumul este străjuit de un rând de meri. Sunt copaci bătrâni, și îmi închipui că au fost plantați înainte ca Mick să pună stăpânire pe această casă, căci nu pare să fie interesat de mentenanță.

Merele s-au copt și au căzut în urmă cu câteva zile, săptămâni chiar, probabil.

Semințele de măr conțin amigdalină.

Amigdalina poate fi transformată în cianură.

Cianura te poate îmbolnăvi. Te poate ucide chiar.

Am făcut drumuri peste drumuri de la gaura din fereastră și înapoi, am cercetat copacii și am numărat merele căzute la pământ.

Mi-am făcut planuri pentru a pune mâna pe ele.

Acum urmăresc mașina care se apropie pe alee atât cât pot.

Îmi ia câteva secunde pentru ca imaginea să mi se fixeze în creier. Și apoi explodează. O mașină de poliție.

O mașină de poliție!

Aud pași. Alice. E în dreptul zăbrelelor celulei mele. Trage ușa de lemn ca să mă poată vedea. Îmi întorc privirea spre ea, știind că nu îmi pot schimba mina.

Disperare.

Alice clatină din cap cu severitate și își duce degetul la buze.

„Șșș!" sâsâie. Îmi întorc privirea afară, prin gaură.

Va trebui să fiu atentă. Voi avea la dispoziție o singură șansă de a striga înainte ca ochii lui Dolly să vadă că sunt o mămică rea.

Nu știu cât de departe este Mick. Ar putea fi încă în casă, deși mi s-a părut că l-am auzit plecând. S-ar fi putut întoarce.

Gândește, Molly! Gândește!

Aștept ca polițistul să deschidă portiera și să coboare. O ia spre spatele mașinii și îl pierd din ochi. Dar apoi îi văd spatele pentru că se îndreaptă spre locul pasagerului din față. Geamul coboară. Un cap se apleacă în afară. Este o femeie, îi văd părul blond. Polițistul o sărută și eu îmi zic că e ceva straniu.

Nu a venit să mă salveze? Să mă caute?

Se îndreaptă și se îndepărtează. Îmi zic că acum îmi voi lipi gura de gaura din fereastră și voi striga după ajutor.

Alice se agață de barele din metal.

— Oprește-te! îmi spune în șoaptă.

Mă uit la ea, apoi din nou prin gaură, gata să strig după ajutor.

Alice pleacă. Îi aud piciorușele bocănind spre intrare.

Polițistul se întoarce. Sunt pregătită, pregătită să îmi cobor privirea și să îmi lipesc buzele de lemn. Acum văd însă fața femeii. Îmi zic că nu mai văd bine. M-am holbat însă suficient de mult ca să știu că ceea ce văd e real.

Nu îmi cobor privirea. Nu țip după ajutor.

Pentru că femeia din mașină este fata mea.

Iar bărbatul în uniformă e Mick.

34

Ziua a șaisprezecea

NIC SE UITA INTENS LA CASĂ. NU SE SIMȚEA NICIO mișcare. Niciun zgomot. Drumul era străjuit de meri, apoi se întindea pădurea. Pădure cât vedeai cu ochii. Cel mai probabil până la capătul gardului.

Nic și-a zis că, dacă nu era nimeni înăuntru, ar fi putut să dea totuși de urma proprietarilor, de acei investitori din New York. Ar fi putut să-i ceară cuiva să verifice ce se întâmplase aici în noaptea furtunii. Poate că aveau o camionetă neagră. Sau una gri. O camionetă însă ca aceea în care Edith Moore o văzuse pe mama sa urcând.

Cum se legau toate acestea de căpitanul Watkins și de camioneta lui, de stopul defect, rămânea încă o întrebare. Avea să urmeze însă fiecare pistă până când ajungea la mama ei.

Nic și-a întors privirea spre casă și a observat fereastra unei camere din spate. Era baricadată cu șipci – din cauza furtunii, își închipuia –, doar că era și întărită cu zăbrele de oțel.

Nic a privit intens acea fereastră baricadată. Era ciudată. Nu se potrivea cu restul casei.

Și, pentru o clipă, s-a întrebat ce ar putea fi în spatele zăbrelelor.

35

Ziua a șaisprezecea

SUNT CUPRINSĂ DE TEROARE. AUD SONERIA ȘI bătăile în ușă, așteptarea. Apoi iar soneria și bătăi în ușă, până când, în cele din urmă, ușa se deschide și se închide la loc. Mă uit pe gaură și mă rog ca Nicole să fie încă în mașină. Să nu își fi dat încă seama de nimic.

Pe hol se aud bocănind pași. În urma lor, alții, mai mici, grăbiți.

Apoi încuietoarea. Se deschide ușa.

Mick pășește înăuntru, îmbrăcat în uniformă de polițist. Este calm și precis.

Are o expresie îngâmfată care emană putere. E la fel ca atunci când i-am auzit telefonul sunând pe blatul de la bucătărie. Clipa în care am înțeles că sunt prizonieră.

Acum îmi amintesc ceva, din cauza uniformei. Un indicator rutier, undeva pe Route 7. Nu mai știu numele orașului. Îmi amintesc doar că John a angajat un avocat care să rezolve cazul pentru că își făcea griji în privința asigurării noastre. Polițistul nu a depus niciodată plângere. A fost de parcă nu s-ar fi întâmplat niciodată nimic. Am crezut că avusesem noroc.

Depășisem limita de viteză cu 30 de kilometri la oră. Încercasem să ies cât mai repede din orășelele muribunde și să ajung acasă. Nu băgasem de seamă câtă viteză aveam.

Îi cercetez chipul și îmi dau seama că este același polițist.

De cât timp mă cunoaște? De cât timp plănuiește asta? Întâmplarea cu indicatorul acela rutier a fost primăvara trecută.

Mick este polițist. Acum toate presupunerile pe care le-am făcut în privința lui se destramă. Încerc din nou să rearanjez piesele de puzzle, integrând-o pe aceasta nouă.

Mic este polițist – polițist adevărat. Are acces la dosare. Poate să oprească oamenii pe stradă. Le poate solicita informații.

Și mai ce? Camerele de supraveghere de la Gas n' Go. Mick urmărește lumea care intră și iese. Le poate vedea plăcuțele de înmatriculare și cardurile. Mă gândesc cum se potrivesc aceste noi piese – cât de bine. Cum poate strânge el informații pe care le poate folosi mai apoi după cum poftește.

Știa că trec pe acolo joia după-amiaza, de două ori pe lună, datorită camerelor de la benzinărie. A obținut datele din permis și cele legate de mașină de când cu întâmplarea cu indicatorul rutier. Apoi totul a fost extrem de simplu: o simplă căutare pe Google și întreaga mea viață i s-a desfășurat prin fața ochilor, a primit-o pe tavă, ca pe un cadou cu fundă.

Vreau să mă revolt. Să-l lovesc cu pumnii și să-i scot ochii cu unghiile. Îmi zic că furia mea a clocotit îndeajuns, încât acum sunt în sfârșit suficient de puternică, încât să-l dobor la pământ. Amăgirea asta se destramă în clipa în care mă prinde de încheieturi. Forța lui fizică este de netăgăduit.

Mă trage înapoi spre fereastră. Îmi lipește atât de brutal fața de lemn, încât îl simt zgâriindu-mi pielea. Simt așchiile pătrunzându-mi în piele, până la carne.

— Privește! zice el calm, deși forța lui e ca o explozie nucleară.

Fac cum mi se spune. O privesc pe scumpa mea fiică prin gaură.

— Acum este a mea. Dă din cap dacă înțelegi!

Dau din cap. Fac exact ce mi se spune.

— Cred că va fi o mamă bună. Tu nu crezi? Și o nevastă bună.

Îmi scapă un țipăt. Nu mi-l pot înăbuși.

— Este atât de încântătoare! Fiecare centimetru din ea este atât, atât de încântător! Și e îndrăgostită de mine.

Îmi dă drumul și mă prăvălesc la podea.

— Dă din cap dacă înțelegi! repetă el.

Din nou, fac cum mi se spune.

Bineînțeles că înțeleg.

Dacă nu sunt o mamă exemplară pentru Alice, îmi va lua fata.

Dar eu știu adevărul.

E nebun dacă își închipuie că ea îl iubește. Dacă își închipuie că ce o fi fost între ei va dura mai mult de dimineața aceasta. Se va plictisi de el până la apus.

Cu toate astea, nu contează.

El o va lua oricum. Dar, mai întâi, mă va omorî.

Asta dacă nu îl opresc eu mai întâi.

36

Ziua a șaisprezecea

NU TRECUSERĂ MAI MULT DE CÂTEVA MINUTE CÂND ușa s-a deschis din nou, și Reyes și-a făcut apariția. A ridicat iar din umeri și a luat-o înapoi spre mașină.

— Locul pare abandonat. Nu e căldură. Nu e apă. Am verificat fiecare cameră în parte, ca să mă asigur... dar nu am văzut niciun semn cum că ar locui cineva aici.

Nic și-a întors privirea înapoi la casă.

— Trebuie să aflăm care e povestea acestui loc.

— Vom afla, i-a răspuns el.

Apoi s-a aplecat ca să o mai sărute o dată.

A pornit mașina și au plecat.

Nic a privit în urmă pentru ultima oară, spre fereastra cu șipci din lemn și gratii de metal.

— Ai verificat camera cu fereastra baricadată? Pe afară sunt drugi din fier.

— Da, a răspuns Reyes. Ciudat, nu? Dar fereastra era spartă pe dinăuntru. Poate că nu au vrut să plătească pentru a înlocui geamul. Ți-am spus, aici nu a mai locuit nimeni de ceva vreme.

Au ieșit pe poartă. Reyes s-a oprit. A coborât din mașină.

— O închid doar. Să lăsăm lucrurile așa cum le-am găsit. Probabil că nu ar fi trebuit să intrăm fără mandat.

Nic nu s-a întors ca să îl urmărească, deși ochii i s-au oprit asupra reflecției lui în oglinda retrovizoare.

Bărbatul a închis poarta.

Dar apoi a pus lanțul – și nu așa găsiseră poarta –, l-a înfășurat de trei ori, de parcă ar fi știut că acela era numărul corect. Apoi a mai făcut ceva.

Ceva care a făcut-o să tresară.

A luat un lacăt din spatele unui stâlp – de parcă ar fi știut că se află acolo, la fel cum știuse și de lanț – și l-a prins, încuind poarta.

37

Ziua a șaisprezecea

URMĂRESC MAȘINA ÎNDEPĂRTÂNDU-SE. ÎL urmăresc pe bărbat, pe monstru, ducând-o cu el pe fata mea.

Se aud zăngănituri la ușa închisorii mele. Alice e acolo, cu Mutra ei Tristă.

— Vino încoace! zice.

Vrea să mă mângâie. Haosul de dimineață și violența i-au crescut apetitul pentru empatie.

Nu mă mișc. Nu pot.

— Vino încoace! poruncește, și văd cum iese la suprafață Mutra Furioasă.

Arată cu degetul spre camera de filmat din colțul încăperii, reamintindu-mi că el ne urmărește.

Nu e nevoie să mai adauge restul. Că o are pe fata mea. Că o va lua pe ea, iar pe mine mă va omorî dacă nu mă port frumos.

Reușesc să traversez camera până la ușă. Mă ustură pielea acolo unde mi-au zdrelit-o așchiile.

— Stai jos! adaugă Alice.

S-a întors Mutra Tristă. Acum e neliniștită, și eu trebuie să o calmez. Trebuie să îi alimentez nevoia de a empatiza cu mine, de a mă alina.

Așa că mă așez.

— Dă-mi mâinile! îmi cere.

Îi întind mâinile.

Le apucă strâns și își lipește obrajii de ele.

— Ce se va alege de tine dacă eu va trebui să am o nouă mămică? Dacă nu este o mămică la fel de

bună ca tine? Dacă ea îl iubește doar pe el, așa cum tu mă iubești doar pe mine?

A început să plângă; varsă lacrimi din empatie, așa cum știam că o va face, și simt că începe să se liniștească. Îmi lipește mâinile de fața ei mică și umedă, și își varsă lacrimile pe pielea mea.

— Nu îți face griji! îi spun. Mă voi strădui mai mult. Îl voi face fericit, astfel încât să nu fie nevoie ca tu să ai o nouă mămică.

Se uită la mine de parcă am încercat să o conving că cerul este mov. Amândouă știm ce vrea Mick.

Mick o vrea pe Nicole.

Dar îmi reamintesc că Mick nu e singurul din această casă care are putere.

El are putere fizică. Gratii. Lacăte, chei și ochii lui Dolly. Dar eu am merele acelea, iar în interiorul semințelor lor mici se află tot ce îmi trebuie ca să îl dobor.

O urmăresc pe Alice topindu-se în prezența mea și mă gândesc la altceva. Ceva legat de putere.

— Ai mâncat vreodată brioșe cu mere? o întreb.

Își ridică privirea spre mine, fermecată. Ca și cum ce i-am spus ar suna delicios și este ceva ce vom face împreună. Și îmi zic:

Poate că Mick o are pe fiica mea. Dar eu o am pe a lui.

38

Ziua a șaisprezecea

— ÎMI PARE RĂU CĂ A FOST O PISTĂ FALSĂ! I-A ZIS Reyes lui Nic pe drumul de întoarcere spre oraș.

Nic era confuză. Îi spusese ceva cu totul diferit cu nici cinci minute în urmă.

— Cum rămâne cu investitorii aceia? Și cu firmele care asigură utilitățile? Credeam că vom verifica dacă mai vine cineva pe acolo. Până la urmă, au lăsat poarta deschisă, nu?

Nic îl văzuse cu ochii ei pe Reyes încuind înainte să plece. Iar acum, această schimbare bruscă. Era distras, de parcă se gândea la altceva și nici măcar nu-și aducea aminte ce îi spusese.

— Cred că ar fi inutil – știu că nu vrei să auzi asta, a zis el. Înăuntru era frig și întuneric. Nu erau în funcțiune niciun fel de utilități. Cât despre fereastra aceea spartă... Putem să cercetăm dacă vrei, dar e o înfundătură. Ai încredere în mine! Știi, până la urmă, eu sunt polițistul.

Reyes a râs ușurel.

Nic era uluită. Lucrurile se mișcau prea repede acum. De ce mai veniseră până acolo? Pentru că nimeni nu verificase acea casă. Pentru că nimeni nu știa că e acolo. Acum fusese verificată și nici urmă de mama ei. Reyes era îndreptățit să abandoneze cercetările.

— Cum rămâne cu căpitanul Watkins? a întrebat Nic.

— Nu îți face griji! Voi vorbi cu el cu prima ocazie. De asemenea, trebuie să aflu ce e cu plata aceea

făcută de tatăl tău în West Cornwall.

Nic rumega noile informații.

Nu își pierdea mințile. Reyes era același bărbat care o ținuse în brațe toată noaptea, care îi adusese cafea și o condusese la acea casă. El îi spusese despre căpitanul Watkins, deși era foarte probabil ca asta să îl afecteze. Iar acum avea să descopere adevărul despre tatăl ei.

— Mulțumesc! a spus Nic.

— Ce vei face? Unde vrei să mergi?

— La hotel, cred. Nu știu. Unde ar trebui să merg? Ce ar trebui să fac acum?

Cât de jalnic suna, chiar și față de ea însăși. Însă asta simțea.

— Cred că trebuie să lămurești lucrurile cu tatăl tău.

— Da!

— Cine crezi că este? Această amantă?

Nic avea bănuielile ei.

— Are o șefă de birou care este divorțată. De aceeași vârstă. Nu ar căuta pe cineva mai tânăr. Ar vrea pe cineva ca...

— Mama ta, a încheiat Reyes în locul ei. Înțeleg. A pierdut-o în aceeași zi în care a pierdut-o pe sora ta. Are sens că și-a dorit să recupereze sentimentele pe care le trăise înainte. Atunci când pierzi pe cineva pe care l-ai iubit foarte mult, îți dorești o persoană care să fie exact la fel. Pentru că știi că genul acela de persoană este ceea ce inima ta cere, și nimic altceva nu o va mulțumi.

Nic l-a privit curioasă.

— Ai pierdut pe cineva de care ai fost îndrăgostit?

Reyes s-a îndreptat în scaun, bătos. Fața i se crispase ușor. Nic atinsese un punct nevralgic.

— Îmi pare rău! a spus ea. Nu e treaba mea.

— E în ordine! a replicat el, fără să-i răspundă.

Când au ajuns la Laguna, Reyes a parcat mașina și i-a întins lui Nic o foaie de hârtie și un pix.

— Uite, ajută-mă! Scrie-mi numele întreg al tatălui tău. Modelul mașinii lui. Unde lucrează. Numele șefei de birou. Orice altceva m-ar putea ajuta să cercetez situația pentru tine.

— Nu știu...

— Trece pe hârtie acum și sună-mă mai târziu dacă vrei să merg mai departe! Voi aștepta să îmi dai tu de veste – promit!

Nic a trecut informațiile pe hârtie, deși fiecare aplecare a pixului i se părea o lovitură de cuțit în spatele tatălui ei.

— Vrei să urc cu tine? a întrebat-o Reyes, împăturind hârtia și punând-o în buzunar.

— Nu, sunt bine. Te întorci mai târziu?

Era straniu că își dorea să fie singură și în același timp îi era groază de asta.

— Bineînțeles! Nu poți să scapi de mine așa de ușor.

În acea clipă anxietatea lui Nic și-a găsit o altă țintă. A coborât din mașină. L-a urmărit îndepărtându-se. Și și-a amintit de poarta de la acea casă care acum era încuiată.

Și cine era acea femeie pe care o iubise Reyes și pe care apoi o pierduse? Pe care încercase să o înlocuiască, poate cu ea?

Nic a pășit în holul de la Laguna și a simțit în aer aroma dulce și bolnăvicioasă a barului care o atrăgea spre el și spre alinarea neîntârziată care știa că o așteaptă acolo.

39

Ziua a șaisprezecea

CIANURA.

Am predat acest subiect la una dintre orele de chimie.

Timpul se scurge în vreme ce stau cu Alice pe podea și o ajut să își facă temele. Îi pare foarte rău pentru fiica mea, dar viața trebuie să meargă înainte. Trebuie să fiu o mămică bună.

Îți mulțumesc, Alice, pentru că mi-ai amintit ce este cu adevărat important!

Alice rezolvă o problemă la matematică de cealaltă parte a zăbrelelor. Eu stau turcește și încerc să îmi reamintesc ce am învățat cu ani în urmă despre cianură. Îmi controlez expresia pentru că acum sigur ochii lui Dolly mă urmăresc cu atenție.

În doze mici, corpul va transforma cianura în tiocianat care poate fi eliminat prin urină. În doze mai mari, împiedică celulele să mai folosească oxigenul, ducând la moartea acelor celule.

Inima, plămânii și sistemul nervos central sunt cele mai susceptibile. Simptomele pot fi: respirație îngreunată, vomă, amețeală, slăbiciune și confuzie. Atacuri de apoplexie. Stop cardiac. Moarte.

Semințele de măr conțin amigdalină, care se va transforma în cianură atunci când va fi expusă enzimelor din intestin. Semințele trebuie să fie zdrobite sau mestecate astfel încât cianura să se elibereze. Ar fi nevoie de sute de semințe de măr ca

să ucidă un bărbat în toată firea. Dar, mă întreb, de câte ca să îl îmbolnăvească?

Timpul nu este irosit. Nu îmi permit să mă las pradă panicii care îmi bate la ușă. Mi-am îndepărtat așchiile din piele și m-am uns cu niște alifii pe care Alice le-a găsit în baie. Mi-am schimbat hainele asudate din cauza terorii trăite de dimineață. Am făcut duș. Și am vărsat ultimele lacrimi pe care le mai aveam.

Mă gândesc la cianură. Mă gândesc și la Nicole în timp ce orele se scurg.

Doar două lucruri ar fi putut să o facă să se întoarcă în acest oraș. Primul ar fi un bărbat. Cel de-al doilea, eu. Îmi cunosc fiica. Îi înțeleg suferința. Un bărbat nu ar putea să îi capteze atenția prea mult timp. În articol scria că a stat în oraș patru zile. E destul ca să se fi îmbătat și să fi găsit pe cineva. Un bărbat ca Mick. Un polițist implicat probabil în căutări. Îmi amintesc acele zile de la început – cum venea și pleca Mick. Acum Nic s-a întors – poate pentru el. Nu va dura însă.

Îl va îndepărta ca pe o pată de putreziciune de pe un măr. Chiar dacă a fost minunat. Perfect. Chiar dacă i-a oferit iubire. Mai ales dacă i-a oferit iubire. Ea nu poate accepta iubirea. Nu o mai poate accepta.

Ah, cum îi înțeleg suferința!

Așa că mai rămâne un singur motiv. Eu. Vrea să mă găsească.

Îmi amintesc cuvintele pe care le-a rostit în dimineața în care am plecat spre școala lui Evan. Îmi amintesc chipul ei când le-a rostit și cum mi s-au înfipt în inimă.

„Te urăsc” – dar aceea nu fusese decât o împunsătură. O înțepătură abia. Și apoi:

„Mi-ai ucis sora!” Prima lovitură serioasă. Apoi:

„Ți-ai omorât propriul copil!”

Îmi cunosc fiica. Și-a purtat propria cruce din acea zi blestemată. Pentru că nu a răspuns la telefon. Pentru că nu a dus-o pe Annie acasă la prietena ei. Pentru că nu a prins-o din urmă la timp pe sora ei care alergase în stradă.

Și acum asta – crede că din cauza ei i-am părăsit. Nu doar pe ea, ci și pe Evan și pe John. Gândul acesta aproape că îmi fisurează masca de oțel de pe chip. Ideea asta îmi face sângele să se urce la cap și să îmi pulseze în tâmple.

Evan. John. Nicole. Viața mea.

În aceste ore lungi am luat în calcul toate posibilitățile. Știu cum s-a documentat Mick în privința mea. Cu ajutorul camerelor de la benzinărie. Al episodului cu semnul rutier. Pe internet circulă o mulțime de informații despre mine apărute după moartea lui Annie.

Dar apoi familia mea a venit să mă caute și totul s-a schimbat. Acum o vrea pe Nicole.

Dar de ce a adus-o aici? De ce a dat gaura aceea în fereastră ca să o văd?

Cunosc natura umană, nevoia care covârșește rațiunea. Faptul că am lucrat cu copii care se aflau în pragul maturității mi-a oferit un atu de care mă folosesc acum. Mick voia să știu ce a făcut. Să știu ce putere are...

Dorința aceasta a lui a fost mai puternică decât teama de ce aș putea eu face.

Ori poate că nu știe cu câtă forță poate lupta o mamă ca să își protejeze copilul.

Poate că nu a avut de unde să învețe asta.

Oricum ar fi, a judecat ca un adolescent. Nu voi ceda în fața puterii lui. Nu mă voi purta frumos când el a pus mâna pe fata mea.

Alice își ridică fruntea.

— Pe asta nu o pricep! zice.

Mutra Furioasă și-a făcut apariția. Vâră hârtia printre zăbrele și văd unde a greșit.

— Două negative fac o pozitivă, îi reamintesc.

Îi înmânez înapoi hârtia. O ia și se reapucă să lucreze.

— Mi-a venit o idee pentru când îți vei termina temele, adaug.

— Șșș! îmi comandă.

Bine, Alice! Dar vom discuta despre ideea mea. Despre merele din curte. Cele care au căzut și au început să putrezească. Vom vorbi despre cum noi două îi vom pregăti o surpriză lui Mick și despre cum tu te vei furișa să nu te vadă Dolly ca să ieși afară, cu masca pusă, pentru a aduna cât mai multe mere.

Poate că am fost egoistă pentru că am făcut copii, știind că vor trebui să moară într-o zi.

Poate că merit să sufăr pentru asta. Mai mult decât am suferit deja.

Însă pedeapsa mea va trebui să mai aștepte. Pentru că astăzi vom discuta despre aceste lucruri.

Vom face aceste lucruri.

Și o vom salva pe fiica mea.

40

Ziua a șaisprezecea

NIC A AVUT NEVOIE DE O VOINȚĂ DE FIER CA SĂ SE întoarcă afară și să se îndepărteze de bar. Avea nevoie de aer proaspăt. Trebuia să conducă și să-și descâlcească gândurile chinuitoare.

Reyes, sufletul chinuit care o înțelegea cu adevărat – care poate era destul de puternic ca să o salveze de ea însăși.

Reyes, bărbatul sfâșiat care se folosea de femei așa cum ea se folosea de bărbați – și care ar fi putut să o înece în disperarea lui, precum și în a ei.

Nu își putea da seama de adevăr. Nu după două zile. Și nu după tot ce se întâmplase.

Găsise mașina mamei ei acolo unde o parcase cu o zi înainte. Nu era sigură încotro se îndrepta. Nu înapoi în Hastings. Nu acasă.

Și-a verificat telefonul și mesajele care i se tot adunaseră. Trei erau de la tatăl ei – două dintre ele cu același mesaj. Când te întorci acasă? Întoarce-te acasă, scumpo. Unde ești – trebuie să te întorci acasă.

Un mesaj era de la Evan. Ai găsit-o? Ce se petrece?

Ultimul mesaj de la tatăl ei i-a atras cel mai mult atenția. Edith Moore este Edith Bickman. Moore este numele iubitului ei. L-a folosit probabil pentru a ascunde faptul că a lucrat la un bar din Hastings cu patru ani în urmă. Iar Kurt Kent a făcut pușcărie pentru posesie de droguri. Două poame. Escroci. În plus: doamna Urbansky a zis că nu i-a dat nimănui numărul tău de telefon. Altă minciună! Sună-mă sau răspunde la telefon!

Avea și două apeluri pierdute și două mesaje vocale de la el. A răspuns cu un mesaj. Sunt bine. Voi suna curând.

Era însă bine? Bea și se culca din nou cu străini. Le acorda actelor sale necugetate o însemnătate care era foarte posibil să fie pură ficțiune?

„Noi doi suntem la fel..."

Cum putea să spună asta când abia se cunoscuseră? Cum de îl crezuse. Cu toate astea, i se păruse atât de real! Își dorea să fie real, chiar și acum, când începeau să se strecoare îndoielile.

Era în mașina mamei ei. Îi simțea parfumul care pălea pe zi ce trece. Nic a pornit motorul și a închis ochii. Lista cu finaluri deschise – care îi era configurația acum? Edith Moore – sau Bickman – și planul ei copt împreună cu Kurt Kent – detectivul particular al tatălui ei se ocupa de asta. Dar cum rămânea cu minciuna pe care o spusese despre felul în care obținuse numărul de telefon al lui Nic, anume prin doamna Urbansky? Reyes fusese cel care îi pusese acele cuvinte în gură. Acum își amintea. Poate că el presupusese asta, iar ea prinsese ideea din zbor, neavând la îndemână un răspuns mai bun.

Mama ei nu fusese în acea casă. Acolo nu locuia nimeni, și era greu să-ți închipui că trecuse cineva prin zonă în noaptea furtunii. Mai departe – Watkins și camioneta –, Reyes zisese că se întoarce în oraș ca să îl găsească pe căpitan. Tatăl ei și aventura lui, precum și oprirea pe care o făcuse la benzinăria din West Cornwall. Ar fi trebuit să îl sune, să îi ceară să spună măcar o dată adevărul. O mințise deja în privința analizei grafologice.

Și apoi – Daisy Hollander – femeia pe care căpitanul Watkins o ajutase să obțină o bursă pentru o tabără de vară scumpă din Woodstock și pe care se presupunea că o scosese din oraș atunci

când voise să scape de soarta ei ca viitoare doamnă Roger Booth. Watkins și camioneta lui. Watkins și Daisy Hollander.

Daisy Hollander. Își amintea drumul. Numele străzilor și chiar și drumul care nu avea nume.

De-a lungul bulevardului Laguna, până la capăt. Apoi direct pe Route V. Era la un kilometru și jumătate depărtare de Gas n' Go când a văzut camioneta de culoare gri-închis – Silveradoul – cu Watkins pe locul șoferului. A întors capul și a stat aplecată în timp ce el a trecut pe acolo. Apoi a accelerat și s-a întors spre Hastings Pass. A trecut prin oraș, a lăsat în urmă secția de poliție și a ajuns în capăt – la River Road. Apoi direct pe Pond și la stânga, pe Jeliff. Apoi strada fără nume. Își amintea drumul.

În timp ce lua ultimul colț, intrând în pădurea deasă, cuvintele acelea ale lui Reyes îi răsunau încă în minte. Acum întorcându-i stomacul pe dos.

„Noi doi suntem la fel."

41

Ziua a șaisprezecea

ALICE A FOST O FETIȚĂ FOARTE BUNĂ.

— Putem să ne jucăm de-a Hannah și Suzannah? mă întreabă.

Bineînțeles că putem, fetiță bună!

— Bineînțeles că putem! răspund, ascunzându-mi entuziasmul.

Aleargă imediat să aducă păpușile, și eu mă întorc la cadă ca să verific merele putrezite pe care Alice le-a strâns din curte.

Am 45. Și toate au semințe.

Alice s-a dus la bucătărie, așa cum i-am spus. Să ne prepare prânzul. Sendvișuri cu unt de arahide și lapte. Da, azi avem lapte, pentru că vrea să mă facă să sufăr puțin. Vrea să mă facă să sufăr pentru că, undeva, în creierul ei micuț, știe că o mint în privința surprizei pentru Mick.

Cu toate astea, a ieșit pe geamul din spate de la bucătărie. Geamul de lângă chiuvetă, acolo unde ochii lui Dolly nu pot să vadă.

Și-a pus masca și a luat cu ea două sacoșe maronii. A alergat ca un iepuraș și a adunat merele, umplându-și sacoșele. A trebuit să facă două drumuri ca să le aducă înapoi, pe fereastră. Erau grele.

A făcut toate astea. Și le-a făcut rapid. Mi-a adus merele în sacoșe dimpreună cu alimentele pe care le pusese deasupra. Eu am scos pâinea, laptele și untul de arahide și apoi am tras sacoșele cu merele

printre gratii și le-am dus în baie. Am pus merele în cadă, apoi am aruncat sacoșele la gunoi.

Încerc să nu îmi închipui unde este Mick. Iar atunci când îmi închipui, așa cum mi se întâmplă acum, mă uit la mere și îmi imaginez celulele lui asfixiindu-se. Îmi imaginez cum i se blochează plămânii. Îmi imaginez cum i se oprește inima.

— Hei! mă strigă Alice. Vino să ne jucăm!

Am stat prea mult în baie cu merele mele.

— Îmi pare rău! îi spun și îmi reiau locul pe podea.

Pregătim prânzul și mâncăm. Apoi Alice mi-o înmânează pe Suzannah, iar eu netezesc părul păpușii.

Jumătatea de oră se scurge încetișor. Este după-amiaza târziu și nici urmă de Mick. Scena cu el sărutând-o pe fiica mea în mașina poliției îmi fulgeră prin minte. Des.

Hannah și Suzannah au discutat din nou despre mamele lor. Lui Alice îi plac, iar eu am nevoie de aceste discuții. Da, am merele mele, dar nu voi irosi nicio șansă de a obține informații noi. De a-mi fi croit drumul înlăuntrul micii mele gardiene. În mintea ei. În inima ei.

Astăzi a făcut ceva extraordinar. Și nu mă refer la felul în care a făcut rost de mere. Ci la faptul că știe că pun la cale ceva rău. Ceva greșit. Și dureros. Știe, și m-a ajutat oricum.

Apoi mi-a oferit lapte, pe care l-am băut.

Ah, Alice, ce jocuri jucăm noi două!

— Mă face să mă simt extrem de tristă, zice Suzannah.

Suzannah i-a povestit lui Hannah despre o ceartă teribilă dintre părinții ei și despre faptul că mămica ei nu este fericită. A fugit, iar Suzannah se teme că nu se va mai întoarce niciodată.

— Înțeleg, zice Hannah și își întinde mâinile din plastic ca să o îmbrățișeze pe Suzannah.

— Îți mulțumesc, Hannah! Tu mă ajuți întotdeauna să mă simt mai bine.

Suzannah face o pauză suficient de lungă ca momentul dulce să treacă. Apoi:

— Părinții tăi se ceartă vreodată? întreabă Suzannah.

Pot să jur că Mutra Vicleană a lui Alice se proiectează asupra păpușii din plastic.

— Ce vrei să spui? întreabă Hannah.

— Se enervează vreodată unul pe celălalt? Țipă vreodată?

Sunt disperată să mă întorc la merele mele. Trebuie să scot semințele și să le răzuiesc. Trebuie să fac asta înainte să coacem brioșele.

Timpul trece. Mick este cu fata mea. Îmi alunecă o broboană de sudoare în josul tâmplei.

Într-un final, Hannah răspunde:

— O iubește pe mămica mea. O iubește atât de mult, încât plânge.

Imaginea lui Mick alături de fiica mea se disipează pentru o clipă pentru că încerc să înțeleg ce a spus Alice. Nu mi-l pot închipui pe Mick plângând.

Dintr-odată însă, pot. Brusc, perspectiva mi se schimbă. Iubirea îi poate înnebuni pe oameni. Îi poate determina să facă lucruri nebunești, diabolice.

— Pentru că este atât de frumoasă? întreabă Suzannah.

Hannah dă din cap.

— Cu părul ei cu adevărat blond și trupul subțire?

Hannah dă din nou din cap.

Alice își întinde mâna printre zăbrele și mi-o ia pe Suzannah. O așază pe podea și apoi o pune și pe

Hannah alături. Alice se apleacă spre mine, așa că mă aplec și eu.

Nu vrea să ne audă Dolly.

— Vreau să-ți arăt ceva. Trebuie să rămână secret.

Da! Te rog! Spune-mi secretele tale!

— Promit! îi spun.

Alice se ridică și pleacă. O aud pășind încetișor în camera ei. După o clipă, se întoarce.

Se așază la loc, degajată. Cu prea mare degajare, de parcă ar juca un rol. Simt că inima îi bubuie în piept.

A adus o cărticică cu cântece de leagăn. Mi-o întinde printre zăbrele.

— Povestea de la pagina 23 este preferata mea, zice.Deschid cartea și dau cu grijă paginile ca să văd ce vrea să îmi arate. La pagina 23, între file, se află fotografia unei femei tinere.

O femeie tânără, cu păr blond natural și picioare lungi și zvelte.

Mă holbez la poză, încercând să ascund adrenalina care îmi pulsează în vene și care îmi colorează obrajii.

Privesc o femeie care seamănă cu fiica mea.

Alice o ridică pe Hannah.

— Aceea este mămica mea, zice ea. Daisy Alice Hollander...

Mă uita la Alice, apoi din noi la fotografie. Și iar la Alice. Chipul i s-a preschimbat din acela al unui copil în cel al unei femei înțelepte, în toată firea.

O femeie care înțelege și care vrea ca și eu să înțeleg ce se petrece aici.

Mama lui Alice este moartă. Mama pe care Mick a iubit-o într-atât, încât moartea ei îl face să plângă.

Și acum a găsit o cale prin care să o readucă la viață. A găsit o femeie cu păr lung, blond, și un trup

tânăr și zvelt.

A găsit-o pe fata mea.

Dau încetișor din cap spre Alice. Ea își întinde mâinile printre zăbrele și îmi ia cartea.

Da, Alice! încerc să îi transmit din priviri. Înțeleg.

Acum sunt sigură care este planul lui.

Și sunt sigură și de al meu.

42

Ziua a șaisprezecea

NIC S-A OPRIT IMEDIAT DINCOLO DE LUMINIȘ, DE unde putea să vadă casa Veronicăi Hollander. Aici copacii erau mai deși, iar plantele perene se amestecau cu pinii și stejarii ale căror coroane se întindeau până la cer. Casa părea cufundată în întuneric, dar pe coș fumul se vedea ieșind în vălătuci. Nic simțea mirosul de lemn ars chiar și cu ferestrele închise.

Tăcerea a fost întreruptă de un mesaj. Era de la Reyes.

La secție cu Watkins. Voi lămuri lucrurile.

Mă îndrept spre tine.

Nic s-a uitat la mesaj, conștientă că tocmai îl văzuse pe Watkins părăsind orașul. Și că ea tocmai trecuse pe lângă secția de poliție. Iar mașina lui Reyes nu era acolo.

Ceva nu era în regulă.

Nic a coborât din mașină și s-a îndreptat spre aceeași ușă în fața căreia stătuse mai înainte alături de Kurt Kent.

A ciocănit, apoi a așteptat. Auzea dușumelele dinăuntru scârțâind; cineva pășea în interior. Poate delibera dacă să îi deschidă sau nu. De data asta era singură. Iar data trecută pusese întrebări despre trecut care o făcuseră pe Veronica să nu se simtă în apele ei.

— Alo? a strigat Nic și a ciocănit din nou. Sunt Nicole Clarke. Am fost pe aici recent... alături de

Kurt? Aș vrea doar să îți mai pun câteva întrebări.

În cele din urmă, s-a auzit un zăvor și s-a deschis ușa.

Veronica arăta la fel ca data trecută. Păr lung și încâlcit. Haine lălâi care-i atârnau pe corp. De data asta era desculță, iar pielea îi lucea din cauza căldurii care venea dinspre șemineu.

— E cald înăuntru, a zis ea, dar s-a dat la o parte și a lăsat-o pe Nic să intre. La naiba! Focul ăsta fie se stinge și înghet, fie arde de mă topesc.

Nic a zâmbit.

— Îți mulțumesc că m-ai primit!

— Pe riscul tău! a râs V. Vrei niște ceai?

Nic nu își prea dădea seama dacă glumește sau vorbește serios. Înăuntru trebuie să fi fost peste 26 de grade. Ferestrele erau închise, iar Nic s-a întrebat de ce nu crăpa măcar una, ca să lase aerul să intre.

— Nu, mulțumesc! a răspuns ea.

V a luat ibricul și a turnat apă fierbinte într-o ceașcă cu un filtru pentru ceai în ea. După ce s-a întors, a dat la o parte o haină din piele de pe speteaza unui scaun și i l-a tras în față lui Nic ca să poată sta pe el. Masa era la fel de aglomerată ca data trecută.

— Tu ai făcut-o?

Nic a arătat spre haina care acum zăcea în vârful unui morman de materiale.

V a clătinat din cap.

— Am reparat-o doar. Avea buzunarele rupte. M-aș tăvăli în bani dacă aș putea să fac asemenea haine. După aceea, V a adăugat repede: Deci are din nou legătură cu Daisy?

— Sper că nu te deranjează.

V și-a plecat capul într-o parte, studiind-o pe Nic.

— Presupun că suntem pe cale să aflăm. Ce mai vrei să știi?

— Mă gândeam că poate ai ceva fotografii cu ea. Nu am găsit nimic pe internet. Nu folosește rețelele de socializare, cel puțin nu cu numele real. Îmi apar niște imagini, dar nu am idee în care ar putea fi ea.

V a dat din cap.

— Vrei să afli cât de mult semeni cu ea.

Nic nu se așteptase la asta. Booth îi spusese că îi amintește de iubirea lui pierdută, dar Kurt păruse să nu vadă asemănarea.

— Semăn? a întrebat Nic.

Dacă cineva îi putea răspunde la această întrebare, atunci acel cineva era sora lui Daisy.

V a ridicat din umeri.

— Oarecum. Dar poți să judeci și singură.

S-a ridicat și a luat-o spre holul micuț în lungul căruia se aflau trei uși. A deschis-o pe una dintre ele și a dispărut înăuntru, întorcându-se apoi cu o cutie de carton pe care o apucase cu ambele mâini.

V a așezat cutia pe un colț de masă liber, chiar în fața lui Nic.

— Nu avem portrete de familie. Nu am avut telefoane decât atunci când am putut să plătim pentru ele noi înșine, și crede-mă că erau cele mai proaste telefoane de care puteai face rost! Nu ne făceam selfie-uri ca să le postăm pe site-urile alea. Facebook, nu? Mă uit la știri.

— Deci ce e în cutie?

— Lucrurile lui Daisy. Prostii în mare parte. Dar nu am eu dreptul să le arunc.

Nic s-a ridicat ca să poată privi în cutie.

— Pot să mă uit? a întrebat.

— Doar n-am scos-o pentru mine.

În timp ce își sorbea ceaiul, V a urmărit-o pe Nic cum deschide cutia. O undă de miros stătut s-a ridicat dinăuntru, dar apoi s-a împrăștiat. Cutia asta nu mai fusese deschisă de ani întregi.

V avusese dreptate. Înăuntru erau câteva haine pe care Nic le-a scos cu grijă și le-a așezat pe scaunul pe care stătuse ea. Un tricou de la un concert și o pereche de blugi scurți, cu paiete. Sandale scâlciate; una cu o curelușă ruptă.

— Îți dai seama ce zic? a întrebat V. Uită-te la astea... Nimicuri, nu?

Nic a scos și alte lucruri din cutie: bijuterii lucrate manual, un portfard, un ursuleț de pluș. Și ceva ce părea mai promițător.

— Ce e asta? a întrebat Nic.

V s-a uitat la albumul pe care îl ținea în mână Nic. Pe copertă era o fotografie cu vreo cincizeci de fete care pozau în fața unui lac.

— Aceea e de la tabăra de lux la care a fost într-o vară. Căpitanul a ajutat-o să obțină o bursă ca să poată merge. A fost ca peștele în apă! Și să nu-ți închipui că nu ne-a scos ochii cu asta.

V a clătinat din cap dintr-o parte în alta.

— Avea impresia că e specială pentru că pleacă din Hastings și își face veacul cu bogătașe de la școli de fițe.

Nic a citit ce scria cu litere mici într-un colț al fotografiei: Școala de vară pentru copii talentați Woodstock. Data era din urmă cu doisprezece ani.

Fetele erau băgate una într-alta, toate cu zâmbete largi pe chip. Păr lung, Dinți drepți. Pantaloni scurți, maiouri, șlapi. Nic ar fi putut să se numere printre ele când era de vârsta lor. Fotografia era cu doar câțiva ani în urmă față de adolescența ei. Pentru o clipă, amintirile au pus stăpânire brutal pe ea.

— Ești bine? a întrebat-o V.

— Da!

Nic și-a ridicat fruntea și a zâmbit trist.

— Sunt tinere, nu-i așa? Dar nu te lăsa păcălită! Fetele alea te-ar păpa la micul-dejun.

Nu-i de glumă, și-a zis Nic. Școala ei fusese plină de astfel de fete. Nici măcar una dintre „prietenele" ei nu-i rămăsese alături după ce se prăvălise de pe scara socială. Nici nu se petrecuse treptat. Ziua în care fusese exmatriculată fusese ziua în care telefonul ei încetase să mai țârâie, să mai bipăie și să mai vibreze. De parcă ar fi contractat un virus contagios. Un virus social cu care nu voia nimeni să se pricopsească. Și ce era cel mai ciudat era că Nic primise virusul cu brațele deschise. Se întreba cum le supraviețuise Daisy acelor fete. Poate că știuse cum să se prefacă a fi una dintre ele, poate că suportase totul știind că într-o zi avea să scape de Hastings și să ajungă la fel ca ele. Poate că ceva se aprinsese în inima ei.

Nic a trecut în revistă fețele din poză fără să poată identifica pe cineva care să îi semene în mod deosebit. S-a tras mai aproape de V și i-a trecut albumul în față, lângă cana cu ceai.

— Care dintre ele e Daisy?

V a deschis albumul.

— Fiecare dintre ele are o pagină, cred. E ca o promoție. Îmi amintesc că la sfârșitul acelei veri, când s-a întors, Daisy ne-a obligat pe toți să ne uităm pe album.

V a dat pagina la fotografia unei fete brunete din Boston.

— Ia uite-o pe asta: Cindy Coughlin. Studiază la Academia Milton și îi place să călărească.

V rostise ultima parte pe un ton batjocoritor. A dat mai multe pagini, oprindu-se din când în când ca să citească descrierile pe același ton, cu o furie crescândă.

În cele din urmă s-a oprit – la pagina lui Daisy Alice Hollander.

— Iat-o! Ia uite ce a scris: Merge la Liceul Hastings și studiază baletul. Ce glumă! N-a făcut

nici măcar o lecție de balet în toată viața ei.

Nic s-a aplecat mai aproape, cercetând chipul fetei care dispăruse cu zece ani în urmă. Păr blond, lung. Zâmbet larg, cu dinți albi. Brațe subțiri.

— Ei bine? Ce crezi? Te privești în oglindă sau nu? a întrebat V.

— Nu știu, a răspuns Nic. Mă privesc?

— Totul depinde de privitor, a răspuns V.

Apoi i-a întins cartea lui Nic și s-a sculat de pe scaun.

— Uite, ia loc! Uită-te până la capăt! Mai sunt și alte poze – în grupuri mai mici, pe lac, la focul de tabără. Prostii. Cred că Daisy apare în unele dintre ele.

V și-a pus ceașca în chiuvetă și s-a apucat să spele vasele. Nic a dat mai departe paginile, una după alta, trecând în revistă chipurile fetelor. Daisy apărea în mai multe poze. Ieșea în evidență. Poza, zâmbea. Daisy era frumoasă, iar acela era ultimul cuvânt pe care Nic s-ar fi gândit să îl folosească pentru a se descrie pe sine însăși. Deși, odată, poate că se simțise astfel. Poate că odată se simțise așa cum părea să se simtă Daisy în acele fotografii – talentată și frumoasă, cu lumea întreagă la picioare.

Pe primele pagini ale cărții se aflau portretele profesorilor și ale consilierilor. Iar la sfârșit, fotografii cu membrii echipei de organizare. Nic le-a frunzărit rapid până când ceva i-a atras atenția. Fotografiile erau mici și șterse. Trăsăturile persoanelor erau greu de distins. În bucătărie. Lângă cabană. În camera de zi. La început i-au atras atenția pentru că înfățișau atât femei, cât și bărbați. Tabăra era doar pentru fete. Dar, printre angajați – în special la bucătărie – se numărau și bărbați de toate vârstele.

Nic se pregătea să dea pagina, însă s-a oprit. Înmăr-murită.

S-a aplecat asupra promoției fără să-și poată crede ochilor. Nu putea să ignore însă adevărul care i se arăta în față.

Pomeții. Bărbia. Părul. Până și zâmbetul.

Și-a ridicat privirea spre V, care era încă la chiuvetăși își făcea de lucru cu farfuriile.

— Veronica?

Femeia s-a întors. Nic a deschis gura, gata să o întrebe ce ardea să afle. Apoi a închis-o la loc, brusc conștientă de locul în care se află. Singură, cu o străină, în mijlocul pădurii. O singură intrare și o singură ieșire. Nimeni nu știa că este acolo.

— Ce e? Ai găsit ceva?

Nic s-a ridicat și a reușit să invoce un zâmbet cald.

— Nu, mi-am dat doar seama că am întârziat la o întâlnire.

V s-a îndepărtat de chiuvetă, cu o urmă de îndoială pe chip.

— Ce ai găsit acolo?

V a făcut un pas spre ea. Nic a așezat albumul înapoi în cutie.

— Nimic. Ar trebui să plec.

S-a îndreptat rapid spre ușă. V nu a urmat-o.

— Mulțumesc! a adăugat Nic, deschizând ușa și pășind afară.

Nu s-a uitat înapoi după ce a închis ușa în urma ei. S-a îndreptat grăbită spre mașină, trăgând aerul rece în piept. A cotit, a traversat pădurea și a ieșit din nou la șosea.

Nu își putea lua gândul de la chipul pe care îl văzuse în acel album.

Chipul lui Jared Reyes.

43

Ziua a șaptesprezecea

MI-A LUAT APROAPE TOATĂ NOAPTEA SĂ MACIN semințele. Amigdalina se găsește sub coaja tare. Alice a pregătit supă pentru cină. Mi-am strecurat lingura sub picior când s-a dus la bucătărie ca să mai aducă crutoane. După ce s-a întors, mi-am băut supa din castron, sorbind zgomotos. „Asta înseamnă lipsă de maniere!" m-a certat ea, uitând însă de lingură când a ridicat farfuriile.

Cuțitul îl aveam de când făcusem sendvișurile. Lingura am îndoit-o la cap. O lingură și peste 200 de semințe. Le-am pus în chiuvetă, câte 10 odată. Am apăsat cu ambele degete mari pe capul lingurii, răsucind în același timp. Am sfărâmat semințele între metal și porțelan. Apoi am strâns semințele pisate într-o cană, îndepărtând cât mai multe dintre cojile tari care nu se fărâmițaseră.

Cu degetele amorțite, îndurerate. Cu brațele implorându-mi odihnă. Nu m-am oprit până nu am pisat toate semințele și am obținut o căniță plină.

Acum, în lumina zorilor, mă rog să fie suficient de multe ca să-i facă rău. Cantitatea de amigdalină, apoi cea de cianură, depinde de tipul de măr și de cât de mult se evaporă până a fi ingerată. Depinde de greutatea lui și de cât de repede o consumă. Sunt enorm de mulți factori. E puțin probabil să moară. Dar eu nu am nevoie ca el să moară.

Aud mașina pe pietrișul de afară. Mă uit la Alice, și ea se uită la mine. Poate că am citit-o greșit. Suntem soldați gata să intre în luptă.

Eu și Alice am fost foarte ocupate în dimineața asta. Mai întâi am îndepărtat paturile din perne de pe podea pe care am dormit împreună, cu gratiile între noi.

Apoi Alice a adus făină și zahăr, praf de copt, unt, lapte și ouă. Plus un castron din metal, o cană gradată și o lingură mare. Ea a adus tot și, sub privirile lui Dolly, eu am fost cea mai bună mămică: am învățat-o cum să facă brioșe.

A fost greu cu merele. Nu mai rămăsese prea mult din ele care să nu fi putrezit. Am curățat cât am putut și le-am lăsat în cadă. Restul le-am aruncat în toaletă, puțin câte puțin.

Rețeta o știam pe de rost. Brioșele sunt în esență toate la fel. Alice a măsurat și a amestecat. Am râs și ne-am prefăcut că ne distrăm. Ea a vărsat făină. Eu am mers la baie ca să iau un prosop. Iar în prosop se aflau bucățile de măr pe care reușisem să le curăț. Le-am strecurat în castron cu spatele la cameră, la ochii vigilenți ai lui Dolly. Apoi am șters făina de pe jos.

Am trimis-o pe Alice la bucătărie ca să îmi aducă un burete umed. Cât a fost plecată, am umplut formele de brioșe.

După ce s-au copt, am ornat cu glazură făcută din zahăr pudră o singură brioșă, una specială – cea din mijloc, din forma cu o pată maronie. I-am spus lui Alice că îl va face pe Mick să se simtă special. Să simtă că ținem la el.

Apoi ne-am așezat și am făcut temele. După care ne-am jucat cu păpușile. Am stat împreună și am așteptat.

Până când, în cele din urmă, ușa de la intrare s-a deschis și apoi s-a închis la loc cu un pocnet. Pașii erau greoi, bocănind pe dușumea. A trecut pe lângă noi fără să scoată un cuvânt. Nu mi-a vorbit mie.

Nu i-a vorbit lui Alice. S-a dus în camera din spatele casei și a trântit și ușa aia în urma lui.

Nu am zis nimic. Nici eu, nici Alice. Ne-am prefăcut că nu l-am observat, deși inima îmi era deopotrivă grea și ușoară.

Grea pentru că voiam să fie fericit și calm și să își mănânce brioșa ca un băiat cuminte.

Ușurată pentru că era nervos. Asta însemna că ceva nu mersese bine cu Nicole.

Bunule Dumnezeu, este păcat? Este păcat mare că simt cum mi se ridică un râs gâlgâit în piept în timp ce mi-o închipui pe fata mea cea chinuită, dar cu o voință de fier, trimițându-l la plimbare după o noapte? Dacă înainte eram disperată, acum mă simt cuprinsă de bucurie că fiica mea se folosește de bărbați ca să umple golul despre care i-a vorbit psiholoagei.

Credeam că aceste apucături o vor ucide. Însă acum mă gândesc că e posibil s-o fi salvat.

Ușa se deschide din nou, iar Mick își face apariția. Cât de schimbat îmi pare acum, că îi pot vedea inima amărâtă și frântă!

Alice se ridică încetișor și merge alături de el la bucătărie. I-am spus să nu aducă aminte de mere. Ar putea să se enerveze că a ieșit afară ca să le adune. I-am zis că ar trebui să îi spună cum că am pregătit niște brioșe „speciale", cu ingrediente „speciale".

Îl aud cum își ia o cană – dulapul se deschide, iar vasele de ceramică clinchetesc. Închid ochii și mi-l închipui cum își toarnă cafeaua. Cafeaua din cafetieră. Cea cu filtru alb pe care i-am umplut-o noi cu cafea, ca să nu piardă timpul.

Am învățat-o și asta pe Alice. Astăzi am fost o mămică foarte, foarte bună.

După câteva clipe, Alice se întoarce repede la mine. Mutra Tristă și-a făcut apariția și abia dacă-

și poate stăpâni lacrimile.

— Ce e? o întreb. Ce s-a întâmplat?

— Nu vrea să mănânce brioșa. A zis că nu îi e foame. Că a avut o noapte grea și că nu vrea decât să își bea cafeaua și să fie lăsat în pace ca să își dea telefoanele.

Mă așez pe podea și Alice se așază și ea. E curioasă acum pentru că nu par tristă. Nici dezamăgită.

Am muncit din greu la acele brioșe.

— E în ordine, îi spun.

Acum e derutată.

— Este?

E rândul meu să îi pun o întrebare:

— Bea cafeaua? Cafeaua pe care am pregătit-o noi?

Alice dă din cap.

— Da! Din cana mare.

Nu îmi pot ascunde zâmbetul.

44

Ziua a șaptesprezecea

REYES FUSESE LA CAZINOU, AVEA MAȘINA PARCATĂ în spate.

Jared Reyes. Băiatul de la bucătărie. Băiatul care o cunoștea pe Daisy Hollander dinainte să pună piciorul în Hastings.

Jared Reyes. Bărbatul care o mințise – în toate privințele, din câte se părea.

Casa de pe Abel Hill Lane – știuse unde se află lacătul și apoi închisese poarta, legând-o cu lanțuri. Edith Moore – el îi oferise răspunsul la întrebarea lui Nic despre numărul ei de telefon și apoi uitase să o întrebe despre literele mici și negre de pe geanta mamei ei și despre cum putuse să le vadă. Și pretinsese că nu o cunoscuse prea bine pe Daisy Hollander, spunând că nu observă vreo asemănare între ea și Nic.

Acum totul se lega – motivul pentru care o atrăsese pe Nic în patul lui. Era vorba exact despre ceea ce îi spusese el, cum oamenii încearcă să îi înlocuiască pe cei dragi cu imitații.

*

Primise mesaje de la el în mod constant, toată ziua și toată noaptea, și avusese un presentiment – unul de care acum era bucuroasă că ținuse cont. O făcuse să se oprească înainte să parcheze în fața cazinoului. O făcuse să îi caute mașina.

Întorsese și plecase de acolo. Ora era târzie, dar trebuise să își sune tatăl.

— Tati, spusese ea la telefon, cu voce tremurată.

Nu îi mai zisese așa de ani de zile. De când era copil.

— Nicole? Dumnezeule! Ce s-a întâmplat?

— Ai o aventură? Doar spune-mi! Trebuie să știu adevărul. De ce m-ai mințit în privința biletului de la mama?

Urmase un moment lung de tăcere. Apoi:

— Oprește, Nic! Pot să aud mașina. Oprește înainte să ai un accident!

Nic oprise. Parcase. Apoi își dăduse drumul, bocind la telefon. Urlase.

— Spune-mi adevărul!

— Ți-l voi spune, jur! Calmează-te însă! Respiră! Unde ești?

Nic își ridicase privirea. Venise pe Route 7, îndreptându-se spre nord, înapoi în Hastings.

— Sunt încă aici, îi spusese ea.

— Ai zis că vii acasă! Iisuse, Nic – mi-ai promis! Vin să te iau. Pot să mă urc în următorul avion...

— Nu vreau să vii să mă iei. Vreau să îmi spui adevărul!

— Nu, bine? Răspunsul este nu. Nu am o aventură.

— Dar nopțile în care ajungeai târziu, faptul că nu te mai uitai la ea... Am fost atât de convinsă! I-am spus și ei! I-am spus în dimineața în care a plecat!

— Of, Nicole... nu, nu... Nu ești tu de vină. Nu contează ce i-ai spus mamei tale în dimineața aceea. Ea știa deja adevărul.

— Ce adevăr, tati? Ce știa?

O nouă pauză. Zgomotul aerului tras adânc în piept.

— Că nu mai puteam ajunge la iubirea pe care o aveam pentru ea.

— Dar au fost făcute plăți, la hoteluri...

— Te rog, Nicole! Îmi este greu să o spun. Uneori pur și simplu nu puteam veni acasă. Dar nu este vorba despre niciun hotel. Nu am făcut plăți.

Sunase nebunește, însă Nicole înțelesese perfect. Și ea stătea plecată cât de mult putea. Dar...

— Ce ai căutat în West Cornwall în ziua în care a dispărut mama? Știu despre plata făcută acolo.

Vocea tatălui ei s-a schimbat brusc:

— Despre ce vorbești? Am fost la muncă în acea noapte și apoi m-am dus acasă. M-am culcat. Îi poți întreba pe toți cei de la birou... Despre ce e vorba? Ce cheltuieli ai descoperit?

Reyes. Altă minciună? Dar de ce? Cum de nu văzuse? Cum de nu simțise? Gândul era respingător.

— Jură-mi, tati! Jură-mi că nu știi unde este! Pe viața mea. Pe viața lui Evan. Jură-mi chiar acum!

La cincizeci de kilometri nord de Hastings, Nic găsise un centru comercial. Avea o parcare pentru angajați în spate care nu se vedea din șosea.

Se urcase pe bancheta din spate și se întinsese pe o parte, ghemuită strâns, ca un copil. Închisese ochii, ascultând în gând ceea ce îi spusese tatăl ei. Repetând cuvântul acela la nesfârșit.

„Jur!”

*

Acum era dimineață, iar ea îl sunase pe căpitanul Watkins. Acesta ajunsese după o oră.

Și-a parcat camioneta, Silveradoul gri, la două mașini depărtare și apoi s-a îndreptat spre Audiul albastru.

Nic a pornit motorul și a coborât geamul.

— Ești bine? a întrebat-o Watkins.

Nic a descuiat portiera.

— Ai putea să urci?

Căpitanul Watkins s-a întors la camioneta lui și apoi a revenit cu două pahare de plastic. A deschis portiera de la Audi și s-a așezat pe scaunul pasagerului. Purta aceeași uniformă pe care o avusese în ziua în care Nic se întorsese în Hastings – cu doar trei zile în urmă. Trei zile. Atât de multe se întâmplaseră de atunci!

— Uite, i-a înmânat el una dintre cafele lui Nic. Ce se petrece?

Nic și-a frecat ochii obosiți. A tras pe nări aroma cafelei și apoi a sorbit lung din ea.

— Mersi că ai venit! Scuze că am fost atât de misterioasă!

Watkins a ridicat din umeri. A sorbit și el din cafea lui.

— E și ăsta un mod de a spune.

Nic îi spusese unde se află și că vrea să vorbească cu el. Îi ceruse să nu mai spună nimănui.

L-a privit drept în ochi.

— Am să-ți pun niște întrebări care vor suna foarte straniu, dar te rog să-mi răspunzi fără să mă întrebi cum și de ce...

Watkins a întins mâna ușor, ca și cum așa ar fi putut să îi îmblânzească mintea vraiște și cuvintele care-i năvăleau pe gură.

— Bine! a zis el. Voi răspunde. Ia-o ușurel însă! Îmi pari puțin agitată.

Nic a început cu ce era mai simplu:

— Ai cunoscut-o pe Daisy Hollander?

Mina lui Watkins s-a schimbat brusc. Nic vedea că are deja întrebări, dar că se abține să i le adreseze, așa cum îi promisese.

— Da! a răspuns el.

— Ai ajutat-o să obțină o bursă pentru o tabără în Woodstock?

— Da!

— Ai dus-o cu mașina afară din oraș în ziua în care a plecat și nu s-a mai întors?

O pauză lungă. Apoi răspunsul:

— Nu!

Nic era uimită.

— Nu tu ai dus-o cu mașina până în Boston?

Watkins a pufnit zgomotos. Și-a lăsat capul în piept.

— Ai vorbit cu nebunul de Roger Booth.

— Da!

— Bine... Adevărul este că trebuia să o conduc până la o gară, cea din Hartford, cel mai probabil. Dar mi-a spus că are deja pe cineva care să o ducă.

— Ți-a spus despre cine era vorba?

O nouă pauză.

— Știi? Spune-mi dacă știi!

Watkins a răspuns. Cu inima îndoită.

— Agentul Reyes. Uite, știu că el minte în această privință. Și eu aș fi mințit. Daisy era disperată să scape de Booth. Singurul motiv pentru care Reyes a fost cel care a condus-o și nu eu este acela că el avea mai mult timp la dispoziție și putea să o ducă până în Boston în acea zi.

— Nu înțeleg. Booth nu pare un om rău.

— Nu este... Doar că ea își dorea o altfel de viață. După copilăria pe care o avusese și la cât de talentată era – știi, era foarte talentată. Și frumușică. Ea era singura dintre membrii familiei Hollander care avea cu adevărat o șansă. Booth s-ar fi agățat de ea pentru tot restul vieții. Crezi că ar mai fi putut să pună mâna pe o așa fată vreodată?

Nic a lăsat informațiile să se sedimenteze. Reyes o cunoștea pe Daisy din tabără. Dar Daisy îl cunoscuse pe Reyes atunci? Era doar o coincidență că el se mutase în acel orășel după doar un an?

Watkins era cel care îl angajase pe Reyes. Îl salvase de apăsarea vinovăției după ce acesta

ucisese un om neînarmat. Atacul sinucigaș.

Sau nu?

— Spune-mi ce știi despre Reyes! i-a cerut Nic.

Watkins a turuit aceeași poveste pe care i-o spusese și Reyes lui Nic în noaptea în care băuse cu el și îl lăsase apoi să intre la ea în cameră. La ea în pat. Acum ideea o înfiora.

Era exact aceeași poveste – atentatul din Worcester, cum Reyes, distrus, renunțase la meseria lui. Cum apoi făcuse cerere pentru un post în Hastings, iar Watkins îl angajase, ajutându-l să se pună din nou pe picioare.

Doar că acum aflase și o informație nouă: Reyes ajunsese în oraș la trei luni de la tabăra lui Daisy Hollander.

Nic nu i-a spus căpitanului ce văzuse în album. Dar și-a continuat întrebările despre Daisy și Reyes:

— A fost ceva între ei? Poate ceva despre care Roger Booth nu știa?

— Cu Reyes? În niciun caz. Nu i-am văzut niciodată împreună. Daisy nu îi acorda atenție niciunui bărbat decât dacă o putea ajuta cu ceva. Era talentată, dar și foarte deșteaptă. Știi, era o supraviețuitoare.

— Dar tu?

— Eu? Eu și Daisy? a râs Watkins. Uite ce e, am și eu viciile mele, mai ales de când a murit soția mea. Dar Daisy ar fi putut să-mi fie fată. Nu sunt unul dintre acei dubioși.

Nic s-a gândit la ceea ce văzuse în parcare. La felul în care se purtase cu prostituata. Poate că nu era unul dintre „acei dubioși”, dar ceva avea și el.

A trecut mai departe:

— Stopul de la camioneta ta.

— Ce-i cu el?

— L-ai reparat acum șase zile.

— Da!

— Cât timp l-ai avut stricat?

— Nici măcar o zi înainte să îl repar. Sunt căpitan de poliție – nu prea am cum să mă plimb cu un stop spart la mașină.

— Stopul și becul, ambele sparte?

— De unde știi asta?

— Spune-mi doar!

— Bine! Joi seara am ieșit din cazinou, ca de obicei, și am văzut că cineva îmi spărsese stopul și becul dinăuntru. Mi-am zis că de vină fusese bețivul care mă lovise când dăduse cu spatele. Chestia e că mașina nu mai avea și alte stricăciuni. Te-ai gândi că ar fi rămas ceva zgârieturi, vopsea ciobită acolo unde s-a produs impactul. În fine, am mers la atelier a doua zi și mi-am reparat stopul.

— La atelierul din oraș?

— Nu, am mers la cel de pe șosea. Am un prieten acolo. De ce?

— Deci nu ți-ai comandat piese prin oraș? Nu ai pus costurile pe seama departamentului de poliție?

— La naiba, nu! Ăsta e un mod sigur de a te alege cu o concediere. Despre ce e vorba?... Ia stai puțin! Are legătură cu femeia aceea? Cea care a văzut o camionetă în noaptea în care a dispărut mama ta?

Nic nu i-a răspuns. Nu era nevoie să o facă.

— Întreabă-mă, atunci! Întreabă-mă ce vrei cu adevărat să știi!

— Bine! a spus Nic.

La început s-a înecat cu vorbele, însă apoi i-au explodat din piept:

— Ai văzut-o pe mama în noaptea furtunii? Ai dus-o undeva? Ai ajutat-o să ne părăsească? Ai mai făcut și altceva? Ai rănit-o?

— Iisuse Hristoase! Adică... Iisuse! Nu! Nu, nu, nu! De un milion de ori nu! Cum de te-ai putut gândi măcar la așa ceva?

Nic i-a spus atunci despre Edith Moore, despre camioneta cu un stop defect și factura pe care i-o arătase Reyes. I-a zis despre casa de pe Abel Hill Lane și despre faptul că Reyes știuse unde se află lacătul și lanțurile. I-a spus despre gardul din spatele motelului și că descoperise în el o gaură pe care cineva o făcuse tăind sârma. Și, în cele din urmă, i-a povestit despre Edith Moore, sau Bickman, și despre faptul că îl cunoaște pe Kurt Kent, despre cum ei doi se întâlniseră după ce ea se întorsese în Hastings și venise cu povestea despre camionetă.

După ce a terminat, Watkins s-a holbat la ea câteva clipe. Se gândea. Apoi:

— Ar trebui să te duci acasă. Deja asta nu mai e problema ta. Nu e de mirare că mi-ai pus aceste întrebări. Toți cei la care ai apelat pentru ajutor te-au mințit sau ți-au ascuns lucruri...

Un val de ușurare a înecat adrenalina. Nic le-a văzut chipurile – Reyes, Kurt Kent. Chiar și pe al tatălui ei, care o mințise în privința analizei grafologice. Apoi l-a văzut în fața ochilor pe Roger Booth.

— El e singurul: Roger. Singurul care nu m-a mințit.

Watkins a înghițit dintr-o singură gură ce îi mai rămăsese din cafea.

— Du-te acasă, Nicole! Cei de la hotel îți pot trimite lucrurile. Voi verifica acea casă. Voi afla cine îngrijește proprietatea. Să văd dacă are utilități. Voi merge în persoană dacă este nevoie. Cât despre barmanul nostru cel prietenos... Nu-ți face griji! Voi afla eu ce pune la cale cu chelnerița aia.

— Și Reyes? a întrebat Nic.

Watkins a clătinat încetișor din cap.

— Aici e mai dificil. Nu văd să fi făcut ceva rău. Nu știu ce să zic despre factura aia. Sau despre Daisy. Lasă-mă să mă gândesc! Este un polițist bun. Știi, l-am luat sub aripa mea. Nu vreau să îl acuz dacă nu a făcut nimic rău.

Nic s-a gândit la mesajele din telefonul ei și la mașina lui Reyes parcată în fața cazinoului. Nu îi spusese nimic despre asta lui Watkins și nici nu voia să o facă. De ce ar fi contat? Și-o făcuse cu mâna ei. Era umilitor.

Watkins și-a luat rămas-bun. S-a urcat în camioneta lui și a plecat.

Nic și-a verificat telefonul. Tatăl ei o sunase de trei ori.

Nu putea să stea degeaba. Cu toții voiau ca ea să plece, să se ducă acasă. Și apoi, ce? Nu avea nimic în afara promisiunilor lui Watkins.

Nu! și-a zis. În niciun caz.

Înainte să se întoarcă în Hastings, a mai trimis un ultim mesaj. Încă o minciună pentru tatăl ei.

În seara asta voi fi acasă.

45

Ziua a șaptesprezecea

CAFEAUA ESTE AMARĂ. ÎN ACEASTĂ DIMINEAȚĂ A fost dulce-amăruie.

Îl aud strigând din bucătărie:

— Alice!

Alice mă privește cu o mutră nouă. Nu îi dau niciun nume. Este chipul groazei.

Știa ce face. M-a ajutat. Și acum totul este real.

— Alice!

Dau din cap spre ea. Îi fac semn să se ducă la el, și ea mă ascultă.

Da, așa! îmi zic. Mă ascultă.

Mick țipă acum de durere. Agonie. Chiar dacă încerc să simt bucurie pentru că celulele lui se asfixiază, sunetele suferinței omenești rămân greu de suportat. Îmi bubuie inima în piept. Privirea mi se încețoșează pentru o clipă în timp ce corpul meu se adaptează groazei pe care țipetele lui o provoacă. E ca și cum ar fi un membru din aceeași turmă, instinctul nu poate fi controlat.

Alice se întoarce la mine acum, tropăind. Strigă:

— Îi e rău! E întins la podea! Vomită!

Îmi închipui voma și trupul lui care încearcă să scape de otravă.

Încerc să o liniștesc pe Alice. Mint:

— Se va face bine. În câteva ore, dar va fi bine. Poți să îi duci niște prosoape și apă. Întoarce-l pe spate!

Apa îl va face să vomite. Dacă e lungit pe spate, se va îneca poate cu propria vomă. Poate așa va

muri.

— Dar nu a mâncat brioșa! Nu a mâncat-o! țipă Alice.

Văd că o parte din ea este ușurată că nu a mâncat-o. Simte îndoieli în privința planului meu. Și a lui.

Tocmai de aceea nu am irosit semințele pe brioșă. Nu puteam să mă bazez pe faptul că Alice i-o va da.

— Știu, scumpo! zic. Dar și-a băut cafeaua, nu-i așa? A băut-o pe toată.

Ochii i se măresc pentru că acum își amintește că i-am cerut să-mi aducă filtrele albe și cutia de cafea, și apoi am trimis-o înapoi la bucătărie după o linguriță, după linguriița galbenă cu care măsurăm cafeaua.

Cât a fost plecată, am pus semințele de măr sub filtru, pe fundul bazinului din plastic, după care am presărat niște cafea în filtru și l-am așezat deasupra. După ce s-a întors Alice, am măsurat împreună cafeaua cu linguriița galbenă și am adăugat-o peste.

Plânge și mai tare. Mutra Îngrozită. Acum îi dau un nume, pentru că acum nu mă mai afectează. Nici faptul că el se sufocă.

— Alice, îi zic. Fă așa cum îți spun! Acum. Este foarte important. Dar apoi mergi și adu-mi cheia!

Clatină din cap: Nu.

Îmi întind mâinile printre zăbrele și o apuc de umeri.

— Te vei duce să iei cheia și apoi mi-o vei aduce! Știi de ce?

Mutra Îngrozită clatină din cap: Nu. nu. nu.

— Pentru că, îi spun, știe că m-ai ajutat să pregătesc cafeaua.

46

Ziua a șaptesprezecea

NIC NU S-A DUS ACASĂ. S-A ÎNDREPTAT FIX SPRE miezul furtunii, spre această nouă furtună care era pe cale să se dezlănțuie în Hastings.

A ajuns la intersecția Route 7 cu Hastings Pass, la Gas n' Go. Mașina lui Kurt era în parcare. Și-a parcat și ea mașina vizavi de a lui. Își făcuse probabil tura de noapte acolo și urma să se îndrepte spre bar ca să deschidă la prânz. Asta îi spusese chiar el despre programul pe care îl avea.

Acum era mai bine. Aici era mai bine. Clienții aveau să intre și să iasă constant. Nu aveau să rămână prea mult timp singuri.

Kurt stătea pe un taburet în spatele tejghelei, citind o revistă. A fost surprins să o vadă, dar i-a zâmbit cald. Mascându-și vinovăția.

Nic nu și-a mai pierdut timpul cu formalități. Și-a scos telefonul și a deschis fotografia cu el și Edith Moore.

— Deci care era planul tău cu Edith Bickman?

— Rahat..., a mormăit Kurt și și-a aplecat fruntea. Nu aici – au camere!

Nic l-a urmat până în spatele magazinului, după un rând de rafturi.

— Ăsta e singurul colț pe care ei nu îl acoperă, i-a spus el.

— Cine sunt „ei”? a întrebat Nic.

— Cei care dețin locul ăsta. O corporație. Nu știu. Știu doar unde își au amplasate camerele, pentru că au monitoare în față.

— Atunci, spune-mi, ferit de camere!

Nic a așteptat în timp ce el se gândea ce să-i răspundă. Vedea bine cum Kurt încerca să își caute cuvintele.

— Bine! Uite, nu e ceea ce crezi!

— Și ce anume cred?

— Nu am știut ce face, bine? Când ai venit și mi-ai spus despre un martor și apoi mi-ai dat numele ei... Vreau să spun, câte Edith ar putea fi legate de Hastings?

— A lucrat cu tine, la bar.

Kurt a dat din cap.

— Da! O cunosc. Știam unde lucrează acum. Așa că am mers să o caut, să o întreb ce naiba se întâmplă. Nu voiam să dea de belea. Doar nu e o criminală! Iar tu erai convinsă că o văzuse pe mama ta. A vrut să aflu de ce își luase un nume fals și ce căuta aici în acea noapte.

Acum Nic se simțea frustrată. Toate ițele erau încurcate, și ea era prea obosită ca să le mai descurce.

— Spune-mi totul! Te rog! Ai putea începe cu faptul că ai fost arestat pentru posesie de droguri.

Kurt și-a întors privirea spre intrare, apoi și-a rotit-o spre pompele de benzină.

— Sunt speriat, bine? Nu am vrut să mi-l pun în cap pe Reyes. Nu pot să mă întorc la pușcărie și nici nu pot părăsi orașul ăsta. Am două joburi și vreo cincizeci de dolari în bancă. Sunt un fost pușcăriaș. Începi să pricepi acum?

— De ce să pleci din oraș?

— Nu pricepi? Tot nu înțelegi ce e el?

— Cine?

— Reyes. Agentul Jared Reyes.

Nic a simțit că i se urcă sângele la cap și o cuprinde un val de greață.

— E un criminal, Nic. Un escroc.

Kurt i-a lăsat lui Nic câteva clipe ca să-i pătrundă cuvintele, nu prea multe însă. Nu era suficient timp!

— Acum trei ani m-a oprit pe stradă, zicând că trecusem pe roșu. Vrăjeală! Până să mă dezmeticesc bine, eram afară din mașină și el ținea în mână o punguță cu cocaină pe care pretindea că o văzuse pe bancheta din spate a mașinii mele. Nici măcar nu s-a prefăcut că o caută acolo. Nici măcar nu s-a deranjat să treacă prin toate etapele înscenării.

Nic se holba la el, percepția ei asupra lui Reyes schimbându-se încă o dată.

Kurt a continuat:

— Apoi mi-a zis că totul se poate rezolva cu zece miare – de parcă aș fi avut zece mii de dolari. Mi-a zis că i-aș putea împrumuta de la familia mea. Mi-a lăsat la dispoziție ziua aceea, până la lăsatul serii. Mi-am zis: Dă-l dracu'! Știi? Eram tânăr. Aveam încredere în sistemul de justiție și în oamenii din acest oraș care mă cunoșteau de o viață. Am avut încredere în căpitan și în vrăjeala lui despre salvarea copiilor...

— Dar ai fost condamnat, a încheiat Nic povestea în locul lui.

Kurt a dat din cap.

— Căpitanul l-a susținut pe Reyes. Protejatul lui. Minunea lui. Fiul pe care nu îl avusese niciodată. Cine dracu' știe? Nu contează. Reyes este un escroc, Nic.

— Îmi pare rău! Chiar îmi pare! Dar ce are asta a face cu Edith Bickman? Reyes este cel care mi-a dat de bănuit că ar putea să mintă. El a descoperit că nu fusese la New York, așa cum pretindea.

Kurt și-a ridicat privirea și și-a încrucișat brațele la piept, de parcă s-ar fi pregătit să-i spună ceva ce nu avea să-i placă.

— Am fost să o văd ca să aflu ce naiba voia să facă. Era o fată de treabă, dar își pierduse capul după Reyes, și el știa că ea are nevoie de bani. Mereu. Avea o mulțime de datorii de plătit pentru facultate și pentru școala de asistente. Mi-a spus că o sunase la câteva zile după ce fuseseră oprite căutările. Că îi spusese că știa unde se ascunde mama ta, dar că nu putea să ridice banii pentru recompensă pentru că e polițist și era de datoria lui să o găsească. I-a zis că ar fi mai simplu dacă te-ar suna ea ca să-ți spună povestea despre camionetă. I-a zis că tu ai fi singura dispusă să se întoarcă pentru a o găsi pe mama ta și că trebuia să te sune pe tine. Apoi el avea să te ajute să îți găsești mama, tatăl tău avea să îi dea ei milionul și ei doi urmau să îl împartă.

— Deci Reyes a fost cel care i-a dat numărul meu de telefon, a concluzionat Nic.

Și-a amintit de ceea ce îi spusese doamna Urbansky tatălui ei și cum Reyes pusese cuvintele mincinoase în gura lui Edith în dimineața în care se întâlniseră.

Nic nu se putea abține; se simțea aproape veselă.

— Atunci, înseamnă că se ascunde pe undeva? Și Reyes știe unde? Nu îmi pasă nici de el, nici de bani – asta înseamnă că mama este în siguranță!

Chipul lui Kurt a rămas sumbru.

— Așteaptă – asta nu e tot. Ce i-a spus Reyes lui Edith de față cu tine, golurile din povestea ei pe care le-a semnalat, toate au avut ca scop să te țină aici, să te facă să îți cauți în continuare mama.

Dintr-odată, Nic a înțeles exact ce voia el să spună.

— Nu, ai dreptate! Dacă ar ști unde este, de ce ar fi riscat ca ea să plece în acest timp? De ce nu m-a lăsat să o găsesc din prima zi?

— Nu știu. Dar a vrut ca tu să fii aici. A vrut să rămâi.

— Și a vrut să i-o însceneze lui Watkins, a completat Nic, potrivind acum piesele de puzzle. Cred că Reyes i-a spart stopul căpitanului. A falsificat o factură pentru că Watkins nu și-a reparat mașina în oraș, așa cum crezuse el că urma să o facă. Poate că îi vrea postul.

— Nu știu, Nic. Mi se pare straniu că ar fi în stare să îl trădeze pe căpitan. Și de ce tu? De ce a trebuit să fii tu?

Nic a inspirat adânc și și-a împreunat mâinile pe piept.

— Rahat! Știu de ce!

Nic și-a amintit de fotografiile din tabăra de vară. De asemănarea ei cu Daisy Hollander. De faptul că Reyes fusese cel care o ajutase pe fată să părăsească orașul. Și de obsesia lui crescândă pentru această tânără, după ce îl primise în viața ei.

— Nic? Ce este? a întrebat-o Kurt.

Nic s-a răsucit brusc.

— Trebuie să plec! a zis ea.

Kurt a urmat-o până la ușă.

— Stai! Unde pleci?

— Trebuie să verific ceva.

Kurt a apucat-o de mână.

— Îmi pare rău! Ar fi trebuit să vin la tine imediat după ce am vorbit cu Edith.

Nic s-a întors spre el.

— E în ordine! Însă acum trebuie să plec, a repetat.

— Așteaptă! Un ultim lucru: Edith nu a văzut-o niciodată pe mama ta. Dar ceea ce a spus despre geanta ei... Reyes i-a zis să spună lucrurile acelea. De unde a știut el?

Nic a înțeles atunci ce se întâmplase. Singura explicație pe care o putea găsi.

— Reyes știa pentru că a văzut-o pe mama în acea noapte.

Nic s-a desprins din strânsoarea lui Kurt Kent și a alergat înapoi la mașina mamei ei. Pe Hasting Pass, până la motel. Apoi la gard. Apoi la gaura aceea pe care încercase să o facă cineva.

47

Ziua a șaptesprezecea

ALICE NU ÎMI ADUCE CHEIA. ÎN SCHIMB, STĂ ÎN bucătărie cu Mick, mi se pare, ore întregi. O aud bocind. Cred că e posibil să fi dat greș. Mă gândesc că acum cu siguranță voi muri. Dar se aude un zgomot nou. O mașină.

Fug la fereastră și mă uit prin gaura micuță din lemn. Văd o altă mașină de poliție. Alt polițist. Acesta are mânecile de la uniformă scurte și epoleți. Se îndreaptă spre ușa de la intrare, și îmi zic: Țipă! Strigă după ajutor! Însă apoi mă gândesc – Mick este polițist. Dacă sunt în cârdășie?

Mă întorc la ușă când aud pași târșâiți. Mick s-a pus pe picioare și o târăște pe Alice spre mine. E palid, iar cămașa îi e pătată de transpirație și vomă. Dar a supraviețuit otrăvii. Lucrurile nu se vor sfârși bine.

Nu zice nimic pentru că s-a auzit soneria și acum celălalt polițist bate la ușă.

Bărbatul de afară strigă un nume.

— Reyes? Ești înăuntru?

Mick are nume. Reyes.

E îngrijorat. I-o citesc pe chip. Îngrijorat și slăbit de cianură.

Polițistul, iar:

— Reyes, ieși afară! Îți văd mașina parcată aici...

O pauză, cât ascultă la ușă. Și apoi:

— Am vorbit cu proprietarii. Știu că tu te ocupi de locul ăsta. Ascultă, nu contează – bine? Ai muncit pentru ei, ca să faci un ban în plus. Corect? În

timpul liber? Te-ai ocupat de supraveghere și de securitate aici și la benzinărie? Am văzut facturile de la utilități... Prietene? Ești înăuntru? Ai locuit aici, deși nu aveai dreptul? E în ordine, putem aranja lucrurile. Totul se poate aranja.

După ce polițistul amuțește din nou, Mick, Reyes, bărbatul... deschide ușa metalică cu cheia pe care o are prinsă de curea. O vâră pe Alice înăuntru cu mine și apoi o încuie la loc.

O trag pe Alice aproape. Acum suntem ca una, căci soarta noastră va fi aceeași. Și, tot ca una, ne apropiem de zăbrele ca să vedem ce e pe cale să se întâmple.

48

Ziua a șaptesprezecea

NIC A ALERGAT PE HOLUL MOTELULUI SPRE UȘA DIN spate. Apoi a traversat curtea până la magazie. A luat o piatră și a izbit cu ea în lacăt până când acesta a cedat. Înăuntru, a pus mâna pe un clește de tăiată sârmă. Apoi a alergat la gard, așa cum o făcuse și mai înainte, deși acum, că soarele era sus pe cer, îi era mai greu să se orienteze.

Abia dacă mai putea să respire când a ajuns la locul în care fusese făcută gaura. Agitația, extenuarea – întregul organism îi era gata să cedeze.

Uitase de sârma ghimpată și nu avea mănuși. Și-a scos unul dintre pantofii sport și și-a vârât mâna în el. A împins cu el gardul ca să vadă unde trebuia să taie. Cleștele era puternic și în câteva secunde gaura era gata.

Odată ajunsă de cealaltă parte, s-a încălțat la loc și a inspirat adânc.

Acum avea un singur gând în minte: Reyes știa unde e mama ei. Știuse de la bun început. Și știa că se află într-un loc din care nu avea să plece. De aceea riscase în privința banilor pentru recompensă. Știa că are timp.

Motivul pentru care avea nevoie de timp? Gândul era ceva absurd, dar comportamentul lui, obsesia lui pentru ea trebuiau să se lege cumva de Daisy Hollander. Nic și Daisy – de aceea așteptase. Voise ca Nic să se întoarcă în Hastings. Și să se întoarcă singură.

Acum fii deșteaptă! și-a zis Nic. Și-a scos telefonul și a deschis poza pe care o făcuse imaginii din satelit. Cea în care se vedeau casa, gardul și motelul. A încercat să ghicească direcția potrivită și a luat-o la pas, prin pădure, pe cărarea care cel mai probabil avea să o ducă la casă.

Fii deșteaptă!

Reyes era un escroc. Se folosea de postul lui pentru a șantaja oamenii. Era greu de crezut că bietul Kurt Kent fusese singurul caz.

Printre copaci, pe deasupra frunzelor moarte care acopereau solul umed, vedea minciunile lui Reyes întinzându-se ca o pânză în timp ce planul pe care bărbatul îl uneltise i se derula în minte. Edith Bickman. Povestea cu camioneta. Cum se prefăcuse că nu o cunoaște, că nu are încredere în ea, cum îi dăduse un scenariu pe care el apoi să îl poată submina, dându-i astfel motive lui Nic să rămână. Știuse că avea să afle despre camioneta gri a lui Watkins. Iar atunci când nu putuse să își dea seama unde își reparase Watkins stopul, falsificase o chitanță. I-o înscenase lui Watkins – dar de ce? Atunci când, în cele din urmă, urma să o conducă pe Nic la mama ei, femeia avea să spună adevărul: că Watkins nu era implicat. Și asta avea să arate că Edith Bickman e o mincinoasă. Nu avea să-și primească banii și nici Reyes pe ai lui. Făcuse toate astea cu speranța că Nic urma să se îndrăgostească de el? Și să o înlocuiască pe Daisy Hollander?

Casa nu era pe cât de departe crezuse. Se oprise într-un luminiș, la doar câțiva metri de ea, de unde putea să o observe, precum și scena care se desfășura în fața ei.

Watkins bătea la ușă. Mașina lui era parcată în față.

A înlemnit când l-a auzit strigând – strigându-l pe... Reyes.

Reyes era cel care se ocupa de acel loc. Reyes se ocupa de camerele de supraveghere de la Gas n' Go. Reyes folosea gazul și electricitatea și locuia în acel loc.

Fereastra baricadată cu șipci, cu zăbrele din metal.

Mama ei ar fi știut adevărul și le-ar fi spus că Watkins nu fusese implicat.

Edith nu o văzuse niciodată. Poate că nici nu exista o camionetă neagră.

Doar dacă... nu! Banii de recompensă!

Era vorba de un milion de dolari dacă o găseau în viață. Dar de cinci sute de mii dacă o găseau.

Asta era. Era deja moartă. Sau pe cale să fie ucisă.

Iar acum Watkins – care nu știa ce s-ar putea afla în spatele acelei uși.

Nic a luat-o la fugă spre el, strigând:

— Căpitane!

Ușa s-a deschis în secunda în care cuvântul i-a ieșit pe gură. Nu au mai urmat și alte cuvinte. Doar o împușcătură. Și Watkins, cu mâna dusă la piept, clătinându-se în spate până în capătul scărilor. Căzând, prăbușindu-se pe pietriș, jos, acolo unde a rămas nemișcat.

49

Ziua a șaptesprezecea

EU ȘI ALICE ÎL URMÂRIM PE MICK POZIȚIONÂNDU-SE în fața ușii. Îl urmărim cum își scoate pistolul și se pregătește. E încă slăbit.

O întorc pe Alice cu fața la mine și o trag din dreptul ușii. Chipul îi este palid din cauza fricii. Știu ce este pe cale să se întâmple.

Și îmi zic: am făcut-o. Am mai ucis un copil. Ura pe care credeam că o simt pentru ea nu era reală. Erau doar furia și frustrările. Ea e un copil. O victimă a acestei case și a ceea ce s-o fi petrecut aici în ultimii nouă ani.

— Alice, zic, este numai vina mea și îi voi spune asta. Te voi salva!

Îi promit. O mint. Cu siguranță ne va omorî pe amândouă.

Expresia de pe chipul ei nu se schimbă în timp ce rostesc aceste cuvinte. Este o mutră nou. Determinare.

Alice mă privește în ochi și își strecoară mâna în buzunar. Și, încet, foarte încet – scoate cheia. Îmi strâng mâna în jurul mâinii ei și iau cheia ușurel, apoi deschid zăvorul.

În vreme ce împingem ușa de fier și pășim în hol, spre libertate, auzim împușcătura.

50

Ziua a șaptesprezecea

REYES A VĂZUT-O PE NIC ȘI A AUZIT-O STRIGÂNDU-L pe Watkins.

Apoi a strigat-o el, în timp ce ea alerga înapoi în pădure, în direcția motelului.

Nic alerga pe același drum pe care venise, atentă la sol și pășind pe porțiunile stabile. Se strecura printre copaci, evitând crengile.

Apoi s-a auzit o nouă împușcătură și un bubuit la nici cinci pași de ea.

Bărbatul a strigat din nou.

— Oprește-te! Și apoi: O am pe mama ta!

„O am pe mama ta."

Picioare au continuat totuși să i se miște. Voința însă îi slăbea.

„O am pe mama ta."

Nic simțea mirosul de lemn arzând venind din șemineul de la motel. Aproape ajunsese. Și apoi, ce?

Reyes o voia pe ea.

Ea o voia pe mama ei.

Voia ca mama ei să trăiască. Voia să fie eliberată, în sfârșit, de durerea care o chinuia. O voia pe Annie înapoi. Voia să își simtă mâinile apucând brațele acelea micuțe înainte să ajungă la capătul aleii. Voia ca ultimii cinci ani să se încheie.

În acea clipă, picioarele i s-au oprit. Era prea obosită. Sosise timpul să se oprească din alergat.

51

Ziua a șaptesprezecea

O TRAG PE ALICE ÎN CAMERĂ, CA SĂ NU VADĂ. MĂ apropii de fereastră și privesc pe gaură. Îl văd pe celălalt polițist la pământ. Nemișcat. Cu sângele scurgându-i-se din piept. Și pe Mick alergând în pădure. Alergând cu pistolul scos, strigând după cineva. Un alt polițist? Un coleg?

— Vino cu mine! îi spun lui Alice.

O apuc de mână și o trag afară din cameră, pe hol, până la ușa deschisă de la intrare. Se oprește în prag.

— Masca mea! Am nevoie de mască!

O apuc de umeri și o privesc în ochi.

— Ai încredere în mine? o întreb.

Nu știe. O văd că se îndoiește, iar asta îi încetinește acțiunile.

— Nu ai nevoie de mască.

Nu îi las timp la dispoziție ca să se gândească prea mult. O iau în brațe și îi strâng capul la pieptul meu. Alerg în jos pe scări și sar peste trupul polițistului. Apoi o las jos, cu spatele la casă. Cu spatele la priveliștea violentă.

— Acum trebuie să fugi, Alice. Trebuie să fugi pe potecă până ajungi la drum. Trebuie să te întorci la dreapta și să te iei după gard – înțelegi? Rămâi în pădure! Nu ieși pe stradă! Gardul te va conduce la o altă casă. Trebuie să o cauți cu grijă. Dacă simți miros de foc, de mâncare sau de benzină – ia-o într-acolo! Bine?

Alice plânge.

— Dar urșii? Lupii?

Clatin din cap.

— Nu! Urșii dorm pe timpul zilei. Nu vei păți nimic.

Nu vrea să plece, iar eu simt că inima îmi este pe cale să explodeze. Trebuie să mă întorc la polițist. Trebuie să îi folosesc stația ca să chem ajutoare. Dar Alice trebuie să plece. Mick ar putea să se întoarcă în orice clipă.

— Prima mea mămică a murit în pădure, zice Alice. Nu vreau să mor și eu!

O strâng din nou în brațe, tare, de parcă astfel aș putea să storc îndoiala din ea.

— Alice, aceea a fost o minciună. Prima ta mămică nu a murit în pădure. Nu știu ce s-a întâmplat cu ea. Dar nu pădurea ți-a răpit-o.

O privesc din nou în ochi și văd că acum mă crede. Mă crede, pentru că acesta este adevărul.

— Acum, du-te! Fugi!

Dă din cap, se întoarce și o ia la goană, zboară, lăsând în urmă un nor de praf.

Nu îmi amintesc ultima oară când m-am simțit atât de fericită pe cât mă simt acum, privind cum acest copil aleargă, liber.

Mă întorc la bărbatul căzut la pământ. Îi caut pulsul. E încă în viață. Mă duc la mașina lui și caut stația radio. Apăs pe un buton.

— Ajutor! Am nevoie de ajutor! Un polițist a fost împușcat!

Îmi răspunde vocea unei femei:

— Cine este?

— Molly Clarke.

Tăcere. Femeia mi-a recunoscut numele.

— Aceasta este stația căpitanului. Căpitanul a fost împușcat?

— Da! strig, disperată după ajutor. Nu știu unde suntem. Am fost ținută închisă aici două

săptămâni.

— Te-am localizat, îmi spune femeia, cu voce tremurândă.

— Văd cheile în mașină. Aș putea să îl trag înăuntru...

— Nu! Rămâi pe loc! Ar putea să piardă sânge. Acum secundele sunt esențiale – îi poți oferi primul ajutor polițistului?

Nu! gândesc. Văd cheile de la mașină. Trebuie să părăsesc acest loc! Îmi întorc capul spre polițistul care sângerează, întins la pământ. Nu vreau decât să fug ca Alice, departe de casa asta. Dar nu pot să îl las să moară.

Femeia îmi spune ce să fac, iar eu o ascult. Las în urmă stația radio și cheile, și caut trusa de prim ajutor din spate. Las în urmă mașina, scăparea mea, și mă îndrept spre muribund. Fac tot ce îmi stă în putință ca să opresc sângerarea.

Acum aud o împușcătură în pădure.

Și un țipăt. Țipătul inconfundabil al fiicei mele.

52

Ziua a șaptesprezecea

REYES A PĂȘIT MAI APROAPE. DESTUL DE APROAPE, încât să nu mai rateze dacă avea să apese din nou pe trăgaci. Chipul îi era însă blând și avea un zâmbet cald.

— Mamă! a țipat Nic, glasul ei plin de furie înălțându-se printre copaci. Apoi, către Reyes: Unde e mama?

Reyes i-a vorbit calm în timp ce mai făcea câțiva pași:

— În casă. Te-a așteptat în tot acest timp. A așteptat să o găsești. E bine, e în siguranță.

Nic știa că e o minciună. Mama ei nu ar fi stat niciodată de bunăvoie cu acest bărbat.

— Știu despre Edith Moore.

— Am vrut doar să te revăd, a zis el.

— Ce s-a întâmplat în noaptea aceea? Cu furtuna?

Nic nu voia să audă nimic altceva. Voia să știe ce se întâmplase cu mama ei.

Reyes a continuat să înainteze, frunzele foșnind strivite sub tălpile lui în tăcerea care se coborâse.

— Te iubesc! Asta e tot ce contează. Din prima clipă în care te-am văzut. Din acea primă zi. Totul a fost pentru tine, nu înțelegi? Ar fi putut să fie atât de simplu!

În acea clipă, Reyes s-a oprit, însă nu și foșnetul pașilor. Doar că acesta nu era făcut de picioarele lui. Venea din spatele lor, dinspre gard.

Nic a văzut cum privirea lui Reyes se mută de la ea la noua sursă de zgomot. Apoi s-a auzit o nouă voce:

— Da! De ce nu ne spui ce s-a întâmplat în noaptea aceea?

Era Roger Booth. Și avea în mână o pușcă pe care o îndreptase spre Reyes.

— Roger, nu asta e întrebarea corectă! a zis Reyes.

Cuvintele îi erau pline de convingere, dar vocea îi tremura. Gâfâia. Asuda, deși afară era rece.

— Care este întrebarea corectă, atunci? a întrebat Booth, venind și mai aproape.

— Tu știi, nu-i așa, Nicole?

Ochii lui Reyes au rămas pironiți asupra lui Booth.

Nic a făcut un pas într-o parte. Și apoi încă unul, retrăgându-se încetișor din bătaia puștii lui Reyes.

— Știu, a zis ea.

— Păi, spune-i, atunci! a poruncit Reyes. Spune-i!

Încă un pas. Încă unul.

— Întrebarea corectă, a spus Nic, este: Ce s-a întâmplat în ziua în care a dispărut Daisy Hollander?

Booth a tresărit, dar și-a revenit repede.

— Ce are asta de-a face cu Daisy?

Nic era la trei pași de un copac. De adăpost. A făcut primul pas și apoi s-a oprit.

— El a condus-o pe Daisy afară din oraș în acea zi, a răspuns Nic. O cunoștea din tabăra de vară. A lucrat acolo, la bucătărie. De aceea a venit în Hastings. Era obsedat de ea. Și apoi a devenit obsedat de mine, pentru că îi amintesc de ea.

Reyes a clipit, de parcă privirea ar fi început să i se încețoșeze.

Nic și-a continuat discursul, câștigând astfel secunde prețioase:

— A mers acolo după atentatul acela din orașul lui. Moartea acelui copil i-a afectat mintea. A avut tot felul de locuri de muncă ciudate, ca acela de la tabără, până când a cunoscut-o pe Daisy. Apoi a profitat de bunătatea căpitanului Watkins ca să obțină un loc de muncă aici, pentru că voia să fie aproape de ea.

Încă un pas. Putea atinge copacul.

Acum era rândul lui Booth să gâfâie.

— Ce vrei să spui? Daisy abia dacă-l cunoștea. Îl ironiza, zicea că e un mare afemeiat.

Apoi Reyes:

— Asta credeai tu. Dar eu sunt cel pe care l-a iubit. Nu pe tine. Pe tine te folosea doar pentru bani. Pentru toate mesele gratuite și pentru călătoriile la oraș. Îi provocai repulsie, Booth. Nu îți suporta prezența, nu suporta să o atingi. A fost puternică și a făcut ceea ce trebuia să facă. Dar nu era dispusă să îți facă și un copil. Așa că te-a părăsit. Te-a părăsit ca să fie cu mine.

Chipul lui Booth era desfigurat de furie.

— Ești un mincinos! a urlat el.

— Iar tu ești penibil! a urlat la rândul lui Reyes.

Nic a mai făcut un pas. Era aproape după copac.

Dar atunci s-au auzit din nou pași. O nouă voce.

Vocea unei femei:

— Amândoi sunteți penibili, a zis femeia.

Nic a împietrit, cu ochii lipiți de figura care îi semăna atât de mult.

Doar că acum figura era reală, din carne și oase. Și purta aceeași geacă de piele pe care Nic o văzuse acasă la Veronica.

Daisy Hollander a pășit spre ei printre copaci.

Ținând de mână o fetiță.

53

Ziua a șaptesprezecea

ALERG DE PARCĂ MI-AU LUAT TĂLPILE FOC.

Alerg prin pădure ca să îmi găsesc fata.

Mă ascund în spatele unor arbuști. Nu știu ce văd în fața ochilor, dar mă simt amețită.

Un bărbat spilcuit, îmbrăcat bine, ține o pușcă îndreptată spre Mick.

Mick, slăbit de otravă, încercă să își țină pistolul ațintit asupra bărbatului.

Și Nicole! Îmi vine să țip, să alerg la ea și să o apăr cu trupul meu împotriva lor.

Mă forțez să nu o fac. Să gândesc. Nu îmi permit să mai fac o altă greșeală.

O urmăresc pășind încet spre un copac.

Hai! îmi vine să țip. De ce nu face ultimul pas?

Și acum aud vocea pe care am ajuns să o cunosc atât de bine. Să o urăsc uneori. Să o iubesc alte dăți. Și de care m-am temut de cele mai multe ori.

— Mami! zice ea.

Alice încearcă să își elibereze mâna din strânsoarea femeii. Femeia care a fost prima ei mămică, până când, primăvara trecută, a plecat. Ale cărei haine le port chiar și acum.

— Ce-i? se răstește la Alice. Sunt penibili. Amândoi.

— Daisy? Tu ești?

Bărbatul cu pușca arată de parcă ar fi văzut o fantomă.

Dar Daisy nu îi răspunde. Se îndreaptă spre Mick, târând-o pe Alice după ea. Și el pare în transă

la vederea ei. Brusc, o altă piesă de puzzle își găsește locul.

— Ce dracu' ai făcut? întreabă Daisy. Trebuie să dregem lucrurile. Nu ar fi trebuit să plec. Acum îmi dau seama de asta. Te-am urmărit în ultimele două săptămâni, sperând că vei opri tot circul ăsta. Serios – cum credeai că se va sfârși totul?

Ea nu a fost niciodată prizonieră în acea casă. Și ne-a urmărit. Pe noi toți, prin camerele acelea. Prin ochii lui Dolly.

Daisy îi mângâie obrazul lui Mick și își lasă mâna să alunece în lungul brațului său. Îi atinge degetele, iar Mick dă drumul pistolului fără să opună nici cea mai mică rezistență. E hipnotizat. Și e slăbit din cauza otrăvii.

Daisy se îndepărtează de el. Alice e trasă după ea, ca un animăluț în lesă.

Daisy îndreaptă pistolul spre bărbatul cu pușca. Acesta tremură. Fața ei e împietrită. Mă îngrozește mai tare decât tot ce am văzut în aceste păduri.

O vede pe Nicole – o privește cu adevărat. Și râde. Tare, puternic. Râde de Mick.

— Acum m-am prins. Credeai că fata asta îmi va lua locul? Că va dori să trăiască cu tine? Dumnezeule, ești mai mult decât penibil!

Mick se împleticește, apoi cade în genunchi. Nu îmi dau seama dacă din cauza otrăvii sau a agoniei sufletești. Își lasă fruntea în palme și începe să plângă.

— De data asta nu te-ai mai întors, se vaită el.

Alice încearcă să se elibereze. Vrea să se ducă la el. Îl iubește. Acum văd asta. Chiar dacă m-a ajutat să încerc să îl ucid, ca să mă elibereze.

Daisy oftează, enervată.

— Ți-am zis că dacă te mai bagi în patul meu am să plec de tot. Și asta am făcut.

— Eu am tot așteptat. Noi am tot așteptat…

Alice plânge. Văd că este confuză, și confuzia este cel mai mare dușman al ei. Mick i-a spus că Daisy a murit în pădure. Acum știe că Daisy e în viață, că a plecat de bunăvoie și că Mick a știut asta de la bun început. Mă gândesc la ceea ce mi-a spus Alice – cum începutul sfârșitului a fost atunci când Mick a început să se suie în pat cu ele. Acum înțeleg. Lui Daisy i se umpluse paharul.

Daisy își continuă discursul, ca și cum ea și Mick ar fi singuri în această pădure:

— Dar apoi ai renunțat să mai aștepți, nu-i așa? Ai găsit-o pe femeia aia bătrână și apoi pe fiică-sa. De ce nu te-ai dus și tu să fuți o chelneriță de la restaurant? De ce a trebuit să fie așa?

Mick pare să fi prins putere; acum se ridică în picioare.

— Știi de ce – din cauza ei!

O arată cu degetul pe Alice.

— Cum era să îi explic? Nu am avut de ales. Nu mi-ai dat de ales.

Daisy face un pas spre el.

— Te-ai gândit vreodată să te muți? Să inventezi o poveste despre fată? Ai fi putut să te duci oriunde. Să o iei de la capăt. Mă scoate din sărite! Înainte, credeam că ești deștept. Că vom strânge o mică avere și că vom pleca dracului de aici împreună. Dar tu nu ai pic de imaginație. Te pricepi numai la găinării. Ți-am spus că vreau mai mult de la viață. Mi-ai promis că îmi vei oferi totul dacă voi sta cu tine și voi păstra copilul. Dar nu! Nu a fost decât o scamatorie prin care m-ai făcut să depind de tine. Așa m-ai forțat să rămân!

Daisy face o pauză, își ridică privirea spre cer și apoi și-o coboară din nou asupra lui Mick. E vânătă de furie. Mă gândesc la fotografia din album și la cum o iubește Alice. Daisy a vrut ceva ce Mick îi

promisese – ceva în care crezuse odată. Ceva care a făcut-o să rămână și să aibă grijă de fetița asta.

— Acum e totul clar. Cât de slab ești. Daisy vorbește înspăimântător de calm: Ar fi trebuit să mă duc la gară cu căpitanul. Să mă duc la Boston și să scap de ea. Aș fi putut să fac orice. Aș fi putut să merg la facultate. Dar te-am crezut – și tu mi-ai promis. Ai zis că vom răzbi. Asta e tot ce am vrut. Să plec dracului din Hastings! Dar tu ești un laș și un mincinos.

Peste pădure s-a coborât o liniște de moarte. Bărbatul cu pușca și fiica mea au ascultat povestea ca două statui, împietriți. Alice plânge și își ascunde fața în fusta mamei ei.

Daisy își vine în fire. Expresia ei se schimbă la fel ca a lui Alice. Într-o secundă.

Secundele următoare trec ca prin ceață. Mă simt paralizată.

Mai întâi, cuvintele:

— Ei bine, ce e făcut e bun făcut – acum trebuie să dregem lucrurile.

Apoi împușcătura. Un glonț, tras spre Mick. O lovitură mortală.

54

Ziua a șaptesprezecea

— DAISY! A URLAT BOOTH LA EA.

Nic a simțit că îi fuge pământul de sub picioare. S-a prins de copac.

Reyes era la pământ. Cu ochii deschiși. Corpul nemișcat. Era mort.

Fetița țipa:

— Nu!

Daisy i-a ars o palmă peste față.

— Potolește-te! Mă auzi? Acum mămica trebuie să rezolve lucrurile.

Daisy și-a întors pistolul spre Booth. El și-a îndreptat pușca spre ea, deși mâinile îi tremurau vizibil.

— Las-o jos! i-a zis Daisy.

Însă chiar dacă începuse să tremure din tot corpul, Booth nu i-a dat drumul puștii.

— Roger, gândește-te! Știi măcar ce se petrece? Am fost aici în tot acest timp. De zece ani. Chiar sub nasul tău. Am trăit în casa din pădure. M-am ocupat de escrocherii – pe șosea, la cazinou –, a fost extrem de simplu. Și am crescut fata asta. Fata ta. Nu-mi spune că nu ești fericit că este mort!

Booth respira greoi, dar nu zicea nimic.

— L-ai vrut mort când l-ai auzit spunându-ți lucrurile alea, nu-i așa? Acum, când ți-a spus că nu te-am iubit niciodată? Că nu am vrut să am copilul tău? Nu mințea. Aveam de gând să mă descotorosesc de copil. L-am păstrat de dragul lui.

L-am păstrat pentru că am crezut că e un om mare. I-am dat copilul tău.

Daisy a râs.

— Ai vrut să apeși pe trăgaci chiar acum, dar nu ai reușit să o faci. De aceea n-aș putea să te iubesc vreodată.

Nic s-a ascuns mai bine în dosul copacului. Fetița a tras cu putere de mâna mamei ei în timp ce fața începea să i se umfle.

Apoi, brusc, Booth și-a ridicat pușca. A țintit capul lui Daisy.

— De ce a făcut toate astea: de ce a răpit-o pe Molly Clarke și apoi i-a ademenit fiica aici? a întrebat-o Booth.

— Păi, ți-aș zice să-l întrebi pe el, dar acum e prea târziu. Și apoi: E cum am zis eu: pentru că îl părăsisem definitiv. L-am mai părăsit și înainte, de multe ori, atunci când am avut nevoie de o pauză de la el, de la asta.

Daisy i-a aruncat rapid o privire fiicei ei.

— Dar de această dată nu m-am mai întors. Nu am mai suportat să-l văd în fața ochilor. Îmi făcea greață. În fiecare noapte intra în camera mea și se băga în patul meu. Am încercat chiar și să mă culc în pat cu Alice. Alice, îți amintești, nu-i așa? Cum venea în patul nostru?

Fetița a dat din cap. Acum toată fața îi era roșie și tremura.

— Asta a fost ultima picătură. Mă simțeam de parcă trăiam cu un cățeluș care te urmărește peste tot. Trecuseră zece ani. Eu îmi îndeplinisem rolul, și totuși... nici urmă de avere. Nici de o viață mai bună! Tot în orașul ăsta în care tata mă bătea și mama mă lăsa să mor de foame! Nu aveam de gând să mai rămân o clipă.

Booth a făcut un pas spre ea.

— Atunci, de ce te-ai întors?

Daisy a făcut și ea un pas spre el, cu pistolul lui Reyes ațintit spre Booth.

— Pentru că s-a băgat în încurcătura asta.

A fluturat rapid pistolul spre Nic și apoi l-a îndreptat din nou asupra lui Booth.

— Avem camere în casă, ca să supraveghem fata. Eu am urmărit în continuare totul – știi ce s-a întâmplat? Femeia aia a intrat pe sub pielea fetei tale. Urmăresc de zile bune. Azi au încercat să-l omoare. Și ce? Eu am început o viață frumoasă, acum, că am scăpat de el și toată lumea crede că sunt altcineva. Nu am nevoie de asta – nu vreau ca lumea să înceapă iar să mă caute.

Nic a ascultat cu atenție fiecare cuvânt, încercând să își dea seama ce se întâmplă. Mama ei încercase să îl ucidă pe Reyes – astăzi! Era în viață.

— Și acum ce, Daisy? a întrebat-o Booth.

Părea să fi început să se calmeze, să se liniștească. Voia să o țină de vorbă. Daisy o avea pe fiica lui. Și ținea în mână un pistol.

Daisy a analizat situația. Reyes la pământ, mort. Nic, ascunsă după copac. Booth, cu pușca îndreptată spre capul ei.

— Păi, să vedem! Ce zici de asta? Reyes m-a ținut captivă timp de zece ani, până când am reușit să evadez. Apoi a răpit-o pe Molly Clarke. Apoi a ademenit-o pe fiica lui aici, ca să o poată răpi și pe ea. Căpitanul Watkins a venit să cerceteze și a fost împușcat mortal. Fetele l-au otrăvit cu semințe de măr chiar în ziua în care eu venisem să îmi salvez fiica. L-am urmărit prin pădure, am pus mâna pe pistolul lui și l-am împușcat. Din păcate, nu înainte ca el să îi fi ucis pe ceilalți prizonieri.

Booth arăta înfricoșat, dar hotărât. Nic a înțeles că acum era vorba de fetiță. De fetița lui Booth. Avea ceva pentru care să lupte.

Booth i-a strigat lui Nic:

— Fugi!

Nic a ezitat o secundă, dar apoi a țâșnit în pădure. Daisy a tras, dar erau prea mulți copaci ca să o nimerească.

În timp ce alerga, Nic a auzit urletul lui Daisy:

— Am să te omor!

55

Ziua a șaptesprezecea

— AM SĂ TE OMOR! URLĂ DAISY.

Acum bărbatul cu pușca e la doar câțiva metri depărtare.

Îmi văd fiica evadând. O urmăresc până când se face nevăzută printre copaci și îmi vine să râd de bucurie și ușurare.

Aud sirenele. Ne-au găsit.

Chipul lui Daisy se schimbă.

— Bine, vezi... acum trebuie să plec. Să iau totul de la capăt. Ai idee cât de greu este să dispari?

Bărbatul își clatină capul.

— Pe dracu' ai să dispari! Nu te mișca!

Daisy pare surprinsă.

Dar timpul se scurge.

O trage pe Alice în fața ei. Un scut uman. Propria fiică.

Își întoarce pistolul spre fata ei. Îl înfige în pielea moale a tâmplei copilei.

Alice sughiță.

— Mămico?

Bărbatul este uluit să o vadă pe mama acestui copil, copilul lui, îndreptându-se spre el.

— Dă drumul puștii și du-ne prin pădure, pe unde ai venit! Înapoi la motel. Apoi dă-ne o mașină! Altfel îți jur că am să-i trag un glonț în cap!

Bărbatul, cu ochii mari, lasă cuvintele să i se impregneze în suflet. Se impregnează și în sufletul meu. Nu au unde într-altă parte unde să se ducă.

Îi tremură mâinile, dar ține bine pistolul. O urmă-resc pe Daisy cum trage siguranța. Aud clinchetul. Știe –simt –, știe că el nu va trage. El va rămâne așa, într-o stare perpetuă de conflict uman: dorind-o pe femeie moartă și temându-se să nu își nimerească fata. Temându-se că ea va apăsa prima pe trăgaci. Va face exact ce îi spune ea. Și apoi ea va fi liberă.

M-am întors cu cinci ani în urmă, iau colțul pe strada mea. Colțul chiar de dinaintea aleii casei noastre. Îmi este teamă că ceva nu e în regulă. Simt deja furia care se va dezlănțui în mine atunci când voi vedea că e totul bine – că nu e vorba decât de toanele de adolescentă ale lui Nicole. Am amândouă mâinile pe volan și ochii la drum. Mă gândesc la ce aș putea găsi acasă.

Simt că picioarele mi se mișcă. Simt greutatea unei pietre în mâini. Simt privirile ce se întorc spre mine.

Dar eu m-am întors cu cinci ani în urmă. Iar colțul, văd ceva.

Ce este? Ce ar fi putut să sară atât de brusc în drumul meu, în fața mașinii mele?

Aud un trosnet. Și un urlet. Mă dor mâinile.

M-am întors. Piciorul pe pedală, mâinile răsucesc volanul. Suficient de tare. A fost suficient de tare. Mă întorc și o văd pe Annie în siguranță, de cealaltă parte.

Simt mânuțe apucându-mi picioarele. Mânuțe mici care mă țin strâns.

Îmi cobor privirea și o văd pe Alice plângând de ușurare. Nu Annie. Alice.

Îmi cobor privirea și o văd pe Daisy întinsă la picioarele mele, inconștientă. Am piatra încă în mână.

Bărbatul aleargă spre noi.

Auzim cum se opresc sirenele și glasurile care strigă acum din drum:

— Aici! strigă bărbatul la rândul lui. Suntem aici!

Alice plânge și mai tare. Las piatra să-mi alunece din mână și mă aplec. O iau în brațe. Ea își strânge tot trupul mic în jurul meu, iar eu o țin strâns.

— E totul bine! o liniștesc

Nicole iese acum din pădure. Mă vede, și o văd și eu. Și simt că plutesc într-un ocean de iubire.

Doar iubire – devastatoare, euforică.

— E totul bine! repet.

Și îmi zic că poate așa și este.

56

Șapte luni mai târziu

NU-I FUSESE UȘOR SĂ ÎNTOARCĂ PE HASTINGS Pass.

Nic insistase să conducă ea. Știa drumul, zisese. Însă nu acela era motivul. Cotitura acea, șoseaua aceea, tot ceea ce era legat de acel oraș devenise un monstru care se ascundea sub patul ei. Amintirile reveneau în coșmaruri. În reverii, în timp ce alerga, și o opreau în loc. Îi tăiau respirația. Imagini fulgerătoare în care vedea motelul, gardul ori pădurea.

Trebuia să dea piept cu ele. Să se uite sub pat și să vadă că nu e nimic acolo. Că Hastings nu era decât un oraș și că oamenii care îi terorizaseră acum erau fie morți, fie în pușcărie.

Mama și-a lăsat mâna pe umărul lui Nic când au trecut pe lângă Gas n' Go.

— Ești bine? a întrebat-o, deși ochii îi erau ațintiți asupra benzinăriei, locul în care începuse totul.

Jared Reyes o urmărise Daisy Hollander până în Hastings, după acea vară petrecută în Woodstock. Lucrase acolo la bucătărie, acela fiind unul dintr-o serie de locuri de muncă mai neobișnuite pe care le avusese după ce părăsise poliția din Worcester.

Apoi găsise de lucru în Hastings: asigura paza pentru firma care deținea proprietatea din spatele motelului – investitorii care voiseră să construiască o instituție psihiatrică, dar își văzuseră planurile zădărnicite de protestele din oraș. Ei erau și

proprietarii benzinăriei Gas n' Go. Reyes monitoriza camerele de supraveghere și îngrijea terenul și clădirile care făcuseră odată parte din Ross Pharma. Se folosise de poziția lui pentru a identifica victime și a-și pune la cale escrocheriile chiar și după ce Watkins îl luase sub aripa lui protectoare.

Nic a zâmbit și a dat din cap.

— Sunt bine, a răspuns.

Asta deși avea stomacul ghem în timp ce urcau și coborau dealurile, trecând pe lângă lanurile de porumb care străjuiau drumul de o parte și de alta. Aerul era călduț. Soarele strălucea. Copacii erau acoperiți de frunze verzi. Intrau în oraș.

Doamna Urbansky i-a întâmpinat în ușa secției de poliție. A strâns-o pe Nic în brațe și apoi și pe mama ei.

— Ah! a exclamat ea. Cât mă bucur să vă văd!

Căpitanul Watkins și-a făcut apariția din biroul din spate. Le-a privit, pe mama lui Nic în special, cu gratitudine. Molly Clarke îi salvase viața în acea zi.

— Nu-i așa că arată minunat? a comentat doamna Urbansky.

Nic a reușit să zâmbească din nou. Nu se gândise până atunci cum arătau. Nici ea, nici mama ei. Mama își lăsase părul să se întoarcă la castaniul lui natural. Îl tunsese scurt și își schimbase și garderoba. Purta acum fuste și bluze largi și cam tot ce o făcea să se simtă confortabil. Așa se îmbrăcase și înainte să moară Annie. Se revendica pe sine însăși parcă, bucată cu bucată, puțin câte puțin.

Cât despre Nic, ei i se părea că arată la fel. Alerga încă. Nu își schimbase coafura și nici felul în care se îmbrăca. Acele lucruri nu i se păruseră importante. Tatăl ei îi spusese că i se luminase fața.

Se oprise înainte să adauge și finalul – „din nou, fața ți s-a luminat din nou”. Însă Nic știa ce voise să spună.

Watkins i-a condus la el în birou unde au luat loc în fața mesei. Lui Nic i-a fulgerat în minte o nouă amintire – din prima zi în care se întorsese în Hastings. Uniforma lui cu mâneci scurte. Epoleții. Cravata albastră.

Însă astăzi nu veniseră să vorbească despre mama ei. Ci despre hotărâri.

— Vă mulțumesc foarte mult că ați venit! a zis căpitanul Watkins.

Nu era singura lor oprire. Mama ei avea încă una în mai puțin de o oră.

— E un lucru bun, a spus mama ei. Necesar, cred.

Watkins și-a plecat capul într-o parte, de parcă nu ar fi părut prea convins de asta. Dar acum, că se ajunsese în acel punct, părea dispus să facă ce îi stătea în putere ca să le pună la curent cu evoluția cazului.

— Ați citit declarația? le-a întrebat Watkins.

Daisy Hollander pledase vinovată pentru uciderea lui Jared Reyes. Însă asta era tot. Avea o audiere la sfârșitul acestei luni și făcuse apel, parte a demersului său de a obține o sentință mai blândă.

— Îi crede cineva minciunile? a întrebat Nic. Ceea ce a spus, cum că a fost legitimă apărare?

Povestea lui Daisy fusese cizelată cu grijă. Reyes o urmărise până în Hastings după acea tabără de vară. Fusese obsedat de ea, deși Daisy nici măcar nu și-l amintea.

Asta afirmase ea, deși alte fete de la acea tabără, femei acum, începuseră să iasă la lumină cu propriile declarații. Declarații din care reieșea că Daisy și Reyes fuseseră împreună întreaga vară. Că Daisy se furișa noaptea ca să se întâlnească cu el.

Daisy negase toate acele lucruri.

Conform ei, Reyes o urmărise în Hastings, hărțuind-o. Declarase că nu spusese nimănui despre asta pentru că fusese speriată. Jurase că era îndrăgostită de Roger Booth și că avusese de gând să rămână cu el și să îi fie soție, însă Reyes nu suportase ideea. O răpise și o ținuse prizonieră în acea casă timp de zece ani. Într-un final, reușise să scape și să se ascundă, îngrozită pentru că Reyes era polițist. Venise în acea zi ca să încerce să o salveze pe Alice.

Îl ucisese pe Reyes într-o clipă de nebunie – groază și nebunie provocate de anii petrecuți în abuzuri și captivitate. Specialiștii comparau ceea ce se întâmplase cu simptomul soției abuzate. Poate că în acea clipă nu fusese legitimă apărare, dar acțiunea era justificată ca fiind culmea anilor de teroare.

Watkins s-a gândit bine înainte să răspundă la întrebarea: „Îi crede cineva minciunile?”

— E complicat, a răspuns el. Dintre toate persoanele care au ieșit acum în față și au mărturisit cum au fost escrocate de Reyes, niciuna nu a putut să o identifice pe Daisy. A avut grijă să rămână în spatele cortinei. Au găsit camioneta veche a lui Reyes în spatele casei – nicio amprentă a lui Daisy. Cât despre lucrurile pe care le-ați văzut voi în pădure în acea zi, lucrurile pe care ați auzit-o spunându-le despre faptul că a fost partenera de fărădelegi a lui Reyes, și nu prizoniera lui, are experți dispuși să depună mărturie că a zis toate aceste lucruri pentru a recăpăta controlul sau pentru a-l manipula. Că anii de captivitate i-au afectat mintea.

Nic știa prea bine cum e cu experții și studiile lor de caz. Știa că există femei care au fost abuzate, bătute, ținute captive și care nu spuneau nimic din

ceea ce te-ai fi așteptat să spună în aceste împrejurări.

Daisy suferise abuzuri în casa ei pe când era copil. Apoi Reyes o făcuse prizoniera lui. Fuseseră cât pe ce să pledeze nebunia din cauza asta.

Totuși, era vorba de mai mult decât cuvintele lui Daisy rostite în acea pădure.

— Cum rămâne cu biletul? a întrebat Nic. Scrisoarea trimisă lui Booth – și mesajele pe care i le-a trimis surorii ei?

— Pretinde că Reyes a obligat-o să le scrie. Uite ce e, se leagă. El a falsificat acel bilet lăsat la cazinou în camera pe care a plătit-o cu cardul mamei tale. A arătat că este destul de priceput la răpiri și știe cum să își acopere urmele.

Nic era departe de a fi mulțumită. Abia acum începea să simtă cât de furioasă e din cauza felului în care se desfășuraseră lucrurile după ce o găsiseră pe mama ei.

A început să înșire faptele care nu se legau:

— Și cum rămâne cu sora ei, cu Veronica? Experții au găsit amprentele și părul lui Daisy prin toată casa... iar eu am văzut jacheta aceea în casa ei, în aceeași zi.

Watkins avea și de această dată scuze.

— Dar nu știu cât de vechi sunt. Iar Daisy a explicat ce e cu jacheta – a zis că s-a oprit pentru prima oară la sora ei în acea dimineață... în drumul ei să-și salveze fiica.

Nic a continuat:

— Dar martorii care au văzut-o de-a lungul anilor, liberă ca pasărea cerului?! În trei state diferite! Pleca și venea după bunul plac! Și avea aplicația pentru acele camere pe telefon. De ce i-ar fi oferit Reyes accesul dacă nu ar fi avut încredere în ea cu totul? Sunt atât de multe dovezi care vin să zugrăvească un cu totul alt tablou!

O voce nouă s-a alăturat:

— Nicole, a spus mama ei.

Vocea era calmă și rezervată.

— Uiți de Alice!

Nic și-a plecat capul. Alice.

Motivul care îl determinase pe Reyes să îi vâneze mama: fetița care avea nevoie de o mamă.

Alice primise dreptul de a o vizita pe Daisy Hollander. Asistenții sociali se gândiseră că avea să fie spre binele ei – că astfel va putea să contextualizeze ceea ce se întâmplase în acea pădure. După acele vizite, Alice le povestise anchetatorilor un șir de fapte care întăreau tot ceea ce spusese Daisy Hollander. Numai minciuni. Alice vorbea despre ușa cu bare de fier, despre camera întunecată și despre fereastra baricadată cu șipci – toate lucrurile pe care le îndurase Molly Clarke, Alice spunea că i se întâmplaseră mamei sale adevărate, lui Daisy Hollander.

— Tot nu înțeleg de ce o cred, a spus Nic.

Watkins a răspuns:

— Din nou, totul depinde de procuror. Cum poate dovedi cineva că Reyes nu i-a făcut lui Daisy aceleași lucruri pe care i le-a făcut mamei tale?

Adevărul era că nu puteau să o facă. Acei martori care o văzuseră prin diferite orașe puteau foarte simplu să fi confundat-o. Fetele din tabără ar fi putut să fie geloase sau să își amintească lucrurile distorsionat. Iar Veronica nu avea să își trădeze niciodată sora. Era foarte posibil ca Daisy să fi întreținut-o ani de-a rândul cu banii făcuți din escrocherii.

Singura dovadă pe care Nic o avea era în ceea ce văzuse și auzise în pădure. Și nu era vorba doar despre cuvinte, ci despre felul în care Daisy le rostise. Și despre râsul ei. Daisy Hollander fusese

dispusă să își ucidă fiica în acea zi. Nu era cu putință să fi fost victima lui Reyes.

— Ei bine, așa stau lucrurile în acest punct, a spus Watkins. Va fi condamnată. Va plăti pentru crimă. Poate nu atât cât merită, dar nu va fi chiar nimic.

O pauză, apoi un oftat. După care:

— Ar mai fi ceva, și am așteptat până astăzi ca să vă pot spune în persoană.

— Despre ce e vorba? a întrebat Nic. Ce altceva ar putea să mai fie?

Watkins a împins un dosar în fața lor. Nic l-a deschis. Erau trei fotografii. Una era de pe camera de supraveghere de la cazino. În a doua apărea o gaură săpată în pământ, pe un soi de șantier de construcții. Cea de-a treia: copia unui fragment de bilet scris de mână.

Watkins a explicat:

— Avocații lui Daisy au angajat un detectiv. Au cercetat înregistrările de la cazinou și au descoperit asta: fotografia cu acel bărbat din fața ghișeului. Îl vedeți pe bărbatul acesta cu șapca de baseball pe cap? Și cămașa din flanel? Este Reyes. Hainele au fost găsite în casă.

— Așadar, pot dovedi că Reyes a fost cel care a folosit cardul mamei? a întrebat Nic.

— Și nu Daisy. Acesta este și scopul. Să demonstreze că Reyes a acționat de unul singur.

— Și această a doua fotografie, cu groapa săpată în pământ? a întrebat mama ei.

A urmat un moment lung de tăcere în care Watkins s-a recules.

— Niște muncitori au descoperit-o și au contactat poliția. Este o groapă aflată în apropierea unei clădiri abandonate de lângă Laguna. O groapă suficient de mare pentru un cadavru. Avocații lui Daisy pretind că Reyes a săpat-o pentru că voia să o

omoare și să o îngroape acolo. Au găsit o lopată acasă la Reyes. Țărâna de pe ea s-a potrivit.

Nu, și-a zis Nic. Nu pentru asta săpase el groapa, și ei trei o știau. Daisy era de mult plecată. Reyes săpase groapa ca să o bage în ea pe mama ei după ce punea mâna pe Nic.

A auzit-o pe mama sa încercând să tragă aer în piept, fără să reușească până la capăt. Avea în fața ochilor propriul mormânt.

— Iar acesta, a reluat Watkins, acest bilet a fost găsit în casă. În subsol, acolo unde polițiștii au dat de hârtii, înregistrări și fotografii. Se pare că începuse să măsluiască o scrisoare. Îți spune ceva?

Nic a privit primele două rânduri.

— Acela este scrisul meu, a spus ea.

A citit cuvintele cu voce tare:

— „Îmi pare rău, tati și Evan. Nu pot să mai trăiesc știind ce le-am făcut lui Annie și mamei. Mă gândesc la pod de mult timp."

— Nic? s-a holbat la ea mama. Tu ai scris asta?

— Nu, dar i-am povestit lucrurile astea. I-am spus că mă simțeam vinovată pentru ziua în care a murit Annie și pentru lucrurile pe care ți le-am spus în acea dimineață.

— Ce e cu podul? a întrebat Watkins.

Nic a ezitat. Nu voia să spună aceste lucruri în fața mamei ei. Le-a rostit însă oricum:

— I-am spus cum uneori mă gândeam să sar de pe podul din centrul orașului. M-a întrebat dacă am mai vorbit vreodată despre asta cu cineva și i-am mărturisit că da. Îi spusesem psiholoagei!

Watkins a dat din cap și s-a aplecat spre ea.

— Plănuia să îți însceneze sinuciderea. Voia să plante-ze undeva bilețelul acesta. Poate să îți lase geanta pe pod.

— Și nimeni nu avea să se întrebe de ce nu mi-a fost găsit trupul, din cauza curenților.

— Avea de gând să te țină acolo. În acea casă.

Mama i-a apucat mâna și a strâns-o cu putere.

— Cred că am aflat destule. E destul! Mulțumesc, Charles! a spus mama ei.

Zâmbea politicos, chiar dacă tremura ușor. Nic a vârât pozele înapoi în plic și l-a împins spre Watkins.

— Asta e tot? l-a întrebat pe polițist.

Watkins a dat din cap.

— Deocamdată.

A respirat adânc. Și-a lăsat mâinile pe birou.

— Tot vrei să mergi, Molly? Să o vezi?

*

Au parcurs distanța scurtă până la motelul Hastings.

Nic a parcat mașina. A oprit motorul. Camioneta căpitanului Watkins era chiar în spatele lor.

— Vii cu mine? a întrebat-o mama ei.

— Nu pot, mamă. Nu pot să o văd în fața ochilor pe fata aia.

Mama a dat din cap.

— Nu înțeleg! a răbufnit Nic. De ce nu o urăști? După tot ce ți-a făcut în casa aia, după ce că acum minte ca să își ajute mama?

S-a așternut o clipă de tăcere. Apoi, brusc, trupul mamei ei s-a relaxat cu totul. Ochii îi erau îndreptați spre restaurant și spre fetița care își ținea fața lipită de fereastra uriașă de sticlă.

— E doar un copil, Nicole.

Nic s-a aplecat spre mama ei și și-a rezemat fruntea de umărul acesteia.

— Tu nici măcar nu știi, nu-i așa? a întrebat-o Nic.

Mama i-a sărutat fruntea.

— Ce nu știu?

— Ce mamă bună ești.

57

Șapte luni mai târziu

ÎMI SĂRUT FIICA PE FRUNTE. ZÂMBESC ȘI O urmăresc îndepărtându-se. Traversează strada spre un bar – nu pentru un pahar, ci ca să vadă un bărbat. Un bărbat bun, de data aceasta. Iar eu nu sper doar că vor mai apărea și alți bărbați buni. Știu că așa va fi.

Las mașina în urmă și intru în restaurant. Căpitanul Watkins e chiar în spatele meu.

Nu am mai fost niciodată aici. Nu îmi amintesc decât că am trecut pe lângă acest loc în noaptea aceea. Cu furtuna.

Ne așteaptă. Roger Booth. Asistenta socială care supraveghează familia.

Și Alice.

Ah, cum am mai visat la ziua asta! Cum am mai visat-o! Am avut coșmaruri cu Alice, cu mâinile ei care-mi mângâiau pielea. Lacrimile ei false. Mutrele ei. Și i-am dus dorul. Am dus dorului copilului dinlăuntrul ei.

Nu am sentimente ambivalente față de ea. Înțeleg asta acum, când o văd sărind de pe băncuță și alergându-mi în brațe. O țin strâns. Îi sărut fruntea, așa cum am sărutat-o pe a lui Nicole cu doar câteva clipe înainte.

Nu știu ce simt. Nu cred că voi înțelege mult timp de acum încolo.

Mă îndrept spre masa lor. Se ridică cu toții și mă primesc cu căldură. Roger îmi este recunoscător pentru că i-am găsit fiica și i-am salvat viața.

Șeriful Watkins este recunoscător pentru că nu l-am lăsat să moară ca un câine în drum. Aș fi putut să îi iau mașina și să fugim de acolo. Dar am rămas, și acum se zice că omul trăiește pentru că am oprit sângerarea.

Am oprit sângerarea. Asta înseamnă ceva, presupun.

Cumva, nu simt că le merit recunoștința.

Ne așezăm, iar lacrimile ne alunecă pe obraji. Discutăm despre ceea ce s-a întâmplat de atunci. Alice a început școala alături de alți copii și se descurcă bine. E deja înaintea tuturor, din toate punctele de vedere, și asta e ceva ce le datorează acelor oameni bolnavi.

Mă întreb însă ce a mai rămas cu ea.

— Ce faci? o întreb.

Alice își arată Mutra Fericită.

— Grozav! îmi răspunde. Îmi place la noua mea școală și îmi plac noii mei prieteni. Și s-a dovedit că nu am alergii. Doar la pisici! Dar pot să îmi iau un cățel. Și pot să ies afară oricând vreau.

Îi zâmbesc.

— Astea sunt niște vești extraordinare.

Cu toții suntem extrem de fericiți pentru fetița aceasta care se descurcă atât de bine.

Fetița care m-a obligat să beau lapte, dar apoi m-a eliberat.

Fetița care a văzut-o pe mama ei împușcându-l pe cel care a crescut-o și care apoi a simțit același pistol lipit de propria tâmplă.

Fetița asta care acum minte pentru mama ei.

Fetița asta mică.

Mâncăm cartofi prăjiți și bem suc. Asistenta socială deschide o discuție productivă despre viață și ce înseamnă să mergi mai departe. Atunci când am fost de acord să vin, mi-a spus că este important ca Alice să vadă că sunt bine. Că acum duc o viață

normală. Că trebuie să fiu un model pentru ea de vreme ce am împărtășit experiențe similare în acea casă, chiar dacă eu am fost acolo doar pentru două săptămâni.

— Am început să lucrez din nou, zic.

Este adevărat. Am început să dau meditații la științele naturii și sper că la un moment dat voi putea preda din nou.

— Fiul meu aproape a terminat clasa a unsprezecea. Nu îmi vine să cred cum zboară timpul!

Ne-a fost ucigător de greu să îl lăsăm să meargă în continuare la acea școală. Este școala care ne leagă de acest oraș. Evan a fost cel care a decis.

Dar, atunci când mergem să îl vizităm, alegem drumul mai lung. De fiecare dată când îl văd, îi reamintesc că nimic din ceea ce ar putea face nu m-ar putea determina să îl părăsesc. Niciodată. Pentru că el este îndeajuns pentru mine. E mai mult de atât. El este totul pentru mine. Ei, Evan și Nicole.

Nu voi vorbi niciodată despre acea clipă când, în mijlocul furtunii, picioarele m-au purtat departe de ei. Despre clipa în care i-am părăsit.

Sunt aici acum. Noi suntem aici.

„Noi." Este un cuvânt pe care am început să îl folosesc mai des în ultimul timp. Eu și John îl ducem pe Evan la școală împreună. A început să își ia zile libere de la muncă pentru a veni cu mine. Nu vrea să mă piardă din nou. Cât de straniu că a fost nevoie de această experiență îngrozitoare pentru ca el să înțeleagă asta și să o cred și eu!

O simt din ce în ce mai mult, cu fiecare zi care trece de când am fost salvată: dragostea mea pentru John se întoarce în vârful picioarelor peste granița aceea invizibilă. Nu s-a dezlănțuit ca o

furtună. Dar nu mai este ceva imposibil. O simt. O simte și el.

Nu mai închide ochii până când nu mă întind în patul nostru, lângă el. Și, uneori, mă ghemuiesc alături de el.

Iar Nicole – schimbările prin care a trecut au fost mai pronunțate. În toamnă se va întoarce la școală. A început să vină cu mine la ședințele de terapie. Da, îi ia la mișto pe toți în clipa în care ieșim pe ușă, ceea ce se spune acolo și chiar felul în care e spus, mereu pe un ton neutru. Le zice roboți emoționali. Cică o fac să vrea să țipe că umblă toți cu „o grămadă de tâmpenii". Poate că are dreptate. Vine însă oricum. Și, uneori, luăm cina împreună după.

Câteodată vorbim despre pădurea din Hastings. Alteori vorbim despre ce ar trebui să studieze pe mai departe sau ce cursuri aș vrea eu să predau. Uneori râdem chiar, deși de cele mai multe ori râsetele sunt urmate de lacrimi.

Nu mă deranjează lacrimile ei. Nici ale mele.

Îi datorez toate aceste lucruri lui Jared Reyes? Lucrurilor îngrozitoare pe care i le-a făcut familiei noastre? M-a răpit, da. Dar m-a răpit ca să am grijă de un copil care nici măcar nu era al lui. M-a răpit ca să am grijă de această fetiță când propria ei mamă o abandonase fără remușcări. O mamă care și-a lipit pistolul de tâmpla copilului ei. Fără să vreau, uneori îmi apar în minte imagini cu ei – cu Reyes și Alice. Felul în care o purtase prin ploaie. Felul în care o făcea să râdă. Felul în care Alice îl privea – așa cum orice copil se uită la un părinte care îl iubește.

Dar apoi îi simt trupul imobilizându-mă pe podeaua din bucătărie. Brațele lui puternice care mă trag spre camera întunecată. Respirația lui

fierbinte atunci când îmi spune despre Nicole. Avea de gând să mă ucidă pe mine și să o ia pe ea.

Și acum, iată-mi familia vindecându-se! Și iat-o și pe Alice, supraviețuind!

Există atâtea nuanțe de cenușiu, încât uneori simt că viața este o zi de toamnă lungă, frumoasă și înnorată.

Conversația lâncezește de ceva vreme și acum a început să se stingă. Asistenta socială se întoarce spre Alice și o întreabă:

— Acum vrei să îi oferi cadoul?

Alice dă din cap. Mutra Vicleană și-a făcut apariția. Simt un fior pe șira spinării.

Nuanțe de cenușiu.

E doar un copil.

Alice își lasă mâna în poală și scoate la iveală două păpuși din plastic.

Simt că mi se întoarce stomacul pe dos. Îmi vine să vărs.

Alice ia păpușa căreia îi zice Suzannah și mi-o întinde.

— Vreau să o ai tu, ca să nu mă uiți niciodată.

Și acum apar lacrimile. Lacrimi adevărate. Iar eu îmi simt la rândul meu ochii înlăcrimați.

Mă forțez să întind mâna peste masă și să iau păpușa. Dumnezeule, jur că îmi arde pielea, dar o iau oricum!

O iau și îi netezesc părul.

Mulțumiri

DACĂ CINEVA AR PUTEA GĂSI O CALE DE-A EVADA dintr-o cameră cu zăbrele ca să-și salveze copilul, aceea ar fi mama mea, Terrilynne Kempf Boling. Lecțiile pe care ni le-a predat că niciodată, *sub nicio formă*, să nu acceptăm înfrângerea mi-au rămas în cap în fiecare capitol dedicat lui Molly și în fiecare lucru curajos pe care l-am făcut vreodată. Îi rămân recunoscătoare pentru tenacitatea minții și a spiritului de care a dat dovadă adesea pentru a ne scoate din diferite necazuri și care acum ne-a rămas pentru totdeauna în cap. Mulțumim, mamă!

Nu există suficiente cuvinte ca să-mi exprim nesfârșita apreciere pentru agenta mea, Wendy Sherman. Îți mulțumesc pentru dedicarea neîntreruptă, nesfârșită,24 de ore din 24, 7 zile din 7, 365 de zile din 365 ca să ai grijă de cariera mea și să-mi oferi sfaturi sănătoase și ghidare de geniu! Michelle Weiner și Olivia Blaustein de la CAA și Jenny Meyer, vă mulțumesc pentru că întotdeauna găsiți cămine noi pentru opera mea!

Echipei de la St. Martin's Press, vă mulțumesc pentru că ați promovat această carte încă de la început! În special redactoarei mele, Jennifer Enderlin, pentru că m-a încurajat să le acord o mare importanță aspectelor emoționale și psihologice ale acestei povești în vreme ce aveam mare grijă de întorsăturile de situație! Lisa Senz, Katie Bassel, Brant Janeway, Erica Martirano, Jordan Hanley, Naureen Nashid și Sallie Lotz, mulțumiri pentru eforturile voastre creatoare

neobosite în materie de vânzări, relații cu publicul și marketing. Recunoștința mea pentru Olga Grlic, ai făcut o copertă dată naibii!

Pentru sora mea, Jennifer Walker, și echipa de la Walker Drawas: vă mulțumesc pentru că mi-ați propulsat prezența online prin simplă viclenie și un stil fără cusur!

Kathleen Carter, îți mulțumesc pentru că m-ai susținut cu această carte și că ți-ai invocat magia ca să duci vorba mai departe!

Ca de fiecare dată, mă bazez pe experți pentru sfaturi legate de aspectele mai tehnice ale cărții, de la otrăvirea cu sâmburi de măr până la psihologia suferinței. Le mulțumesc detectivei Christy F. Girard și doctoriței Felicia Rozek!

Le mulțumesc lui Callie Dietrick pentru superbele însemnări, Pamelei Peterson pentru că a ascultat ideea inițială și a citit aceleași capitole din nou și din nou și lui Carol Fitzgerald de la BookReporter.com pentru splendidul meu site web și pentru că mă ajută mereu!

Pentru familia mea din ce în ce mai numeroasă – voi îmi umpleți viața de bucurie și de chestii despre care merită să scriu. Pentru „consiliu" – vă mulțumesc pentru prezență, univers și râsete din toată inima. Pentru prietenii mei de-o viață – vă mulțumesc că îmi aduceți aminte de ceea ce contează cel mai mult!

Pentru mine, scrierea unei cărți despre legătura dintre o mamă și copiii ei a fost o călătorie incredibil de încărcată de emoții. În timp ce o făceam, am ajuns să recunosc, uimită, profunzimea iubirii pe care le-o port propriilor mei fii și vulnerabilitatea pe care o creează dragostea. M-am străduit cât am putut să cinstesc forța acestor relații în timp ce scriam *Dispariția* lui Molly Clarke. Vă mulțumesc, Andrew, Ben și Christopher,

pentru că sunteți niște bărbați incredibili și pentru că mi-ați fost alături de-a lungul acestei călătorii!